

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

ASSASSIN'S
CREED
UNITY

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ — ЕДИНСТВО

ВЕКОВНАТА БИТКА МЕЖДУ АСАСИНИ И ТАМПЛИЕРИ ПРОДЪЛЖАВА...

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОЛИВЪР БОУДЪН ЕДИНСТВО

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

1789: Величественият Париж е в зората на Френската революция. Павираните улици почервяват от кръвта на хората, изправили се пред деспотичната аристокрация. Но справедливата кауза на революцията изисква висока цена.

В тези времена, когато разделението между бедни и богати достига върхна точка и единството на народа се пропуква, млад мъж и жена се борят да отмъстят за всичко, което са загубили.

Скоро Арно и Елиз са въввлечени във вековната битка между асасини и тамплиери — свят, пълен с толкова смъртоносни опасности, че никой от тях не може да си ги представи.

От серията „Орденът на асасините“ досега са издадени: „Ренесанс“, „Братството“, „Тайният кръстоносен поход“, „Прозрение“, „Възмездие“ и „Черният флаг“.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

12 СЕПТЕМВРИ 1794

Върху писалището ми лежи дневникът ѝ, отворен на първата страница. Само нея успях да прочета, преди дъхът ми да секне и чувствата да превърнат думите в кристали, отразили диамантите в очите ми. По лицето ми потекоха сълзи при спомена за нея — палавото дете, което играе на криеница; лудетината, която опознах и обикнах по-късно; червената коса, спускаща се по раменете ѝ; проницателните очи под тъмните, гъсти мигли. Тя притежаваше грацията на танцорка и майсторството на фехтовчик. Чувстваше се в свои води както в дворцовите зали под пламенните погледи на всички мъже, така и в битка.

Очите ѝ обаче криеха тайни. Тайни, които се надявам да разбуля. Вземам отново дневника ѝ. Искане ми се да положа длан върху листа, да погаля думите с върховете на пръстите си, защото те са част от нейната душа.

Започвам да чета.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛИЗ ДЪО ЛА СЕР

9 АПРИЛ 1778

Казвам се Елиз дьо ла Сер. На десет години съм. Името на татко е Франсоа, на мама — Жули. Живеем във Версай — бляскавия, красив Версай с широки улици, засенчени от липи, с искрящи езера и фонтани, със съвършено подкастри дървета и храсти край спретнати сгради и внушителни имения, съжителстващи в сянката на големия дворец.

Благородници сме. Щастливци. Привилегировани. За доказателство е необходимо само да изминем петнайсеткилометровия път до Париж. От двете му страни се редят маслени лампи, защото във Версай имаме такива неща. В Париж обаче бедните използват лоени свещи и пушекът от свещоливниците надвисва над града като мъртвешки покров, цапа кожата и задръства белите дробове. Облечени в дрипи, превили гърбове под тежестта на физическо или душевно бреме, парижките бедняци пълзят по тъмните улици, в чиито канавки се стичат кал и човешки отпадъци и полепват по краката на носачите, повлекли носилките ни, откъдето надничаме с ококорени очи.

После се качваме в позлатени карети и по обратния път към Версай виждаме по полята да се мерзелят призрачни фигури, обвити в мъгла. Босоногите селяни обработват земята на аристократите и измират от глад, ако реколтата се окаже лоша — роби на земевладелците в буквалния смисъл на думата. У дома родителите ми разказват как клетниците будуват нощем, за да разгонват с пръчки жабите, чието квакане безпокои господарите им, и как ядат трева, за да оцелеят. Същевременно благородниците тънат в охолство, освободени от данъци, военна служба и от унижението да полагат безвъзмезден труд, прокарвайки шосета.

Родителите ми казват, че кралица Мария-Антоанета снове из балните зали и вестибюлите на двореца, размишлявайки как да похарчи ежемесечната си сума за дрехи, а съпругът ѝ крал Луи XVI се изтяга в своето ложе на правосъдието и прокарва закони, облагодетелстващи аристократите за сметка на бедните и гладуващите.

Мама и татко често обсъждат мрачно как заради действията на суверените назрява революция.

* * *

Има израз, описващ момента, когато внезапно разбираш нещо. Тогава „проглеждаш“.

Като малка не ми хрумваше да се запитам защо уча история, а не етикеция и обноси. Не се чудех защо след вечеря мама се оттегля с татко и „враните“ и чувам как на висок глас спори разгорещено с тях. Не ми правеше впечатление, че не язди на дамско седло и не е нужно коняр да удържа жребца ѝ. Не ми се струваше странно и колко малко време отделя за мода и дворцови клюки. Нито веднъж не се замислих защо мама не е като другите майки.

Докато не прогледнах.

* * *

Тя бе красива, разбира се, и винаги добре облечена, макар и не натруфена като жените в двореца, за които говореше с неодобрително присвити устни. Според нея те бяха обсебени от външността си и общественото положение, от вещите.

— Не биха разбрали идея дори да ги удари между веждите, Елиз. Обещай ми да не станеш като тях.

Заинтригувана, любопитна да разгада каква не бива да стана, аз използвах наблюдателницата си измежду диплите на мамините поли и шпионирах омразните жени. Виждах напудрени интригантки, преструващи се, че са предани на съпрузите си, докато над ръба на ветрилата очите им обхождат залата с надеждата да впримчат поредния наивен любовник. Невидима, надниквах зад напудрената маска, когато презрителният смях застиваше върху устните им и подигравателните искрици замръзваха в очите им. Прозирах истинската им същност, а именно — колко се страхуват. Страхуват се да не изпаднат в немилост. Да не паднат от социалната стълба.

Мама не приличаше на тях. Сплетните изобщо не я интересуваха. Не носеше ветрило и ненавиждаше пудрата. Не си правеше труда да си рисува бенки с въглен и да поддържа кожата си бяла като алабастр. Единствената ѝ слабост бяха обувките. Полагаше усилия, колкото да спазва благоприличие и нищо повече.

И бе предана на татко. Стоеше до него — ала никога зад него — и го подкрепяше всеотдайно. Татко имаше съветници — господата Шретиан Лафрьоньер, Луи-Мишел льо Пелетие, Шарл-Габриел Сивер и мадам Льовеск. Заради дългите им черни мантии, тъмните филцови шапки и студените им очи ги наричах Враните. Често чувах мама да брани татко от тях, да отстоява мнението му, независимо какво му говори насаме.

Отдавна обаче не съм я чувала да спори с татко.

Казват, че тази нощ може да ѝ е последната.

10 АПРИЛ

Тя преживя нощта.

Седнах до леглото ѝ и заговорих, уловила дланта ѝ. Известно време се заблуждавах, че аз я успокоявам — докато извърна глава и ме погледна с помътените си, но проникващи до дълбините на душата ми очи, и ми стана ясно, че е точно обратното.

Вчера поглеждах през прозореца, виждах как Арно играе в двора долу и му завиждах, че не усеща страданието на няколко крачки от него. Той знае, че мама е болна, разбира се, но туберкулозата и смъртта пред безпомощния поглед на лекаря са често явление дори тук, във Версай. А и Арно не е Дьо ла Сер. Момчето ни е повереник и не споделя нито най-дълбоките ни, мрачни тайни, нито скръбта ни. Няма представа колко различно е било преди. За Арно мама е непозната жена, обгрижвана на горния етаж на имението. Той я свързва единствено с болестта ѝ.

Двамата с татко, от друга страна, споделяме душевните си терзания с мимолетни погледи. Стараем се да запазим хладнокръвие и да не се поддаваме на мъкмата, смекчена донякъде от двете години, изтекли, откакто беше поставена тежката диагноза. Скръбта ни е поредната тайна, скрита от повереника ни.

* * *

Наближаваме момента на „проглеждането“. Сетя ли се за първия случай, когато наистина започнах да се питам с какво всъщност се отличават родителите ми от другите хора, той изниква в ума ми като улична табела, сочеща отредената ми съдба.

Бях в католическото училище. Постъпих там на пет години и спомените ми не са толкова ясни. По-скоро наподобяват картини — дълги редици легла, заскрежен прозорец, през който виждам върховете на дърветата над пелени от мъгла. И — игуменката.

Прегърбена и с кисело изражение, тя беше известна с жестокостта си. Обикаляше коридорите с пръчка върху дланите, сякаш я поднася на банкет. В кабинета я оставяше върху писалището. Наричахме наказанията „твой ред“ и моят ред не закъсна, защото тя ненавиждаше невинните ми лудории, мразеше шегите ми и наричаше смеха ми „самодоволна усмивка“. Пръчката, казваше тя, ще изтрие самодоволната усмивка от лицето ми.

Игуменката имаше право. Пръчката изтриваше усмивката ми. За известно време.

После мама и татко дойдоха да разговарят с нея — не знам по какъв въпрос — и по тяхна молба ме извикаха в кабинета ѝ. Щом влязох, те се обърнаха да ме поздравят, а игуменката, седнала зад писалището, ме посрещна с обичайното неприкрито презрение и едва сдържайки упреците за множеството ми недостатъци.

Ако бе дошла само мама, нямаше да се стърпя и щях да изтичам при нея с надеждата да се скрия в диплите на роклята ѝ и да потъна в друг свят, далеч от това ужасно място. Ала тук бяха и двамата, а татко бе моят крал. Той диктуваше правилата за поведение в дома ни и по негово настояване ме изпратиха в католическото училище. Ето защо прекрачих прага, направих реверанс и зачаках да ме заговорят.

Мама сграбчи ръката ми. Нямам представа как бе забелязала белезите от пръчката на дланта ми.

— Какво е това? — Тя погледна към игуменката, вдигнала ръката ми.

Не бях виждала игуменката да губи самообладание. Сега обаче тя преbledня. В миг любезността на мама се изпари и се превърна в гняв. Всички го усетихме. Най-вече игуменката.

— Както споменах, Елиз е своенравна и непокорна — заекна тя.

— И я биете с пръчка? — Мама се ядоса още повече.

— Как другояче да въдворявам ред? — изопна рамене другата жена.

Мама грабна пръчката.

— Положението ви изисква да умеете да въдворявате ред. Мислите, че така изглеждате по-силна? — Тя шибна писалището с пръчката. Игуменката трепна и преглътна. Очите ѝ се стрелнаха към татко, който наблюдаваше сцената със странно, неразгадаемо

изражение, сякаш е страничен наблюдател, чиято намеса е излишна. — Е, грешите! Изглеждате по-слаба! — добави мама.

Изправи се, изпепелявайки с поглед игуменката, и пак удари по писалището с пръчката. После ме улови за ръката.

— Хайде, Елиз.

Тръгнахме си и оттогава започнаха да ме обучават частни учители.

Щом влязохме в каретата и поехме мълчаливо към къщи, ме осени прозрение. Взирах се в мама и татко, настръхнали от неизказаните думи, и разбрах, че дамите не се държат както мама. Не и обикновените дами.

Още един пътепоказател. Случи се след около година. Празнувахме рождения ден на разглезената дъщеря на съседите. Другите момичета на моята възраст играеха с кукли и по-точно им бяха устроили следобеден чай. Нямаше истински чай и сладкиши, само момиченца, преструващи се, че хранят куклите. Още тогава това ми изглеждаше глупаво.

Недалеч момчетата играеха с оловни войници и аз отидох при тях, без да долавям как млъкват стъписани.

Бавачката ми Рут ме дръпна настрана.

— Ще си играеш с куклите, Елиз — каза тя строго, но нервно, свела очи, за да не среща неодобрителните погледи на другите бавачки.

Послушах я. Седнах си на мястото и се престорих на заинтригувана от несъществуващия чай и невидимите сладкиши. След неловкото прекъсване на моравата се възцари естественият ред — момчетата продължиха да играят с войници, момичетата с кукли, бавачките да ни надзирават, а недалеч отново се надигна брътвежът на майките от висшето общество, насядали по столове от ковано желязо.

Погледнах жените с очите на мама. Видях пътя си от момиче върху тревата до клюкарстваща дама и с абсолютна сигурност осъзнах, че не искам да приличам на тях. Не желях да бъда като тези майки. Искях да съм като моята майка, която беше седнала сама край езерцето.

* * *

Получих бележка от господин Уедърол. На родния си английски обясняваше, че иска да види мама и ме моли да го чакам в полунощ в библиотеката, за да го заведе в покоите ѝ. Настояваше да не казвам на татко.

Още една тайна, която съм длъжна да пазя. Понякога се чувствам като парижките клетници, превита под тежестта на очакванията, стоварени върху мен.

Едва на десет съм.

11 АПРИЛ 1778

В полунощ облякох халат, взех свещ и слязох тихомълком в библиотеката.

Господин Уедърол се бе вмъкнал в имението като призрак, без да го усетят кучетата. Влезе толкова безшумно в библиотеката, че едва долових как вратата се отваря и затваря. Прекоси стаята с широки крачки, свали перуката си — мразеше проклетото нещо — и ме хвана за раменете.

— Казват, че гасне бързо — прошепна припряно той, сякаш искаше да го опровергая.

— Да — сведох поглед.

Той затвори очи и макар да не бе стар — преполовил четирийсетте, малко по-голям от мама и татко — годините се изписаха по лицето му.

Спомних си думите на мама: „Навремето с господин Уедърол бяхме много близки“. Усмихваше се. Стори ми се, че се изчервява.

* * *

За пръв път срещнах господин Уедърол през студен февруарски ден. Онази зима сложи началото на поредица сурови зими, ала докато в Париж река Сена бе придошла и замръзнала, а бедняците умираха по улиците, във Версай положението бе съвсем различно. Преди да се събудим, огънят пламтеше в камините, закусвахме гореща храна, увивахме се в кожи и сутрин и вечер се разхождахме в градините на имението, скрили ръце в дебели маншони.

През онзи ден грееше слънце, макар да не прогонваше вледеняващия студ. Върху дебелото снежно покривало сияеше корица лед — толкова твърда, че лапите на Скрач, ирландската ни ловджийска хрътка, не пропадаха, докато тичаше по нея. Той направи няколко предпазливи крачки, осъзна колко му е провървяло и с доволен лай се

спусна напред. Мама ме поведе през двора към дърветата, обграждащи южната ни морава.

Стиснала ръката ѝ, погледнах през рамо. Зад нас имението ни грееше, озарено от слънцето и снега, и прозорците му намигваха, ала щом навлязохме сред сянката на дърветата, избледня, сякаш зацриховано с молив. Осъзнах, че сме се отдалечили повече от обикновено от топлото си убежище.

— Не се плаши, ако видиш мъж сред дърветата — прошепна мама, привеждайки се леко към мен. Стиснах по-силно ръката ѝ и тя се засмя. — Не случайно дойдохме тук.

Тогава бяха шестгодишна и нямах представа, че не е „редно“ да се среща с джентълмен при такива обстоятелства. Колкото до мен, случаят не бе по-различен от разговорите на мама с Еманюел, градинаря ни, или с Жан, нашия кочияш.

Мразовитото време смълчава света. Сред дърветата бе дори тихо, отколкото на заснежената морава. Обгърнати от абсолютното безмълвие, ние продължихме по тясна пътека, лъкатушеца навътре в гората.

— Господин Уедърол обича да играе на криеница — едва промълви мама, за да не смуцава всепоглъщащия покой. — Сигурно иска да ни изненада, а трябва винаги да сме подготвени за предстоящите изненади. Необходимо е да наблюдаваме зорко и да настройваме очакванията си съобразно наблюденията. Виждаш ли следи?

Снегът около нас изглеждаше недокоснат.

— Не, мамо.

— Добре. Значи сме сигурни, че наблизо няма никого. Къде тогава би се скрил човек при такива обстоятелства?

— Зад дърво?

— Добре, добре. А там? — Тя посочи над главите ни и аз се вгледах към гъстите заскрежени клони, по които танцуваха слънчеви отблясъци.

— Винаги бъди бдителна — усмихна се мама. — Обхождай всичко с очи, ала при възможност не обръщай глава. Не показвай на другите накъде е насочено вниманието ти. В живота ще срещаш противници и те ще се опитват да разгадаят намеренията ти. Запазвай предимството си, като ги принуждаваш да правят догадки.

— Високо на дървото ли е мъжът, мамо? — попитах.

Тя се засмя.

— Не. Всъщност го видях. А ти, Елиз?

Бяхме спрели. Взрях се в дърветата пред нас.

— Не, мамо.

— Покажи се, Фреди — подвижна мама и, разбира се, иззад дърво на няколко метра пред нас пристъпи мъж с прошарена брада, свали тривърхата си шапка и се поклони ниско.

Господата във Версай измерваха с презрителни погледи всеки, който не прилича на тях. Имаха „версайски усмивки“ — леко присмехулни и отегчени, сякаш се канят да произнесат духовита забележка в дворцов стил.

Този тук не бе версайски мъж, съдейки дори само по брадата. И се усмихваше, но не с „версайска усмивка“. Неговата бе кротка и някак сериозна. Личеше си, че е човек, който мисли, преди да заговори, и претегля всяка дума.

— Хвърляш сянка, Фреди — усмихна се мама, когато той целуна протегнатата ѝ ръка.

— Сянка ли? — Гласът му прозвуча топло и дрезгаво, но произношението му издаваше мъж от простолюдието — моряк или войник. — По дяволите, изгубил съм форма.

— Надявам се да не е така, Фреди — засмя се мама. — Елиз, запознай се с господин Уедърол — моят английски сподвижник.

Сподвижник? Като враните? Не, не приличаше на тях. Не ме погледна смръщено, а се поклони и целуна ръката ми.

— За мен е удоволствие, мадмоазел.

Дрезгавият му глас и английският акцент придадоха на думата „мадмоазел“ очарователно звучене.

Мама ме погледна сериозно.

— Господин Уедърол е наш довереник и закрилник, Елиз. При нужда винаги ще ти се притече на помощ.

Погледнах я изненадана.

— А татко?

— Татко ни обича повече от всичко на света и с радост би пожертвал живота си за нас, но мъже от неговия ранг не бива да затъват в домашни отговорности. Затова имаме господин Уедърол, Елиз — за да не тревожим баща ти с грижи за жените в семейството.

— Очите ѝ блеснаха още по-многозначително и тя добави: — Не бива да безпокоим баща ти, Елиз, разбираш ли?

— Да, мамо.

Господин Уедърол кимна.

— Дошъл съм да ви служа, мадмоазел.

Направих реверанс.

— Благодаря, мосю.

Скрач доприпка и поздрави въодушевено господин Уедърол — очевидно бяха стари приятели.

— Ще поговорим ли, Жули? — попита закрилникът ни, сложи си шапката и ѝ посочи да тръгнат напред.

Аз изостанах на няколко крачки. Чувах откъслечни прошепнати думи — „Велик майстор“, „крал“ — каквито долавях иззад затворените врати в имението. Едва години по-късно те придобиха дълбок смисъл.

И тогава се случи произшествието.

Припомняйки си миналото, установявам, че не помня последователността на събитията. Забелязах как мама и господин Уедърол застиват, а Скрач настръхна и заръмжа. Мама се извърна рязко. Проследих погледа ѝ и го видях — вълк, снишен в храсталака вляво, черно-сив вълк, замръзнал като статуя и впил гладни очи в мен.

Нещо изскочи от маншона на мама — сребърно острие. Тя бързо се озова до мен, подхвана ме и ме скри зад себе си.

Вкопчих се в полите ѝ, а тя се втренчи във вълка, протегнала острието.

Пред нас господин Уедърол удържаше с една ръка настръхналия Скрач, а с другата се пресегна към дръжката на сабята, повесена на хълбока му.

— Чакай — мама вдигна ръка да го спре, — няма да ни нападне.

— Не съм сигурен, Жули — предупреди я той. — Настървен е от глад.

Вълкът се взираше в мама. Без да откъсва очи от него, тя продължи:

— Не намира храна в планината. Отчаянието го е довело тук. Разбира обаче, че нападне ли ни, ще станем врагове. По-добре е да подвие опашка пред непреклонната ни сила и да потърси друга плячка.

Господин Уедърол се засмя:

— Защо ми се струва, че долавям подтекст?

— Защото има подтекст, Фреди — усмихна се мама.

След няколко секунди вълкът отклони очи от мама, сведе глава, обърна се и бавно се отдалечи. Видяхме го как изчезва сред дърветата. Напрегнатото тяло на мама се отпусна и тя прибра острието в маншона.

Погледнах към господин Уедърол. Нямаше и следа от сабята му, скрита под закопчаното палто.

А аз се приближих с още една стъпка до момента на проглеждането.

* * *

Въведох господин Уедърол в стаята на мама и той ме помоли да го оставя насаме с нея, уверявайки ме, че не е необходимо да го изпращам. Надникнах любопитно през ключалката и го видях да сяда до леглото ѝ. Улови ръката ѝ и сведе глава. След миг ми се стори, че чувам ридание.

12 АПРИЛ 1778

Поглеждам през прозореца и си спомням как през миналото лято игрите с Арно ме разсейваха от грижите, ставах отново дете и се наслаждавах на безметежните дни, когато се гонехме из лабиринта от живи плетове в градината и се боричкахме за сладкиши в блажено неведение колко мимолетно е безгрижието.

Всяка сутрин забивам нокти в дланите си и питам:

— Будна ли е?

Рут знае какво означава въпросът ми и ме уверява, че мама е преживяла нощта.

Ала не ѝ остава много.

* * *

И така, моментът на проглеждането приближава. Първо обаче още един пътепоказател.

Семейство Каръл пристигнаха през пролетта на същата година, когато се запознах с господин Уедърол. Великолепна пролет! Снегът се бе стопил, разкривайки буйната зеленина на моравата под него. Версай бе възвърнал обичайното си състояние на безупречно съвършенство. Заобиколени от изкусно подрязаните храсти и дървета в градините, почти не долавяхме градския шум, а вдясно от нас виждахме възвишението с двореца и широките каменни стълби, водещи към колоните пред внушителната му фасада — достатъчен разкош да посрещнем както подобава семейство Каръл от Мейфеър, Лондон, Англия. Господин Каръл и татко се усамотяваха в дневната, явно погълнати от задълбочен разговор, в който понякога се включваха Враните. На мама и мен се падна задачата да забавляваме госпожа Каръл и дъщеря ѝ Мей, която побърза да уточни, че е на десет, а аз — само на шест и следователно тя е по-добра във всичко.

Поканихме ги на разходка в сутрешната прохлада, прогонена не след дълго от топлите слънчеви лъчи.

Мама и госпожа Каръл вървяха няколко стъпки пред нас. Забелязах, че мама си е сложила маншона и се почудих дали острието е скрито вътре. След случая с вълка я бях разпитала за него, разбира се.

— Защо носиш нож, мамо?

— За да се защитавам от вълците, Елиз. — След миг добави с усмивка: — От четирикраките и двукраките вълци. А и острието запазва формата на маншона.

После, както ставаше традиция, тя ме предупреди, че това е тайна. Господин Уедърол бе тайна и, естествено, уроците ми по сабя с него също бяха тайна.

Тайни, тайни...

С Мей вървахме на почтително разстояние след майките си. Краищата на полите ни докосваха тревата и отдалеч изглеждаше, сякаш се плъзгаме по земята — четири дами с грациозни походки.

— На колко си, Миризливке? — прошепна ми Мей, макар че, както споменах, вече бяхме уточнили възрастта си — два пъти.

— Не ме наричай „Миризливка“ — сопнах се.

— Извинявай, Миризливке, но кажи ми пак на колко си години.

— На шест.

Тя се разкикоти ужасена, все едно никога не е била на шест.

— Е, аз съм на десет — потрети високомерно. (Всъщност Мей Каръл произнасяше всяка дума високомерно. Следователно, ако изрично не внесе пояснение, предполагайте, че говори високомерно.)

— Знам, че си на десет — просъсках, представяйки си живо как протягам крак, препъвам я и тя се просва върху покритата с чакъл алея.

— Добре е да не го забравяш — натърти тя и въображението ми обрисова разплаканото ѝ лице и камъчетата, забити в него. Какво ми обясни господин Уедърол? Колкото са по-високи, толкова по-тежко падат.

(Сега и аз съм на десет и се питам дали съм безочлива като нея. С такъв презрителен тон ли се обръщам към по-малките и по-нисшестоящите? Според господин Уедърол съм прекалено самоуверена, което, предполагам, е тактичен израз за „арогантна“. Възможно е с Мей да не сме се спогодили именно защото сме си приличали.)

Свърнахме обратно по алеята и думите на дамите пред нас долетяха до слуха ни. Госпожа Каръл отбелязваше:

— Загрижени сме накъде отива Ордена ни.

— Загрижени сте? — учуди се мама.

— Да. Безпокоят ни намеренията на съветниците на съпруга ви.

А както отлично знаем, наш дълг е да насочва съпрузите си в правилната посока. Замисляте ли се дали съпругът ви не позволява на определени фракции да диктуват политиката му?

— Вярно е, че някои високопоставени членове на Ордена се застъпват за по-радикални промени.

— Именно това ни тревожи.

Мама се подсмихна.

— И още как! В Англия се съпротивлявате срещу всякакви промени.

Госпожа Каръл настръхна.

— Нищо подобно. Тълкувате доста повърхностно народопсихологията ни. Започвам обаче да схващам какво целите вие, мадам Дьо ла Сер. И вие ли сте радетел на промяната?

— Ако е за добро.

— Да докладвам ли тогава, че подкрепяте съветниците на съпруга си? Напразно ли предприех пътуването?

— Не съвсем, мадам. Успокоително е, че английският орден подкрепя съпротивата ми срещу драстичните мерки. Не съм убедена обаче, че споделям крайната ви цел. Някои кръгове настояват за незабавен преврат, а съпругът ми вярва, че монархът е Божи посланик и не поощрява никакви промени. Аз обаче следвам средния път. Трета линия, ако щете. Едва ли ще се изненадате, че смятам своите идеи за най-умерени от трите.

Замълчаха. Госпожа Каръл кимаше замислено.

Мама наруши тишината:

— Съжалявам, ако оставате с чувството, че целите ни се разминават, госпожо Каръл. Извинете ме, че се оказвам ненадежден довереник.

Другата жена поклати глава.

— Разбирам... На ваше място, мадам Дьо ла Сер, бих използвала влиянието си и върху двата лагера, за да прокарам средния път.

— По този въпрос ви уверявам, че пътуването ви не е било напразно. Изпитвам дълбоко уважение към вас и английските ви съмишленици и се надявам то да е споделено. Давам ви дума за две неща — първо, да отстоявам принципите си, и второ, да не позволя на съветниците да отклонят съпруга ми от правилния път.

— Значи получих желаното.

— Добре. Надявам се това да е някаква утеха.

Мей приведе глава към мен.

— Обясниха ли ти каква съдба ти е отредена?

— Не. Каква съдба?

Тя закри уста с длан, преструвайки се, че е казала твърде много.

— Родителите ти вероятно ще ти разкрият истината, когато станеш на десет като мен. На колко си години, между другото?

— На шест — въздъхнах.

— Е, аз разбрах, когато навърших десет. Сигурно и на теб ще ти кажат тогава.

В крайна сметка обстоятелствата притиснаха родителите ми и се наложи да разкрият „съдбата“ ми далеч по-рано, защото след две години — през есента на 1775, когато навърших осем — с мама отидохме да си купим обувки.

* * *

Освен имението във Версай имахме просторна вила в града и когато се отбивахме там, мама обичаше да пазарува.

Както споменах, тя не робуваше на модата, презираше ветрилата и перуките и се задоволяваше с възможно най-семпли рокли. В едно отношение обаче проявяваше изключителна взискателност.

Обувките. Обожаваше обувки. Купуваше копринени пантофки от Кристиан в Париж, чийто магазин посещавахме като по часовник през две седмици. Мама казваше, че само тогава си позволяваме разточителство, защото винаги си тръгвахме с обувки за мен и за нея.

Магазинът на Кристиан се намираше на сравнително прилична парижка улица, далеч от вилата ни на Ил Сен Луи. Все пак всичко е относително и аз стаих дъх, когато ни помогнаха да слезем от удобната и благоуханна карета и се озовахме на шумната, многолюдна улица,

където се разнасяха крясъци, тропот на конски копита и постоянно громолене на колела на каруци. Парижкият шум.

През прозорците над нас се надвесваха жени, които наблюдаваха със скръстени ръце житейската суетня. Край бордюра се редяха сергии с плодове и платове. Край таргите, отрупани със стока, дебнеха търговци — мъже и жени — с престилки. Забелязаха ни и веднага заподвикваха:

— Мадам! Мадмоазел!

Очите ми се плъзнаха към сенките в дъното на улицата, където в сумрака се мерзелееха безизразни лица. Съзрях изгладнели, отчаяни погледи, измерващи ни обвинително, хищно.

— Хайде, Елиз — подкани ме мама и аз вдигнах поли като нея и запрескачах пъргаво локвите и екскрементите под краката ни.

Собственикът ни посрещна лично и ни въведе в магазина.

Вратата се затръшна зад нас, изолирайки ни от външния свят. Чиракът се засуети край краката ни с кърпа и в миг забравихме изпитанието — няколкото стъпки между каретата и входа на една от най-прочутите парижки общарници.

Кристиан носеше бяла перука, прибрана на тила му с черна панделка, редингот и бели бричове — сполучлива комбинация между благородник и лакей, както самият той се виждаше на социалната стълба. Обичаше да повтаря, че умее да накара всяка жена да се почувства красива, което е най-силното оръжие на мъжа. За него обаче мама си оставаше енигма — единствената клиентка, неуязвима пред могъществото му. Така беше и аз знаех защо. Другите жени възприемаха обувките като придатък на суетата си, а мама ги ценеше като красиви вещи.

Кристиан обаче все още не бе стигнал до въпросното заключение и при всяко посещение объркваше конците.

— Вижте, мадам — показа ѝ чехли с катарамии. — На всяка дама, прекрачила прага ми, ѝ се подкосяват краката при вида на това изтънчено ново творение, ала само мадам Дьо ла Сер има достатъчно прелестни глезени да ги носи.

— Твърде фриволни са, Кристиан — усмихна се мама, махна властно с ръка и тръгна към другите рафтове. Аз погледнах крадешком чирака, който ми отвърна с неразгадаемо изражение, и я последвах.

Тя избираше бързо и с решителност, объркваща Кристиан. Аз, неизменната ѝ придружителка, забелязвах как се променя, когато пробва обувките. По лицето ѝ се четеше ведрост, усмихваше ми се и се наслаждаваше на глезените си в огледалото под съпровода на одобрителното ахкане на Кристиан — всяка обувка изглеждаше като недовършено произведение на изкуството, чийто финален щрих е маминият крак.

Избрахме си обувки, мама плати и се договори да ѝ изпратят покупките. Кристиан ни отвори вратата и излязохме на улицата, където...

Нямаше и помен от Жан, кочияша ни. Каретата също бе изчезнала безследно.

— Мадам? — Кристиан сбърчи тревожно лице. Усетих как мама застива, забелязах как оглежда улицата.

— Не се безпокой, Кристиан — увери го нехайно тя. — Каретата ни закъснява, но ще я почакаме тук, наслаждавайки се на парижките звуци и гледки.

Спускаше се мрак и застудяваше от вечерната мъгла.

— И дума да не става, мадам, не бива да стоите на улицата — ококори се Кристиан.

Тя го погледна с лека усмивка.

— Съмняваш се в благоразумието ми?

— Опасно е — настоя упорито той и се приведе да ѝ прошепне, присвил отвратено устни: — Погледнете хората!

— Да, Кристиан, хора като хора — прошепна тя, сякаш го посвещава в тайна. — Влизай в магазина. Следващата ти клиентка несъмнено цени високо като мен любезността на най-внимателния парижки продавач на обувки. Няма да ѝ хареса да чака заради две непознати с небрежен кочияш.

Кристиан знаеше от опит, че мама рядко си променя решението, а и че е права за следващата клиентка. Примирен, той се поклони, сбогува се с нас и се върна в магазина. Останахме сами на улицата, където прибираха сергиите и минувачите плуваха като сенки в сивкавата мъгла.

— Мамо? — стиснах ръката ѝ.

— Не бой се, Елиз. — Тя вирна брадичка. — Ще наемем карета и ще се върнем във Версай.

— Няма ли да се приберем във вилата?

— Не. — Тя прехапа замислено устни. — Предпочитам да се върнем във Версай.

Поведете ме — напрегната и бдителна — по тротоара, където се набивахме на очи с дългите си рокли и с бонетата. След малко мама извади огледалце от чантичката си и огледа ружа по скулите си. После спряхме и се възряхме във витрина. Поехме отново и тя се възползва от възможността да ми даде урок:

— Придай си безразличен вид, Елиз. Не позволявай на чувствата ти да се изписват по лицето, особено ако изпитваш страх. Не бързай. Запази спокойствие и самообладание.

Тълпите оредяваха.

— На площада има карети под наем — продължи мама. — Ще стигнем дотам след минута. Първо обаче искам да ти кажа нещо. В никакъв случай не реагирай и не обръщай глава. Разбра ли?

— Да, мамо.

— Добре. Следят ни, откакто излязохме от магазина на Кристиан. Мъж с висока филцова шапка и в мантия.

— Защо? Защо ни следи?

— Добър въпрос, Елиз, и точно това възнамерявам да разбера. Просто продължавай да вървиш.

Спряхме пред друга витрина.

— Сянката ни изчезна — уведоми ме замислено мама.

— Хубаво — отвърнах с наивността на безгрижно осемгодишно момиченце.

По лицето ѝ се изписа тревога.

— Не, скъпа, не е хубаво. Предпочитах да го виждам. Сега се чудя дали наистина си е отишъл, или е избързал напред, за да ни пресече пътя, преди да стигнем до площада. Предполага навярно, че ще използваме главния път. Ще го заблудим, Елиз, като изберем друг маршрут.

Тя ме хвана за ръката и свърна по по-тясна улица, а после по дълга тъмна алея, осветена единствено от фенерите в двата ѝ края.

Прекосихме я до средата, когато от сумрака изплува фигура. Облаци мъгла се кълбяха край слугестите стени от двете страни на тясната алея. Разбрах, че мама е сгрешила.

Мъжът имаше дългнесто лице, обрамчено от почти снежнобяла коса, и приличаше на суетен лекар с високата износена шапка и дългата черна мантия, над чиято яка се подаваше надиплена риза.

Носеше лекарска чанта. Остави я на земята, отвори я с една ръка и без да откъсва очи от нас, извади нещо от нея — дълъг и извит предмет.

Усмихна се и измъкна камата от канията ѝ. Острието проблесна зловещо в мрака.

— Стой до мен, Елиз — прошепна мама. — Всичко ще е наред.

Повярвах ѝ, защото бях на осем години и, разбира се, вярвах на майка си. Ала и защото я бях видяла как ме защити от вълка и имах основание да ѝ се доверя.

Все пак сърцето ми се сви от страх.

— Какво желаете, мосю? — подвикна невъзмутимо мама.

Той не отговори.

— Добре. Тогава ще се върнем, откъдето дойдохме — уведоми го на висок глас тя, улови ме за ръката и се извърна.

Пред входа на алеята се мярна сянка. В оранжевото сияние на лампата се появи втора фигура — познах, че е фенерджия, защото носеше дълъг прът. Мама обаче спря.

— Мосю! — извика предпазливо тя на фенерджията. — Този мъж ни притеснява. Прогонете го, моля ви.

Фенерджията не продума. Застана под лампата и вдигна пръчката.

— Мосю! — повтори мама, а аз се почудих защо мъжът се опитва да запали горяща лампа. В същия момент осъзнах със закъснение, че пръчката завършва с кука, с каквато гасят фитилите на свещите.

— Мосю...

Алеята потъна в мрак. Чухме как куката изтрополява на паважа и щом очите ни свикнаха с мрака, видях как мъжът бръква под палтото си и изважда нещо. Още една кама. Пристъпи към нас и мама извърна рязко глава — първо към фенерджията, после към доктора.

— Какво искате, мосю? — попита го отново.

В отговор лекарят тръсна другата си ръка, чу се изщракване и второ острие изскочи от ръкава му.

— Асасин — отрони мама.

Той пристъпи с усмивка към нас. Фенерджията също приближи — достатъчно, та да забележим присвитите му устни и очи. Мама се втренчи в доктора, готов за нападение с двете остриета. Той продължаваше да се усмихва. Наслаждаваше се на случващото се или се преструваше, че се наслаждава.

Мама обаче не трепна, незасегната от злокобното му изражение, както и от обаянието на Кристиан. Следващият ѝ ход бе грациозен като танцова стъпка. Токчетата ѝ изтракаха по паважа, тя сви крак, наведе се и мигом измъкна кама от ботуша си.

Преди секунда бяхме беззащитни — жена и дете, издебнати в тъмна алея. Сега обаче не бяхме — жената размахваше нож, за да защити детето си, и очевидно знаеше как да действа с оръжието си, съдейки по ловкостта, с която го бе извадила, и по позата, която бе заела.

Лекарят примигна. Фенерджията спря. И двамата се позамислиха.

Мама държеше ножа с дясната си ръка. Разбрах, че нещо не е наред, понеже бе левичарка, а стоеше, издала дясното си рамо към доктора.

Той пристъпи напред. В същия момент мама прехвърли ножа в лявата си ръка, приклепна с бухнали поли, вдигна дясната си ръка, за да запази равновесие, и замахна с лявата към гърдите на лекаря. Рединготът му се разпори, прерязан като от сръчен шивач, и тутакси подгизна от кръв.

Мама го рани, но не тежко. Очите му се разшириха и той залитна назад, явно стъписан от дръзкото ѝ нападение. Макар да си придаваше страховито изражение, сега пролича, че е уплашен, и въпреки страха аз изпитах гордост и благоговение. Никога досега не се бях чувствала защитена.

Мъжът се поколеба, ала не отстъпи. Погледът му се стрелна зад нас, мама се извърна, но закъсна. Фенерджията ме сграбчи и склучи длан около гърлото ми.

— Остави ножа, или... — процеди през зъби и не успя да довърши, защото след половин секунда се свлече мъртъв.

Светкавичната ѝ реакция го изненада — не само неочакваната ѝ атака, а и бързината, с която прецени, че позволи ли на фенерджията да ме вземе за заложничка, всичко ще е изгубено. И ѝ даде предимство, когато се хвърли към него и с вик заби лакът в гърлото му. Той изгъркори, усетих как хватката му отслабва и видях проблясващия нож на мама да се забива дълбоко в корема му. Тя го тласна към стената, с приглушен възглас прокара острието нагоре и после отстъпи пъргаво назад. С изкормени черва и с гърди, почернели от кръв, фенерджията се свлече на земята.

Мама се обърна да посрещне атаката на доктора, но го видя как с разперена мантия излиза на бегот от алеята.

— Да вървим, Елиз — хвана ме тя за ръката, — преди кръвта да ти е изцапала обувките.

* * *

По палтото на мама имаше кръв. Иначе никой не би се досетил, че е участвала в схватка.

Скоро след като пристигнахме у дома, Враните се появиха, свикани по спешност. Тропаха с бастуните си, пухтяха задъхани и възклищаваха как ще накажат „отговорните“. Прислужниците се вайкаха и шушукаха по ъглите, а с пепеляво лице татко току ни прегръщаше — прекалено крепко и твърде дълго — и се отдръпваше от нас с овлажнели очи.

Само мама изглеждаше спокойна. Излъчваше авторитета на човек, изпълнил достойно дълга си. И с право. Благодарение на нея бяхме оцелели. Питам се дали е развълнувана като мен?

Когато поехме към имението с наетата карета, тя ме предупреди, че ще ме помолят да опиша какво се е случило. Обясни ми да потвърждавам думите ѝ и да не ѝ противореча.

Ето защо аз я изслушах как разказва своята версия на историята първо на Оливие — иконома ни, после на татко, след като пристигна, и накрая — на Враните, нахлули в дома ни. И макар че всеки път изникваха нови подробности, и тя отговаряше на всички въпроси, с които я обсипвах, един важен герой липсваше. Лекарят.

— Не видя ли скрито острие? — попитаха я.

— Не видях нищо, издаващо, че нападателите ни са асасини — отвърна тя. — Затова не мога да твърдя, че са замесени.

— Обикновените улични крадци не са толкова организирани, както явно е бил този мъж. Едва ли е съвпадение, че каретата е изчезнала. Жан сигурно ще се появи пиян или изобщо няма да се появи. Нищо чудно да е мъртъв. Не, мадам, престъплението не изглежда случайно. По всичко личи, че враговете ни целенасочено са подготвяли покушение срещу вас.

Погледите на събеседниците се насочиха към мен. Помолиха ме да изляза от стаята. Послушах ги и седнах в преддверието, заслушана в гласовете вътре.

— Велики майсторе, разберете, че това е дело на асасини.

(По онова време думата „асасин“ за мен бе равносилна на „убиец“. „Убийци са, разбира се, глупако. Или хора, които не се свенят да убиват“, упрекнах мислено несъобразителния съветник на татко.)

— И аз като съпругата си предпочитам да се въздържа от необосновани заключения — отвърна татко.

— Но сте удвоили стражата?

— Разбира се. Предпазливостта никога не е излишна.

— Мисля, че инстинктивно долавяте истината, Велики майсторе. Татко извиси глас:

— И дори да е така? Какво да направя?

— Да действате незабавно, естествено.

— Какви действия имате предвид? Да отмъстя за съпругата си? Или да детронирам краля?

— И двете ще изпратят послание на противниците ви.

По-късно ни съобщиха, че са намерили Жан с прерязано гърло. Побиха ме студени тръпки, сякаш някой отвори прозорец. Заплаках. Плачех не само за Жан, но и за себе си, колкото и жалко да звучи. Наблюдавах и чувах как леден ужас завладява имението. Слугите долу ридаеха, Враните отново надигнаха гласове, изпълнени с жажда за мъст.

Татко пак ги усмири. Погледнах през прозореца и видях мъже с мускети в градината. Всички изглеждаха изнервени. Татко продължаваше да ме прегръща, докато не ми омръзна и се отскубнах от ръцете му.

— Елиз, трябва да ти кажем нещо.

Настъпи дългоочакваният момент, драги читателю, който и да си ти — моментът на проглеждането, когато най-сетне проумях защо съм принудена да пазя толкова тайни, разбрах защо съветниците наричат татко „Велик майстор“, какъв смисъл влагат в думата „тамплиер“ и че асасин всъщност не означава точно убиец.

Извикаха ме в кабинета на татко, помолиха прислужника да подреди столове пред камината и после поискаха да се оттегли. Татко остана прав, а мама седна — подпираше се с лакти върху коленете и ме успокояваше с поглед. Спомних си как веднъж в пръста ми се заби треска и тя ме прегърна утешително, бършейки сълзите ми, а татко извади треската.

— Елиз — подхвана той, — това, което ще ти кажем, трябваше да почака до десетия ти рожден ден. Днешното произшествие обаче несъмнено те е накарало да си задаваш множество въпроси, а и майка ти смята, че си готова да научиш истината. Затова сме тук.

Погледнах към мама, която се пресегна да ме улови за ръката, стопляйки ме с успокоителна усмивка.

Татко прочисти гърло.

Разбрах, че каквито и смътни представи да съм имала за бъдещето си, думите му ще ги променят.

— Елиз, след време ти ще оглавиш таен международен орден, съществуващ от векове. Ти, Елиз дъо ла Сер, ще бъдеш Велик майстор на тамплиерите.

— Велик майстор на тамплиерите? — повторих, местейки поглед тук към мама, ту към татко.

— Да.

— На френските тамплиери? — попитах.

— Да. В момента аз заемам този пост. Майка ти също има висок ранг в Ордена. Господата и мадам Льовеск, които често ни посещават, също са рицари на Ордена и като нас работят всеотдайно, за да запазят повелите му.

Слушах, без всъщност да разбирам, и се чудех защо въпросните рицари си крещят толкова, щом са се посветили на обща цел.

— Кой са тамплиерите? — поинтересувах се.

Татко посочи себе си и мама, после махна с ръка да включи и мен в кръга.

— Ние. Ние сме тамплиери. Мисията ни е да създадем по-добър свят.

Това ми хареса. Да създаваш по-добър свят звучи чудесно.

— Как го правите, татко?

Той се усмихна.

— Много добър въпрос, Елиз. Както във всяка древна организация, в нашия Орден има различни мнения как да постигнем целта си. Според някои трябва да сразим със сила онези, които ни се противопоставят. Други вярват, че е по-добре да разпространяваме мирно идеите си.

— И какви са те, татко?

Той сви рамене.

— Мотото ни е: „Нека Бащата на разума да ни води“. Ние, тамплиерите, знаем, че колкото и да проповядват противното, хората не искат истинска свобода и отговорност, защото те са твърде тежко бреме и само най-силните умове са способни да го понесат. Вярваме, че хората са добри, но лесно се поддават на злобата, мързела и разврата и са им необходими добри водачи, чийто пример да следват. Водачи, които няма да се възползват от отрицателните им черти, а ще поощряват положителните. Вярваме, че само така е възможно да опазим мира.

Докато го слушах, усетих как хоризонтът ми се разширява.

— По този път ли се надявате да поведете хората във Франция, татко? — попитах.

— Да, Елиз.

— Как?

— Е, отговори ми ти. Как според теб?

Умът ми блокира. Как ли? Струваше ми се, че не са ми задавали по-труден въпрос. Татко ме погледна благо и все пак долових, че очаква да чуе отговор. Мама стисна окуражително дланта ми, умолявайки ме с поглед, и аз ненадейно открих своето верую в думите, които я бях чувала да казва на господин Уедърол и госпожа Каръл.

— Мосю, мисля, че кралят ни е покварен и управлението му е отровило Франция. За да се възвърне упованието на хората в

монархията, крал Луи трябва да бъде детрониран.

Отговорът ми го свари неподготвен и той се смая. Погледна изпитателно към мама, която сви рамене, сякаш няма нищо общо с излиянието ми, макар да повтарях нейните думи.

— Разбирам... — кимна татко. — Е, майка ти несъмнено е останала доволна да чуе идеите ти, Елиз, защото по този въпрос двамата с нея не сме единодушни. И тя вярва в промяната като теб. Аз обаче знам, че монархът е посочен от Бога и поквареният крал може да бъде убеден да прозре грешките си.

Още един изпитателен поглед и свиване на рамене и аз продължих припряно:

— Има и други тамплиери, нали, татко?

Той кимна.

— Да, из целия свят има хора, които служат на Ордена и споделят идеите му. Имаме обаче и врагове, както с майка ти разбрахте днес — друг древен орден с множество поддръжници, жадуващи да преобразят света според убежденията си. Ние се стремим да освободим добронамерените ни събратя от бремето на избора и да бъдем техни наставници, а опонентите ни сеят хаос и залагат на анархията, настоявайки, че всеки човек има право да мисли самостоятелно. Те искат да отхвърлят традиционните възгледи, служили векове наред на човечеството, в полза на по-различна свобода. Застъпниците на тези идеи се наричат Асасини. Смятаме, че днес са ви нападнали членове на техния орден.

— Но, татко, чух те да казваш, че не си сигурен...

— Казах го, за да потуша жаждата за насилие у по-поривистите членове на ордена ни. Нападнал ви е асасин, Елиз, няма друго обяснение. Само те са способни на такава дързост — да убият Жан и да изпратят човек да погуби съпругата на Великия майстор. Опитват се да ни разколебаят. Този път не успяха, ала трябва да се погрижим да не успеят и следващия, ако опитат отново.

Кимнах.

— Да, татко.

Той погледна към мама.

— Уменията на майка ти да се защитава са те изненадали, предполагам?

Не ме изненадаха. Бях подготвена от „тайната“ среща с вълка.

— Да, мосю — отвърнах, уловила погледа на мама.

— Редно е всеки тамплиер да притежава такива умения. Някой ден ти ще оглавиш Ордена. Преди това обаче ти предстои ритуалът на посвещението, а преди него ще започнеш да се обучаващ. От утре ще вземаш уроци по бойни умения.

Отново улових погледа на мама. Вече се обучавах. Уроците ми бяха започнали преди повече от година.

— Сигурно ти е трудно да приемеш промяната, Елиз — продължи татко, а мама порумения леко. — Навярно си предполагала, че ще живееш като другите момичета на твоята възраст. Надявам се фактът, че ти е отредена друга съдба, да не те разтревожи. Вярвам, че ще положиш усилие да изпълниш достойно дълга си.

Винаги бях смятала, че съм различна от другите момичета. Сега знаех със сигурност.

* * *

На другата сутрин Рут ме облече за разходка в градината. Нервничеше, цъкаше с език и мърмореше под нос, че не бива да поемам рискове след вчерашното произшествие. Вайкаше се как сме се изплъзнали на косъм от злодея, който ни е нападнал, и как сега с мама щяхме да лежим мъртви в глухата уличка, ако не бил мистериозният джентълмен, прогонил крадеца.

Такава история бяха разказали на прислугата. Много лъжи, много тайни. Въодушевях се, че съм посветена в цялата истина. Ликувах не само защото знаех, че с нападателите се е разправила мама, а не някакъв загадъчен мъж, а и понеже бях сред малцината избраници, на които е известно семейното занятие, да не говорим за моята роля в него.

Тази сутрин се събудих с чувството, че слънце е озарило живота ми. Най-сетне скриваните истини придобиваха смисъл. Вече знаех защо семейството ни се откроява от другите и защо аз самата се отличавам от другите деца. Причината бе, че ми е отреден различен път.

И най-приятната новина: „Майка ти ще те наставлява във всичко“, така каза татко и се усмихна топло на мама, която на свой ред

ме възнагради с любяща усмивка. „Е, вероятно не във всичко. По отношение на идеологията най-добре е да те напътства баща ти, Великия майстор“, добави татко.

— Франсоа, детето ще реши само — упрекна го мама. — С течение на времето ще оформи възгледите си.

— Скъпа, защо оставам с впечатлението, че днешните събития не са изненадали особено Елиз?

— За какво, мислиш, си говорим ние, дамите, докато пазаруваме?

— За обувки?

— Да — кимна тя. — Ала и за друго.

Той разбра и поклати глава, чудейки се как е възможно да не забележи какво се случва под носа му.

— Знаеше ли тя за Ордена? — попита.

— Не точно, но бе подготвена за истината — призна мама.

— А за оръжията?

— Обучава се от известно време.

Татко ми даде знак да стана.

— Да видим дали умееш да заставащ в гард, Елиз. — Той зае позицията, протегнал дясната си ръка с показалец, насочен напред като острие.

Последвах примера му. Впечатлен, татко повдигна вежди и ме заобиколи, оглеждайки стойката ми, докато аз се наслаждавах на одобрението му.

— Десничарка като баща си — подсмихна се той, — а не левичарка като майка си.

Запружилирах леко с колене, проверявайки дали съм достатъчно стабилна, и татко се усмихна отново.

— Дали един англичанин няма принос в обучението на дъщеря ни, Жули?

— Господин Уедърол ми помага да запълвам свободното време на Елиз — призна ведро тя.

— Разбирам. Забелязах, че навестява имението по-често от обикновено. Още ли има слабост към теб?

— Франсоа, смущавах ме — укори го мама.

(По онова време нямах представа за какво става дума, разбира се. Сега обаче знам. Още повече, след като онази нощ видях колко страда

горкият господин Уедърол. О, да, сега знам.)

Татко продължи със сериозно изражение:

— Жули, доверявам ти се за всичко и те подкрепям, щом си започнала да обучаваш детето. Начинанието ти несъмнено е било полезно, след като ѝ е помогнало да запази хладнокръвие при вчерашното нападение. След време обаче Елиз ще стане Велик майстор. Ще следва моя път. По отношение на бойните техники и тактиката тя ще бъде твое протеже, ала по отношение на идеологията държа да бъде мое. Разбираш ли?

— Да, Франсоа — усмихна се лъчезарно мама. — Разбирам.

С мама се спогледахме. Поредната неизречена истина.

* * *

И така, след като се освободих от ненужната загриженост на Рут, аз слязох в преддверието, готова за разходка с мама.

— Вземи Скрач и телохранител, Жули — нареди татко.

— Разбира се. — Мама посочи един от стражите, стаен в сенките, и аз усетих как внезапно къщата ни е станала по-многолюдна.

Мъжът пристъпи напред — оказа се господин Уедърол. За секунда англичанинът и татко се погледнаха предпазливо. После господин Уеръдол се поклони дълбоко и двамата се ръкуваха.

— С Франсоа разкрихме на Елиз какво я очаква — сподели мама.

Господин Уедърол ме погледна, кимна и пак се поклони дълбоко. Целуна ръката ми и аз се почувствах като принцеса.

— И какво е усещането, Елиз, да знаеш, че един ден ще предвождаш тамплиерите? — попита той.

— Много възвишено, мосю — отвърнах.

— И още как — съгласи се господин Уедърол.

— Франсоа се досети, че Елиз е започнала да се обучава — вметна мама.

Господин Уедърол се обърна отново към татко:

— Разбира се. Надявам се Великият майстор да не е недоволен, че си позволих да давам уроци на дъщеря му?

— Както обясних снощи, в това отношение се доверявам безрезервно на съпругата си. Знам, че с теб, Фреди, те са в добри ръце.

В същия момент се появи Оливие и застана на няколко крачки, докато татко не му даде знак да се приближи. Икономът се приведе и прошепна нещо в ухото на господаря си. Татко кимна и се обърна към мама:

— Трябва да вървя, скъпа. „Приятелите“ ни са дошли.

Враните, разбира се. Бяха се върнали за сутрешно крещене. Странно как истината, която бях научила, хвърляше нова светлина върху татко. Той вече не бе просто моят баща. Не бе просто съпругът на мама, а мъж с отговорности, чието внимание изискват мнозина. Мъж, чиито решения променят живота на мнозина. На излизане се разминахме с Враните. Те поздравиха учтиво мама и господин Уедърол, нахълтаха в преддверието и тутакси го огласиха с викове как трябва да отмъстят за вчерашното нападение и за смъртта на Жан.

Най-сетне тримата — мама, аз и господин Уедърол — излязохме. След като се поотдалечихме от имението, той проговори:

— Е, Елиз, как се чувстваш наистина, след като разбра какъв път ти е предначертан?

— По същия начин, както отговорих на татко — уверих го.

— Не си разтревожена? Не се боиш от отговорността, която ще поемеш?

— Господин Уедърол смята, че си твърде малка да осмислиш какъв дълг ти предстои да изпълняваш — обясни мама.

— Нищо подобно. Очаквам с нетърпение бъдещето, мосю.

Той кимна, сякаш отговорът ми го удовлетворява напълно.

— И искам по-често да ме обучаваш да се бия със сабя — добавих. — Вече не е нужно да пазим уроците в тайна.

— Именно! Ще усъвършенстваме парирането на атака и контраударите, за да впечатлиш баща си. Мисля, че ще се изненада, Елиз, когато разбере колко умело си служиш със сабята. Някой ден вероятно ще надминеш родителите си.

— О, съмнявам се, мосю.

— Фреди, не я подстрекавай! — Смушка ме с лакът мама и ми прошепна: — Между нас да си остане, но мисля, че е прав, Елиз.

Усмивката на Фреди изчезна.

— Ще обсъдим ли какво се случи вчера? — попита той.

— Опитаха се да ни убият.

— Де да бях там!

— Макар че не беше, Фреди, останахме невредими и инцидентът дори не ни разтърси дълбоко. Елиз го прие съвсем спокойно и...

— Ти я защити като лъвица?

— Направих необходимото. За жалост обаче единият избяга.

Господин Уедърол спря.

— Единият? Какво? Двама ли бяха?

Тя повдигна многозначително вежди.

— О, да. Имаше още един, по-опасният от двамата. Използваше скрито острие.

— Значи наистина са били асасини? — отбеляза англичанинът.

— Имам известни съмнения.

— Така ли? Защо?

— Той избяга, Фреди. Чувал ли си някога асасин да побегне?

— И те са хора като всички нас, а ти си сериозен противник. На негово място и аз бих се изкушил да си плюя на петите. Истински дявол си с ножа! — Той погледна през рамо и ми намигна.

Мама се усмихна доволно.

— Оценявам ласкателството ти, Фреди. У онзи мъж обаче имаше нещо съмнително. Действаше твърде... показно. Асасин е, скритото острие го доказва, но... чудя се дали е бил истински асасин.

— Трябва да го намерим и да го разпитаме.

— Непременно.

— Как изглеждаше?

Мама му го описа.

— И още нещо...

— Да?

Тя ни поведе към живия плет. Снощи, когато побягнахме от алеята, мама грабна чантата на лекаря. Взе я с нас в каретата, а после ме помоли да изтичам и да я скрия, преди да влезем у дома. Сега я подаде на господин Уедърол.

— Той я е оставил, така ли?

— Да. Извади оръжието си от нея, но няма друго.

— Нищо не ни помага да разберем кой е?

— Има нещо. Отвори я. Виждаш ли етикета?

— Чантата е изработена в Англия — учуди се господин Уедърол.

— Английски асасин?

Мама кимна.

— Вероятно. Много вероятно. Не мислиш ли, че е възможно англичанин да поиска да ме убие? Обясних ясно на госпожа Каръл, че предпочитам смяна на монарха.

— Но и че не желаеш кръвопролития.

— Да. И тя сякаш се съгласи, че това е приемливо за ордена й. Нищо чудно обаче да не е така.

Господин Уедърол поклати глава.

— Не ми изглежда правдоподобно. С госпожа Каръл сме сънародници, вярно, ала не страдам от излишен патриотизъм. Просто не виждам каква изгода биха извлекли. Те смятат, че влияеш положително на ордена като цяло, отстоявайки умерената линия. Убият ли те, рискуват да нарушат баланса на силите.

— Възможно е да са решили, че рискът си струва. Както и да е. Лекарската чанта, изработена в Англия, е единствената улика, която би ни помогнала да открием асасина.

Господин Уедърол кимна.

— Ще го намерим, мадам. Не се съмнявай.

Това се случи преди три години. Оттогава няма и следа от лекаря. Покушението срещу нас потъна в историята като просяк, погълнат от парижката мъгла.

13 АПРИЛ 1778

Искам тя да оздравее. Мечтая да настъпи ден, когато слънцето ще изгрее, прислужниците ѝ ще влязат в покоите ѝ, ще дръпнат завесите и ще я видят седнала в леглото като преродена. Искам слънцето, нахлуло през прозорците ѝ, да озари притъмнелия ни дом и да прогони скръбните сенки, блуждаещи из него, да докосне татко, да го съживи и да ми го върне. Копнея отново да чувам песни и смях от кухнята. Искам да загърбя сдържаната тъга и да се усмихвам истински, а не да прикривам болката, опустошаваща душата ми.

И повече от всичко искам мама да е пак с мен. Моята майка, моята учителка, моята наставница. Не само я искам — имам нужда от нея. Всеки ден и всеки миг се питам какъв ще е животът без нея. Знам. Немислимо е.

Искам мама да оздравее.

* * *

По-късно през същата година срещнах Арно.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

12 септември 1794

Връзката ни се кали в огъня на смъртта — смъртта на моя баща.

Колко продължиха нормалните ни, традиционни отношения? Половин час? Бях във Версайския дворец с татко, който имаше работа там. Помоли ме да го почакам и докато седях на стола, размахал крака, и наблюдавах придворните със синя кръв да сноват напред-назад, кой мислите се появи? Елиз дьо ла Сер?

С усмивка, която щях да заобичам, с червени коси, които тогава не значеха нищо за мен, и красота, която очите ми по-късно щяха да попиват жадно, ала сега оставаше невидима за детския ми поглед. Все пак бях само на осем години, а осемгодишните момчета не обръщат внимание на осемгодишните момичета, освен ако те не са по-особени. Като Елиз. Имаше нещо различно у нея. Да, тя бе момиче, ала още през първите секунди от запознанството ни разбрах, че не прилича на никое друго момиче.

Гоненица. Любимата ѝ игра. Колко ли пъти сме я играли като деца, а и по-късно? Сякаш никога не сме спирали.

Тичахме по огледалните мраморни подове на двореца, заобикаляхме мебели и колони. Дори сега дворецът ми изглежда огромен, с невероятно високи тавани и зали, простиращи се сякаш докъдето поглед стига, с високи сводести прозорци с изглед към каменни стълбища и просторни морави.

А тогава? Тогава ми се струваше необятен. И въпреки това, макар да се намирах на огромно непознато място и всяка стъпка да ме отдалечаваше от заръката на татко, аз не успях да устоя на изкушението на новата си приятелка. Момичетата, които познавах, не бяха като нея. Те се вкаменяваха и присвиваха презрително устни пред всичко момчешко; ходеха на няколко стъпки след майките си; не тичаха, заливайки се от смях, из Версайския дворец, глухи за сподирящите ги възмутени възгласи, увлечени от шеметната бързина и радостта от играта. Още тогава ли се влюбих, питам се?

Точно когато се почудих дали ще успея да намеря обратния път, тревогите ми се оказаха напразни. Чух вик и забързани стъпки. Видях войници с мускети и съвсем случайно се озовах на мястото, където татко бе срещнал убиеца си. Коленичих до него, докато поемаше сетния си дъх, а щом най-сетне вдигнах поглед от безжизненото му тяло, видях спасителя си, своя нов настойник — Франсоа дьо ла Сер.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛИЗ ДЪО ЛА СЕР

14 АПРИЛ 1778

Той дойде да ме види днес.

— Елиз, баща ти е тук — уведоми ме Рут. Както на всеки друг, поведението ѝ се промени в присъствието на татко. Тя се оттегли с реверанс и ни остави сами.

— Здравей, Елиз — поздрави той сдържано от прага.

Спомних си вечерта преди години, когато с мама се върнахме от Париж, оцелели след ужасното нападение в алеята, и колко трескаво ни прегръщаше татко тогава. Толкова крепко, че се опитвах да се отскубна от ръцете му, за да си поема въздух. Сега бих дала всичко да се озова в обятията му, ала сега осанката му ми вдъхваше по-скоро страхопочитание. Той закрачи из стаята, склучил длани зад гърба. Спря, погледна през прозореца, без всъщност да вижда моравите отвъд. Вперила очи в неясното отражение на лицето му в стъклото, го чух да проговаря, без да се обръща:

— Дойдох да те попитам как си.

— Добре, благодаря, татко.

Настъпи тишина. Пръстите ми мачкаха надиплената ми блуза. Той прочисти гърло.

— Умееш да прикриваш чувствата си, Елиз. Когато станеш Велик майстор, това качество ще ти служи добре. Някой ден Орденът ще извлича полза от силата ти, която сега въдворява спокойствие вкъщи.

— Да, татко.

Той пак прочисти гърло.

— Искам обаче да ти кажа, че когато си сама или с мен... е съвсем приемливо да не си добре.

— Тогава ще призная, че страдам, татко.

Той сведе глава. Очите му — тъмни кръгове — се отразяваха в стъклото. Знаех защо му е трудно да погледне към мен. Напомнях му за нея. За умиращата му съпруга.

— И аз страдам, Елиз. И двамата обичаме безкрайно майка ти.

(При тези думи настъпи най-подходящият момент да се обърне към мен, да прекоси стаята, да ме прегърне и да споделим болката си. Той обаче остана до прозореца.)

(При тези думи настъпи най-подходящият момент да го попитам защо, щом разбира мъката ми, прекарва толкова време с Арно, а не с мен. Ала не го попитах.)

Не говорихме повече. Не след дълго разбрах, че е излязъл на лов с Арно.

Скоро ще дойде лекарят. Той никога не носи добри новини.

* * *

Спомням си друга среща, състояла се преди две години. Извикаха ме в кабинета на татко, където чакаше и мама. Двамата бяха необичайно угрижени. Разбрах, че въпросът е сериозен, когато помолиха Оливие да ни остави сами, вратата се затвори и татко ме подкани да седна.

— Майка ти ми съобщи, че обучението ти напредва задоволително, Елиз — каза той.

Кимнах въодушевено, местейки очи ту към него, тук към мама.

— Да, татко. Господин Уедърол твърди, че след време ще се сражавам адски добре.

Татко повдигна учудено вежди.

— Разбирам. Цветистият британски израз на господин Уедърол е достатъчно красноречив. Е, радвам се да го чуя. Очевидно си наследила ловкостта на майка си.

— И ти владееш отлично изкуството да се биеш със сабя, Франсоа — вметна мама с бегла усмивка.

— Напомняш ми, че отдавна не сме се дуелирали.

— Приемам го като предизвикателство.

Той я погледна и за миг двамата забравиха сериозната тема. За секунда в стаята бяха само мама и татко, които флиртуваха.

После, бързо както започна, моментът приключи и вниманието се насочи отново към мен.

— Наближава времето да станеш тамплиер, Елиз.

— Кога ще ме приемат в Ордена, татко? — попитах го.

— Щом приключиш обучението си в „Мезон Роял“ в Сен Сир, ще станеш пълноправен член на Ордена и ще се подготвяш да заемеш мястото ми.

Кимнах.

— Първо обаче искам да ти кажа нещо. — Той погледна към мама. Сега лицата и на двамата бяха сериозни. — Става дума за Арно...

* * *

Арно вече бе най-добрият ми приятел и, предполагам, човекът, когото обичах най-много след родителите си. Горката Рут. Бавачката ми беше принудена да загърби последните искрици надежда, че ще се укротя и ще проявя интерес към заниманията, характерни за момичетата на моята възраст. Откакто Арно заживя в имението, аз постоянно имах на разположение другар в игрите — не какъв да е, а момче. И това разби мечтите на Рут.

Хвърляйки поглед назад, подозирам, че съм се възползвала от него. Той дойде при нас осиротял, останал без посока, и аз — новооперен тамплиер и егоцентрично момиче — го обсебих. Бяхме приятели и връстници, ала аз поех ролята на по-голяма сестра, при това с изключителен плам. Обожавах да го побеждавам в мними саблени двубои. Когато господин Уедърол ме обучаваше, бях плах начинаещ, склонен да допуска грешки и — както той често посочваше — да слуша сърцето, а не главата си. При схватките с Арно обаче новопридобитите умения ме превръщаха в шеметен, шлифован майстор. В другите игри — прескочи-кобила, дама, бадминтон — бяхме равностойни противници. Ала винаги печелех „сраженията“ със сабя.

В слънчеви дни скитахме из имението, шпионирахме Лоран и другите прислужници, хвърляхме камъчета в езерото. Валеше ли, играехме на табла или на карти вкъщи. Търкаляхме обръчи по дългите коридори на приземния етаж и се щурахме из стаите горе, криехме се от камериерките и побягвахме със смях, щом ни откриеха.

Така прекарвах дните — сутрин вземах уроци, за да се подготвя за бъдещето, когато ще оглавя френските тамплиери; следобед се

отърсвах от отговорностите и мислите за зрелостта и отново ставах дете. Дори тогава, макар да не бих успяла да го формулирам така, разбирах, че Арно олицетворява бягството ми.

И, естествено, всички забелязваха колко сме се сближили с него.

— Не съм те виждала по-щастлива — отбелязваше примирено Рут.

— Явно си привързана към новия си другар в игрите, Елиз — констатираше мама.

(Сега, когато гледам как Арно се дуелира с татко в двора, или чувам, че двамата са отишли на лов, се питам дали мама не е ревнувала малко от новия важен човек, появил се в живота ми. Сега знам как вероятно се е чувствала.)

Не ми хрумваше обаче, че приятелството ми с Арно ще се окаже повод за загриженост. Не и до онзи момент в кабинета на татко, когато ми съобщиха, че искат да ми кажат нещо за него.

* * *

— Арно произхожда от семейство на асасини — подхвана татко.

И светът ми се разтърси.

— Но... — заекнах и се опитах да съвместя две картини, изплували в съзнанието ми. Първата — Арно, в обувки с лъскави катарамии, жакет и сако, тича из коридорите на имението, направлявайки с пръчка обръча си. Втората — докторът асасин с високата шапка, изникнал в алеята, забулена в мъгла.

— Асасините са ни врагове.

Мама и татко се спогледаха.

— Преследват цели, противоположни на нашите, вярно е — кимна татко.

В главата ми закръжиха объркани мисли.

— Но... значи ли това, че Арно ще се опита да ме убие?

Мама пристъпи напред да ме успокои:

— Не, скъпа, не. Не означава нищо подобно. Арно ти е приятел. Баща му Шарл Дориан бе асасин, но Арно няма представа каква съдба му е била отредена. След време несъмнено са щели да му разкрият истината. На десетия му рожден ден вероятно, както възнамерявахме

ние. По стечение на обстоятелствата обаче той дойде в дома ни в неведение какво му готви бъдещето.

— Значи не е асасин, а просто син на асасин.

Те отново се спогледаха.

— Безспорно притежава известни вродени качества, Елиз. В много отношения Арно е, бил е и винаги ще бъде асасин. Просто не го знае.

— Ала щом не знае, значи никога няма да станем врагове.

— Правилно — съгласи се татко. — Всъщност вярваме, че възпитанието ще надделее над природата му.

— Франсоа... — прекъсна го предупредително мама.

— Какво искаш да кажеш, татко? — попитах, доловила смущението й.

— Искам да кажа, че ти имаш известно влияние върху него, нали?

Изчервих се. Толкова очевидно ли беше?

— Вероятно, татко...

— Той уважава мнението ти, Елиз, и защо не? Това ме радва и окуражава.

— Франсоа... — повтори мама, но той вдигна ръка да я спре.

— Моля те, скъпа, не ме прекъсвай.

Наблюдавах ги внимателно.

— Изглежда ми напълно основателно — продължи татко — ти, като приятел и другар в игрите на Арно, да започнеш да го посвещаващ в нашите идеи.

— Да му втълпява идеи? — поправи го гневно мама.

— Да го напътства, скъпа — възрази той.

— Да го напътства в разрез с природата му?

— Как бихме могли да сме сигурни? Навярно Елиз е права, че той не е асасин, докато не бъде шлифован като асасин. Нищо чудно да успеем да го спасим от мрежите на неговите хора.

— Асасините не знаят ли, че той е тук? — попитах.

— Мислим, че не знаят.

— Тогава няма причина да разбират.

— Имаш право, Елиз.

— И не е необходимо той да става... какъвто и да било.

По лицето на татко се изписа мимолетно объркване.

— Съжалявам, скъпа, не те разбрах...

Исках да кажа, че е най-добре да не го замесваме в нищо. Арно да си остане за мен, независимо как възприемаме света и как искаме да го преобразим. Накратко — да запазя непокътната частта от живота си, споделена с него.

— Елиз има предвид — разпери ръце мама, — че не е необходимо да прибързваме.

Татко сви устни, очевидно недоволен от съпротивата, която жените в семейството му оказват.

— Аз съм му настойник. Той е дете от този дом. Ще го възпитаваме според възгледите си. С две думи — трябва да стигнем до него преди асасините.

— Няма причина да се боим, че асасините ще разберат за съществуването му — настоя мама.

— Не сме сигурни. Ако го намерят, ще го привлекат в ордена си. Няма да успее да им устои.

— Щом няма да устои, защо да го насочваме по друг път? — попитах умолително, макар подбудите ми да бяха по-скоро лични, отколкото идеологически. — Правилно ли е да се опълчваме на отреденото от съдбата?

Татко ме погледна строго.

— Искаш ли Арно да ти стане враг?

— Не — поклатих категорично глава.

— Най-добрият начин тогава е да му внушим нашите възгледи.

— Да, Франсоа, но не сега — намеси се мама. — Още не. Децата са твърде малки.

Той се втренчи в нея, после в мен, забеляза неодобрението, изписано по лицата ни, и изражението му видимо омекна.

— Ех, вие двете! — усмихна се. — Добре. Засега постигнахте своето. По-късно ще обсъдим отново положението.

Погледнах благодарно мама.

Как ще живея без нея?

* * *

Скоро след онзи разговор тя се разболя и се залежа в спалнята си, където цареше сумрак денем и нощем. Покоите ѝ се превърнаха в непристъпно място, където влизахме само аз, татко, камериерката ѝ Жустин и трите медицински сестри, наети да се грижат за нея — и трите на име Мари.

За другите обитатели на имението тя вече не съществуваше. Сутрешният ми режим не се промени — вземах уроци първо с учителя си, а после в гората край градината господин Уедърол ме учеше да се дуелирам — ала през следобедите вече не се отдавах на безметежни лудории с Арно; прекарвах ги до леглото на мама, уловила ръката ѝ, докато Мари — едно, две или три — се суетеше край нас.

Лека-полека Арно закръжи в орбитата на татко. Наставлявайки го, татко намираще успокоение далеч от болестта на съпругата си. И двамата се опитвахме да свикнем някак с постепенната загуба на мама и намирахме различни начини да се справим. Радостта в живота ми изчезна.

* * *

Често ме навестяваше един и същи сън. Само че не беше сън, защото бях будна. Нарича се фантазия, предполагам. Представях си как седя на трон. Знам как звучи, но все пак, ако не съм откровена в дневника си, как изобщо да го призная? Седя на трон пред поданиците си, които в съня наяве не се отличават с нищо особено, ала предполагам, че са тамплиери. Стоят пред мен, Великия майстор. Сънят наяве, разбира се, не е кой знае колко сериозен, защото аз съм десетгодишно момиче, тронът е прекалено голям, краката ми стърчат, а ръцете ми не стигат до края на ръкохватките. Аз съм най-нецарственият монарх, който бихте си представили. Така се случва понякога, когато бленуваш. Важното обаче е не как се превръщам в крал, нито че изпреварвам с десетилетия издигането си в качеството на Велик майстор. Главното за мен — и в това намирам упование — е, че от двете ми страни са мама и татко.

С всеки изминал ден силите я напускат, с всеки изминал ден той се сближава все повече с Арно и образите им от двете ми страни избледняват.

15 АПРИЛ 1778

— Искам да ти кажа нещо, Елиз, преди да си отида.

Тя взе ръката ми и усетих колко отмаляла е нейната. Ридание разтърси раменете ми.

— Не, мамо, моля те, не...

— Недей, дете, бъди силна. Заради мен. Отнемат ме от теб и трябва да го приемеш като изпитание, каляващо силата ти. Бъди силна не само заради себе си, а и заради баща си. Без мен той ще е уязвим за най-кресливите гласове в Ордена. Ти ще бъдеш другият глас, Елиз. Ще отстояваш третия път.

— Не мога.

— Можеш. След време ще станеш Велик майстор и ще поведеш Ордена, следвайки своите принципи. Идеите, в които вярваш.

— Това са твоите идеи, мамо.

Тя пусна ръката ми и се пресегна да ме погали по лицето. Очите ѝ бяха замъглени, а усмивката ѝ блуждаеше.

— Това са идеи, основани върху състраданието, Елиз, а ти го притежаваш в достатъчна степен. Повече от достатъчна. Гордея се с теб. Не съм се надявала да имам по-прекрасна дъщеря. У теб виждам най-доброто от баща ти и от мен. Не бих могла да поискам повече, Елиз, и ще умра щастлива. Щастлива, че съм те познавала и съм била свидетелка на раждането на величието ти.

— Не, мамо, не...

Отроних думите между ридания, разтърсващи тялото ми. Сграбчих крехкото ѝ рамо под завивките, сякаш да възпра душата ѝ да си отиде.

Червената ѝ коса се стелеше върху възглавницата. Клепките ѝ запърхаха.

— Извикай баща си, моля те... — промълви с немощен глас.

Усетила, че животът я напуска, аз се втурнах към вратата, отворих я и извиках на Мари да доведе татко. Затръшнах вратата и се върнах до леглото на мама. Краят приближаваше бързо и пред прага на

смъртта тя ме погледна с насълзени очи и с най-любящата усмивка на света.

— Моля ви грижете се един за друг. Обичам ви толкова много...

18 АПРИЛ 1778

И аз се вледених. Блуждая из покоите ѝ, вдишвам застоялия въздух, който съм свикнала да свързвам с болестта ѝ, и знам, че ще дръпнем завесите и свежият въздух ще прогони миризмата, ала не искам, защото това ще означава, че тя си е отишла, а аз не мога да го приема.

Когато боледуваше, исках да оздравее. Сега е мъртва и искам просто да е тук. В дома ни.

Тази сутрин видях през прозореца как пристигат три карети и спират на алеята в двора. Слугите ги натовариха с пътнически сандъци, появиха се трите Мари и се целунаха за сбогом. Бяха с черни дрехи, бършеха очи и, разбира се, скърбяха за мама, ала по необходимост скръбта им е мимолетна, защото работата им е свършена, платили са им и отиват да се грижат за други умиращи жени и да изпитат същата ефимерна печал, когато следващата им задача приключи.

Казах си, че не бива да ги виня за прибързаното заминаване и задето ме оставят сама с мъката ми. Не само те не разбираха дълбочината на чувствата ми. Мама бе накарала татко да обещае да не спазва обичайните траурни ритуали и затова не спуснаха завесите на долните етажи и не покриха мебелите с черна драперия. Новите прислужници познаваха бегло мама или изобщо не я бяха виждали. Аз помнех красивата си, грациозна и грижовна майка, ала за тях тя бе химера — болна дама на легло, каквато има в почти всички къщи. Тяхната тъга бе още по-преходна от тази на трите медицински сестри — сърцето се свива за миг и толкова.

И така, животът в имението продължи да тече постарому, сякаш почти нищо не се е случило. Малцина от обитателите му скърбяха дълбоко — малцината, познавали и обичали мама. Улових погледа на Жустин и съзрях непреодолимата си болка, отразена в него. По време на боледуването допускаха единствено нея в покоите на мама.

— О, мадмоазел — отрони просълзена тя, а аз я хванах за ръката и я уверих колко признателна за грижите ѝ е била мама. Жустин се

поклони, благодари ми за утехата и се оттегли.

Приличахме на оцелели в жестока битка, които споделят спомените си с поглед. В имението само ние тримата — тя, татко и аз — бяхме неотлъчно до мама в последните й дни.

Минаха два дни, откакто си отиде. В нощта, когато мама издъхна, татко остана с мен, прегърнал ме до леглото, ала оттогава не съм го виждала. Рут ми каза, че плаче в покоите си, но скоро ще намери сили да излезе и не бива да се безпокоя за него. Посъветва ме да помисля за себе си, притисна ме до пазвата си и ме заразтва по гърба.

— Излей си чувствата дете, не ги сдържай — прошепна.

Аз обаче се отдръпнах, благодарих й и я отпратих — малко надменно, както сигурно разговаря Мей Каръл с прислугата.

Проблемът е, че няма какво да изливам. Не чувствам нищо.

Не можех да понасям повече атмосферата на горния етаж, затова слязох долу и засновах като призрак из коридорите на имението.

— Елиз... — Арно се появи пред мен, стиснал шапката си в ръка и със зачервени бузи, сякаш е тичал. — Съжалявам за майка ти, Елиз.

— Благодаря, Арно. — Коридорът между нас изглеждаше твърде дълъг. Той пристъпваше от крак на крак. — Очаквахме го. Скърбя, разбира се, но съм благодарна, че бях с нея до края.

Той кимна съчувствено. Не ме разбираше и аз знаех защо — неговият свят оставаше непроменен. Починала бе почти непозната жена, живяла в част на къщата, където не го допускаха, и смъртта й натъжаваше хората, към които бе привързан. За него това бе всичко.

— Да поиграем по-късно — предложих. — След уроците.

Лицето му грейна. „Татко сигурно му липсва“ — помислих си, докато гледах как се отдалечава.

* * *

Прекарах сутринта с учителя и срещнах отново Арно, когато на свой ред влизаше за уроците. По програма той учеше, докато аз тренирах с господин Уедърол, за да не вижда упражненията ми по фехтовка. (Навярно в своя дневник той също ще споменава пътепоказатели, насочващи го към момента на проглеждането. „Не ми

хрумваше защо е толкова ловка със сабята...) Минах през задната врата, прекосих алеята, край която се редяха дървета и красиво подрязани храсти, и навлязох в горичката, където господин Уедърол ме чакаше, седнал върху дънер. Често ме посрещаше така — кръстосал крака, провесил краищата на сакото си над дънера, изправил рамене. Преди обаче скачаше на крака да ме поздрави, очите му сияеха, на устните му играеше усмивка. Сега бе свел глава, сякаш светът е стоварил цялата си тежест върху плещите му. До него имаше кутия, дълга стъпка и половина и широка около педя.

— Разбрал си... — прошепнах.

Очите му бяха зачервени. Долната му устна затрепери леко и за миг си помислих ужасена какво ще правя, ако господин Уедърол се разплаче.

— Как го приемаш?

— Очаквахме го. Скърбя, разбира се, но съм благодарна, че бях с нея до края — изрецитирах.

Той ми подаде кутията.

— Давам ти я с натежало сърце, Елиз — призна с дрезгав глас. — Майка ти се надяваше да я получиш от нея.

Взех кутията, погледнах тъмното дърво, усетих тежестта му и разбрах какво има вътре. Отворих капака и видях къса сабя с кания от мека кафява кожа с бели шевове по краищата, изработена за закопчаване на кръста. Острието отрази светлината: стоманата бе нова, дръжката — опасана стегнато с тъмна кожа. До нея имаше надпис: „Нека бащата на разума те води. С обич — мама“.

— Искаше да ти я подари, Елиз, когато поемеш по своя път — обясни с равен глас господин Уедърол, вперил поглед в дърветата и дискретно прокара палец по клепачите си. — Използвай я, за да тренираш.

— Благодаря.

Той сви рамене. Прииска ми се да се пренеса напред във времето, когато сабята ще ме изпълва с въодушевление. Сега не изпитвах нищо.

Настъпи дълго мълчание. Разбрах, че днес няма да тренираме. И двамата бяхме твърде угнетени.

След известно време той попита:

— Спомена ли ме? Накрая, имам предвид?

Едва успях да прикрия изненадата си, забелязала как в очите му трепти нещо средно между отчаяние и надежда. Знаех, че има силни чувства към нея, но досега не предполагах колко силни са наистина.

— Помоли ме да ти кажа, че в сърцето ѝ е имало любов към теб и ти е безкрайно благодарна за всичко, което си направил за нея.

Той кимна.

— Благодаря, Елиз, това ме утешава.

Той се обърна и избърса сълзите си.

* * *

По-късно татко ме повика в кабинета си. Седнахме на канапето в тъмната стая и той ме прегърна през рамо. Лицето му бе гладко избръснато и изглеждаше както обикновено, ала изричаше думите бавно и с усилие, а дъхът му миришеше на бренди.

— Виждам, че си силна, Елиз, по-силна от мен — каза той.

И двамата усещахме тъпа болка. Почти му завидях, че успява да досегне източника на своята.

— Очаквахме го... — подхванах, но не съумях да довърша. Прегърнах го с треперещи ръце и му позволих да ме притисне в обятията си.

— Излей мъката, Елиз — прошепна той и ме погали по косата.

И аз я излях. Най-сетне се разплаках.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

Обзет от чувство за вина, оставих дневника ѝ, стъписан от болката, изливаща се от страниците. Осъзнал с ужас своя принос в скръбта ѝ.

Елиз има право. Почти не се замислих какво означава загубата на майка ѝ. Бях себично момче и възприемах смъртта на госпожа Дьо ла Сер просто като пречка, лишаваша ме от игрите с Елиз и Франсоа. Неудобство, принуждаващо ме да се забавлявам сам, докато положението се нормализира — Елиз е права и в това отношение, защото в имението не спазваха обичайната траурна традиция и нещата привидно се нормализираха бързо.

За мой срам смъртта на мадам не означаваше нищо повече.

Бях дете — едва на десет.

Елиз обаче също бе дете — едва на десет. Ала далеч по-умна от мен. Споменава учителя ни и аз си мисля как ли е стенел вътрешно той, когато дойде моят ред да ме обучава. Сигурно е прибирал учебниците на Елиз и с натежало сърце е изваждал по-елементарни пособия.

Израствайки толкова бързо — и както сега осъзнавам, възпитавана да порасне по-бързо — Елиз е била принудена да носи нелеко бреме. Така ми се струва, четейки дневника ѝ. За мен тя бе едно дете — весело, палаво момиченце — и, да, сестра, изобретяваща интересни игри и правдоподобни оправдания, когато ни намерят извън пределите на градината, хванат ни да крадем храна от кухнята или каквато друга лудория е измислила.

Нищо чудно, че си навлече сериозни неприятности, когато я изпратиха да довърши образованието си в училището „Мезон Роял дьо Сен Луи“ в Сен Сир. И двете противоречиви страни от характера ѝ не бяха пригодни за живот в пансион и тя, естествено, намрази „Мезон Роял“. Училището се намиреше само на двайсет мили от Версай, но Елиз се чувстваше като в чужда страна — толкова се различаваше новият ѝ живот от стария. В писмата си го наричаше „Обителта на

отчаянието“. Връщаше се вкъщи по три седмици през лятото и за няколко дни на Коледа, а през останалото време бе принудена да се съобразява със строгите порядки в „Мезон Роял“. Елиз не бе създадена да живее под строг режим. Да учи как да се сражава със сабя с господин Уедърол ѝ допадаше, да се образова в училището — никак. Мразеше да усвоява „изтънчени умения“ като бродерия и музика. Не случайно в дневника ѝ са описани десетки простъпки. Не след дълго всичко започва да се повтаря. Много години, изпълнени с отчаяние и неудовлетворение.

В училището разделяли момичетата на групи и всяка група имала отговорничка. Елиз, разбира се, се спречкала — буквално — с отговорничката на нейната група Валери. Понякога четях дневника, закрил уста с длан, чудейки се дали дързостта на Елиз е забавна или стъписваща.

Често викали Елиз в кабинета на омразната директорка мадам Льован, която настоявала за обяснение и после я наказвала.

Мадмоазел Дьо ла Сер винаги отговаряла с поредната дързост, влошавала положението и си навличала още по-строги наказания. Колкото по-сурови ставали наказанията, толкова по-непокорна ставала Елиз, а колкото повече се бунтувала, толкова по-често посещавала кабинета на директорката...

Знаех за неприятностите ѝ, разбира се, защото макар да се виждахме рядко — мимолетни погледи през прозореца на учебната стая през кратките ѝ ваканции, неловко махване с ръка за сбогом, — през онзи период си пишехме редовно. Аз, сиракът, никога не бях получавал писма, и всяко писмо от Елиз ме изпълваше с трепет. Тя споделяше, разбира се, колко мрази училището, но в кореспонденцията липсваха подробностите, описани в дневника, пропит с презрение към другите ученички, към учителките и мадам Льован. Дори пищните фойерверки в чест на столетния юбилей на „Мезон Роял“ през 1786 не повдигат духа ѝ. Самият крал се наслаждава на зрелищната заря от версайската тераса, ала тя се оказва недостатъчна да разведри Елиз. В дневника си тя продължава да кипи от негодувание и да не приема заобикалящия я свят — страница след страница, година след година моята любима не успява да прозре в какъв порочен кръг е попаднала. Страница след страница тя не проумява, че не се бунтува, а скърби.

Четейки, започвам да осъзнавам, че е скрила още нещо от мен...

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛИЗ ДЪО ЛА СЕР

8 СЕПТЕМВРИ 1787

Днес татко дойде да ме посети. Извикаха ме в кабинета на мадам Льован. Очаквах с нетърпение да го видя, но, разбира се, старата вещица остана да злорадства в стаята, както повеляваха правилата в Обителта на отчаянието и разговорът ни приличаше по-скоро на официална аудиенция. Директорката седеше пред прозореца, от който се откриваше обширна и изумителна — дори аз не бих отрекла — гледка към градините наоколо. Сплела пръсти върху писалището пред нея, тя наблюдаваше с тънка усмивка мен и татко — смутения баща и непокорната дъщеря.

— Надявах се пътят до края на образованието ти да премине гладко, а не с препъване, Елиз — въздъхна той.

Изглеждаше стар и изморен и аз си представих как Враните бръщолевят до рамото му: „Направи това, направи онова“, а освен това получава писма от мадам Льован, описващи надълго и нашироко недостатъците на непокорната му дъщеря.

— Във Франция животът е все така тежък, Елиз — обясни татко. — Преди две години настъпи суша и реколтата се оказа незапомнено оскъдна. Кралят започна да издига стена около Париж. Опита се да увеличи данъците, но парламентът подкрепи благородниците, които му се опълчиха. Упоритият ни, решителен крал се паникьоса и отмени данъците. Хората се стекоха по улиците да отпразнуват случая. Войниците, на които бе наредено да стрелят по демонстрантите, не се подчиниха на заповедта...

— Благородниците са се опълчили на краля? — повдигнах вежди.

Той кимна.

— Да. Кой би повярвал? Надяват се навярно, че хората ще им благодарят и ще се приберат у дома.

— Ти не мислиш така?

— За жалост не, Елиз. Опасявам се, че вкусило веднъж от силата на тълпата, работническото съсловие няма да се задоволи единствено с отмяната на няколко данъчни закона. Боя се, че хората изливат гнева,

трупан цял живот. Едва ли са хвърляли факли и камъни по Съдебната палата в знак на подкрепа. Не мисля, че палят плашила с образа на виконт Дьо Калон, за да окуражат благородниците.

— Горили са плашила с образа на главния ревизор на Франция?

Татко кимна.

— Да. Принудиха го да напусне страната. Последваха го и други министри. Метежите тепърва предстоят, Елиз, помни ми думата.

Замълчах.

— Кое то повдига въпроса за поведението ти тук, в училището — продължи той. — Наближава края на обучението ти. Вече си дама. И е редно да се държиш като такава.

Замислих се, че в униформата на „Мезон Роял“ не се чувствам никак като зряла жена. Чувствах се като марионетка, мнима дама. Като истинска жена се чувствах след уроците, когато събличах омразната, твърда като кост дреха, свалях фибите от косата си и я оставях да се спусне над вече заоблените ми гърди. Тогава поглеждах в огледалото и виждах мама.

— Пишеш на Арно — вметна татко, сякаш пробва нова тактика.

— Не четеш писмата ми, нали?

Той забели очи.

— Не, Елиз, не чета писмата ти. За какъв ме вземаш, за бога?

— Извинявай, татко.

— Увлечена от бунта срещу всяко олицетворение на авторитета, изпречило се пред теб, забравяш кои са истинските ти приятели — отбеляза той.

Зад писалището мадам Льован закима мъдро и одобрително.

— Съжалявам, татко — повторих, без да й обръщам внимание.

— Както и да е. Доколкото Арно благоволява да споделя с мен, писмата ти явно не съдържат никакво свидетелство, че изпълняваш условията на договорката ни.

Повдигнал едва забележимо вежди, той погледна многозначително към директорката.

— Каква договорка, татко? — попитах невинно, обзета от обичайното непокорство.

Той кимна отново към публиката ни и добави натъртено:

— Споразумението, което сключихме, преди да заминеш за Сен Сир, Елиз. Увери ме, че ще се постараш да убедиш Арно колко

полезно е за него да го осиновим.

— Съжалявам, татко, не разбирам...

Погледът му потъмня. С дълбока въздишка той се обърна към директорката:

— Възможно ли е, мадам, да поговоря насаме с дъщеря си.

— Това е в разрез с политиката на училището ни, мосю — усмихна се благовъзпитано тя. — Родителите и настойниците, пожелали да се срещнат насаме с ученичките, трябва да изпратят предварително писмена молба...

— Знам, но...

— Съжалявам, мосю.

Пръстите му забарабаниха по коляното.

— Елиз, не се инати, моля те. Знаеш точно какво имам предвид. Преди да постъпиш в училището, се споразумяхме, че е време да приемем Арно като пълноправен член на семейството ни. — Пак ме погледна съзаклятнически.

— Но той вече е член на семейството ни — възразих с мил гласец.

— Не ме разигравай, Елиз.

Мадам Льован прочисти гърло.

— В „Мезон Роял“ сме свикнали с упорството ѝ, мосю.

— Благодаря, мадам Льован — кимна раздражено татко. Когато обаче се обърна отново към мен и очите ни се срещнаха, ледовете помежду ни се поразтопиха. Почувствахме се обединени срещу нежеланото присъствие на мадам Льован и на устните му дори трепна усмивка. В отговор аз го възнаградих с невинен поглед. В очите му проблеснаха любящи искрици и двамата се насладихме мълчаливо на мига, изпълнен с топлота.

После той проговори с по-премерен тон:

— Елиз, сигурен съм, че не е необходимо да ти напомням условията на договорката ни. Ще кажа само, че ако продължаваш да не ги спазваш, ще бъда принуден да поема нещата в свои ръце.

И двамата погледнахме крадешком към мадам Льован, която продължаваше да седи зад писалището, сплела пръсти върху него, и с всички сили се стараяше да не изглежда объркана. Безуспешно. Едва се стърпях да не избухна в смях.

— Ще се опиташ да го убедиш колко уместно е предложението ти?

— Да — кимна той със сериозно лице.

— Дори с риск да изгубиш доверието му?

— Налага се да рискувам, Елиз. Освен ако ти не изпълниш обещанието си.

Бях обещала да внуша на Арно колко правилни са възгледите ни и да го вкарам в лоното на Ордена. Сърцето ми натежа при мисълта, че е възможно неволно да изгубя Арно. Ала бях изправена пред избор — откажех ли да изпълня волята на татко, той щеше сам да осъществи замисъла си. Представих си как някой ден Арно ме пита разгневен защо не съм му казала и ме обзе отчаяние.

— Ще изпълня договорката — съгласих се.

— Благодаря.

Погледнахме към мадам Льован, която намръщено наблюдаваше татко.

— И се постарай да се държиш по-добре — добави бързо той.

После се плесна с длани по бедрата, което от дългогодишен опит знаех, че означава край на разговора.

Челото на директорката се набръчка още повече, защото вместо да ме обсипе с упреци, татко се изправи и ме прегърна с изненадващо дълбоко чувство.

Тогава реших, че заради него ще се държа по-благопристойно. Ще бъда дъщеря, каквато заслужава да има.

8 ЯНУАРИ 1788

Поглеждам какво съм написала на осми септември 1878 и ме обзема срам от думите: „Ще бъда дъщеря, каквато заслужава да има“.

Нищо подобно.

Пропуснах да убедя Арно каква радост ще извлече, ако прегърне тамплиерската кауза (отчасти защото подличко се питах дали тамплиерската кауза е източник на каквато и да било радост), и на всичкото отгоре поведението ми в „Мезон Роял“ не се подобри.

Не само не се подобри, а се влоши.

Вчера мадам Льован ме извика в кабинета си — за трети път от също толкова седмици. Колко ли пъти през годините съм се явявала там? Стотици? За безочие, сбиване, бягство през нощта (о, колко обичах да излизам тайно нощем, опиянена от чувството, че оставам сама с росната трева), пиене, неподчинение, безредие и любимото ми провинение — „преднамерено лошо поведение“.

Никой не знаеше по-добре от мен маршрута до кабинета на мадам Льован. Няма просяк, протягал длан по-често от мен. Бях се научила да се подготвям за шибването на пръчката. Дори да го очаквам с нетърпение. Да не трепвам, когато оставя белег върху кожата ми.

Този път очакванията ми се оправдаха — поредното наказание, задето съм се скарала с отговорничката на групата ни Валери, която бе също така и най-добрата актриса в училището, звездата в драмите на Расин и Корней. Послушай съвета ми, скъпи читателю, и не враждувай никога с актриси. Те преувеличават всичко. Или, както би се изразил господин Уедърол — „драматизират всяка дреболия“.

Признавам, че последствията за Валери от въпросното разногласие бяха по-трагични — насинено око и разкъравен нос. Случи се по време на изпитателния ми срок за невинен бунт на вечеря, разразил се предишния месец — не си струва да го описвам тук. Въпросът е, че търпението на директорката, видите ли, се било изчерпало. „До гуша ми дойде от теб, Елиз дьо ла Сер“, така ми заяви.

Последваха, разбира се, обичайните заплахи за изключване. Този път обаче бях сигурна, че са нещо повече от заплахи. Бях убедена, че

наистина възнамерява да пише на татко и да го призове да вземе мерки относно бъдещето ми в „Мезон Роял“. Съзнавах, че чашата наистина е преляла.

Ала ми беше все едно.

Все ми е едно, искам да кажа. Покажете най-лошото си лице, мадам Льован, накажи ме най-сурово, татко. Няма по-злокобен кръг на ада от този, където вече се намирам.

— Получих писмо от Версай — уведоми ме тя. — Баща ти изпраща човек да се справи с теб.

Взирах се през прозореца — отвъд стените на „Мезон Роял“, където копнеех да бъда. Сега обаче погледнах към мадам Льован — набръчканото ѝ като сушена слива лице и ирисите като камъни зад очилата.

— Човек?

— Да. И доколкото разбирам, на въпросния човек е възложена задачата да набие ум в главата ти.

„Човек — помислих си. — Татко изпраща някого. Дори не иска да дойде лично. Сигурно е решил да ме изолира“ — предположих, внезапно осъзнала колко ужасно е това. Татко, един от едва тримата на света, на които вярвам и обичам, ми обръща гръб. Бях сгрещила. Имаше по-страшен кръг на ада, където да ме хвърлят.

Мадам Льован кимна злорадо.

— Да. Баща ти явно е твърде зает да се заеме сам с въпроса. Изпраща друг да го замести. Навярно, Елиз, не държи толкова на теб, колкото си въобразяваш.

Погледнах я втренчено и за миг си представих как се пресягам през писалището и изтривам самодоволната усмивка от лицето ѝ. В главата ми обаче зрееше нов план.

— Пратеникът иска да те види насаме — добави тя. И двете знаехме какво означава това — че наказанието няма да се изчерпи само с болезнени думи.

— Ще подслушвате пред вратата, предполагам.

Тя сви устни. Каменните ѝ очи блеснаха.

— Несъмнено ще изпитвам удовлетворение, че плащаш за безочието си, мадмоазел Дьо ла Сер — кимна тя.

21 ЯНУАРИ 1788

Настъпи денят, когато пратеникът щеше да дойде. През седмицата преди пристигането му не си навличах неприятности. Според другите момичета бях по-мълчалива от обикновено. Някои питаха кога ще се върне „старата Елиз“; обичайните заподозрени ликуваха, че най-сетне съм опитомена.

Всъщност се подготвих — умствено и физически. Пратеникът безспорно очакваше да се изправи срещу смирено и уплашено момиче, ужасено да не го изключат от училището и щастливо да получи каквото и да било друго наказание. Пратеникът несъмнено си представяше сълзи и разкаяние. Нямаше да ги получи.

Извикаха ме в кабинета, казаха ми да чакам и аз зачаках. Стисках чантичката си, в която бях скрила подкова, „взета назаем“ от стената над вратата на спалнята. Преди не ми носеше късмет. Сега имаше възможност да се реваншира.

От вестибюла отвън долетяха гласове — мадам Льован приветства раболепно госта с думите:

— Злосторницата очаква наказанието си в кабинета ми, мосю.

После по-дълбок, дрезгав глас отвърна:

— Благодаря, мадам.

Ахнах, познала гласа. Дланта ми още закриваше устата, когато вратата се отвори и влезе господин Уедърол.

Той затвори вратата и аз се хвърлих в обятията му. Дъхът му секна от крепката прегръдка, побрала разбунените ми чувства; ридания разтърсиха раменете ми, преди да успея да ги спра. Плачех, притиснала лице в гърдите му и, повярвайте ми, никога в живота си не съм била по-щастлива от нечия поява.

Постояхме така известно време. Аз хлипах приглушено в прегръдката на закрилника си, докато най-сетне се овладях и се отдръпнах от него. Той ме задържа за раменете, вгледа се в очите ми и вдигна показалец пред устните си. После разкопча сакото си, свали го и го окачи на куката зад вратата, за да скрие ключалката.

Обърна се и подвикна през рамо:

— Плачеш с право, мадмоазел, защото баща ти е толкова разгневен, та отказа да те посети лично. Изпрати мен, учителя ти — намигна ми — да те накажа. Първо обаче ще му напишеш писмо, за да поискаш прошка. След това ще понесеш сурово наказание.

Той ме повлече към чина в ъгъла на кабинета, където седнах с лист хартия, перо и мастилница, в случай че директорката си намери извинение да влезе. Той придърпа стол и се облакът на чина.

— Радвам се да те видя — казах му.

Той се изсмя тихо.

— Не съм изненадан. Все пак очакваше да те натупат хубавичко.

— Всъщност — отворих чантичката си и му показах подковата вътре — очаквах тъкмо обратното.

Той се намръщи. Реакцията му не ми допадна.

— А после, Елиз? — прошепна сърдито господин Уедърол, потупвайки с показалец по чина, за да подчертае думите си.

— Щяха да те изключат от „Мезон Роял“. Образованието ти щеше да се удължи. Посвещаването ти в Ордена — ще се забави. Поemanето на поста на Велик майстор — ще се отложи. Какво щеше да постигнеш с това, а?

— Все ми е едно — отвърнах.

— Все ти е едно? Баща ти вече не те интересува?

— Знаеш отлично, че ме интересува.

— Знам отлично, че те интересува и майка ти. И семейната чест. Защо тогава си решила да изцапаш името си? Защо упорито се стремиш да не станеш Велик майстор?

— Отредено ми е да бъда Велик майстор — настоях, осъзнала с неудобство, че напомням Мей Каръл.

— Съдбата е капризна, дете.

— Вече не съм дете. На двайсет години съм — напомних му.

По лицето му се изписа тъга.

— За мен винаги ще бъдеш дете, Елиз. Не забравяй, че помня малкото момиченце, което се учи да се бие със сабя в гората. Най-способната ми ученичка, но и най-импулсивната. Малко по-самонадеяна от необходимото. — Стрелна ме с поглед. — Поддържаш ли уменията си със сабята?

Изсумтях.

— Тук ли? Как да ги поддържам?

Той сви саркастично устни и се престори, че размишлява.

— О, да видим... Като не се набиваш в очи, за да не следят всяка твоя крачка? Така ще успяваш да се измъкваш незабелязано от време на време, вместо винаги да си в центъра на вниманието. Точно с такава цел получи сабята от майка си.

Изпитах чувство за вина.

— Добре де, не се упражнявам. Знаеш, че правя други неща.

— Значи уменията ти са закърнели.

— Защо тогава ме изпратихте в училище, където е ясно какво ще се случи?

— Не беше ясно. Зависеше от теб. Да се подготвяш за Велик майстор.

— Е, не е сигурно, че ще стана Велик майстор. Сам го каза — изрекох с чувството, че съм отбелязала точка.

Той продължи невъзмутимо:

— И ще изляза прав, ако не се укротиш и не промениш поведението си. Враните, както ги наричаш — господата Лафрѐниер, Лѐ Пелетие и Сивер и мадам Лѐвеск — очакват с нетърпение да се провалиш. Смяташ, че в Ордена цари мир и любов и както в историческите книги всички ще разпръскват розови листенца по пътя ти към трона, защото си законната им кралица? Няма по-измамна илюзия. Всеки от тях мечтае да прекрати господството на Дѐо ла Сер и тяхното семейство да узурпира титлата Велик майстор. Всеки от тях търси причини да свали от поста баща ти и да заеме мястото му. Възгледите им противоречат на убежденията на баща ти, помниш ли? Той пази равновесие по тънка линия. Непоправима дъщеря е последното, от което се нуждае. А и...

— Какво?

Господин Уедърол погледна към вратата. Мадам Лѐван несъмнено бе притиснала ухо към нея и той подвижна:

— Гледай да пишеш с най-красивия си почерк, мадмоазел. — Приведе се към мен и прошепна: — Помниш ли двамата, които ви нападнаха?

— Как бих могла да забравя?

— Е, обещах на майка ти да открия човека с докторските дрехи и мисля, че успях.

Повдигнах вежди.

— Вярно, отне ми доста време — призна господин Уедърол. — Важното обаче е, че го открих.

Сближихме лица — почти се докосвахме, а дъхът му ме облъхваше с мирис на вино.

— Кой е той? — попитах.

— Казва се Ръдок. Наистина е асасин или поне е бил. Изглежда са го отлъчили от Ордена и оттогава се опитва да се върне в лоното му.

— Защо са го отлъчили?

— Уронвал престижа на Ордена. Имал слабост към хазарта. Затънал до шия в дългове.

— Възможно ли е да се е надявал да убие мама, за да си възвърне благоволението на Ордена?

Господин Уедърол ме погледна впечатлен.

— Възможно е, но стратегията ми се струва малко глупава. Ами ако убийството на майка ти го опозори още повече? Нямало е как да знае със сигурност. — Той поклати глава. — Смятал е вероятно да изчака, за да види дали убийството ще предизвика положителен отглас, и едва тогава да разкрие, че го е извършил. Но не, не ми звучи правдоподобно. Изглежда е предложил услугите си срещу щедро заплащане, за да покрие дълговете си от хазарт. Бих се обзаложил, че приятелят ни Ръдок е изпълнявал поръчка.

— Значи асасините не са подстрекатели?

— Не непременно.

— Каза ли на Враните?

Той поклати глава.

— Защо?

— Майка ти... имаше известни подозрения относно Враните — отговори предпазливо той.

— Какви подозрения?

— Помниш ли Франсоа-Томас Жермен?

— Не съм сигурна...

— Мъж със свирепо изражение. Навърташе се тук, когато ти беше по-дребна от скакалец.

— От какво?

— Няма значение. Франсоа Жермен беше адютант на баща ти. В главата му обаче се мътеха коварни идеи и баща ти го изключи от

Ордена. Сега е мъртъв, но майка ти се питаше дали Враните не са го подкрепяли тайно.

Не повярвах на ушите си.

— Нима смяташ, че Враните са съзаклятничели да убият мама?

Мразех Враните, но пък мразех и мадам Льован, ала не си я представях да заговорничи да ме убие. Идеята изглеждаше твърде преувеличена.

Господин Уедърол продължи:

— Биха извлекли полза от смъртта на майка ти. На книга Враните са съветници на баща ти, но след отлъчването на Жермен надделя гласът на майка ти — включително над техните. Отстраняването й...

— Но тя е „отстранена“. Няма я, а татко остана верен на принципите си.

— Невъзможно е да гадаем какво се случва, Елиз. Вероятно се е оказал по-неподатлив, отколкото са очаквали.

— Не, не ми се вярва — поклатих глава.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, скъпа. Не звучеше логично асасин да се е опитал да убие майка ти, но всички настояваха, че е така. Засега предпочитам да си отварям очите на четири, докато съмненията ми не се разсеят. Ако не възразяваш, ще играя на сигурно, докато не разберем истината.

Усетих празнота, сякаш се е вдигнала завеса и на сцената отново са излезли безброй съмнения. Възможно ли е в Ордена ни да има хора, желаещи ни злото? Трябваше да разбере дали подозренията са основателни.

— А татко?

— Какво?

— Уведоми ли го за съмненията си?

Той поклати глава.

— Защо?

— Първо, защото са само съмнения, при това доста безпочвени, както посочи. Не се ли оправдаят — както вероятно ще стане — ще изляза пълен идиот. Ако пък са верни, само ще разбуня кошера. Ще ме вземат на подбив, понеже нямам никакви доказателства, а същевременно ще подготвят план да ме елиминират. А и...

— Какво?

— Не се справям добре след смъртта на майка ти, Елиз — призна той. — Връщам се към старите навици, така да се каже, и изгарям мостовите към приближените си тамплиери. Има известна прилика между мен и господин Ръдок.

— Разбирам. Затова ли миришеш на вино?

— Всеки се утешава по свой начин, дете.

— Няма я от почти десет години, господин Уедърол.

Той се изсмя — рязък, безрадостен смях.

— Тъгувам твърде дълго, а? Е, същото важи за теб. Проваляш образованието си, създаваш си врагове вместо връзки и контакти. Не бързай да ме съдиш, Елиз, преди да подредиш своите чувства.

Намръщих се.

— Трябва да разберем кой стои зад покушението.

— Точно това смятам да направя.

— Как?

— Ръдок се крие в Лондон. Има към кого да се обърнем там. Семейство Каръл, ако си спомняш. Вече съм ги уведомил, че пристигам.

— Идвам с теб — заявих решително.

Той ме погледна раздразнено.

— Нищо подобно! Оставаш тук да си довършиш обучението. За бога, момиче, какво ще си помисли баща ти?

— Ами ако му кажем, че заминавам да усъвършенствам английския си?

Закрилникът ми заби показалец в писалището.

— Не. Няма да правим нищо подобно. Ти оставаш тук.

Поклатих глава.

— Не, идвам с теб. Този човек навестява кошмарите ми години наред, господин Уедърол. — Погледнах го с най-убедителното си умолително изражение. — Трябва да приспя призраците, които ме преследват.

— Пробвай друга тактика. Забравяш колко добре те познавам. По-вероятно те блазни приключението и искаш да се отървеш от това място — рече той.

— Добре де, добре — съгласих се. — Но знаеш ли колко усилия ми струва да търпя Валери и посестримите ѝ да си вирят носовете? Едва се сдържа да не им кажа, че един ден те ще раждат децата на

впиянчени синове на маркизи, а аз ще предвождам тамплиерите. Отдавна е време този етап от живота ми да приключи и да започне следващият!

— Налага се да почакаш.

— Остава ми само година! — настоях.

— Неслучайно я наричат заключителна. Няма как да завършиш без нея.

— Няма да отсъствам толкова дълго!

— Не може. А и дори да се съглася, няма начин да убедиш нея — посочи към вратата.

— Ще фалшифицираме кореспонденцията — продължих да упорствам. — Ти ще прихващаш писмата й до татко. Няма да е за пръв път, предполагам...

— Имаш право. Защо според теб той не е тук? Рано или късно обаче ще разбере. Лъжите ти все някога ще излязат наяве, Елиз.

— Тогава ще е твърде късно.

Той се ядоса. Лицето му почервения и се откри на фона на белите бакенбарди.

— Точно това имам предвид! Толкова си самонадеяна, че забравяш отговорностите си. Безразсъдството ти обаче застрашава положението на семейството ти. Не биваше да ти казвам! Смятах те за по-разумна.

Погледнах го, осенена от идея, и после изиграх сцена, която би впечатлила дори Валери — престорих се, че го разбирам, че съжалявам и всичко останало, каквото би желал да види, изписано по лицето ми.

Той кимна и се обърна към вратата.

— Добре! Най-сетне приключи! Ще занеса писмото на баща ти, придружено от новината, че съм те наказал с шест удара с пръчката.

Поклатих глава и разперих отчаяно пръсти.

Той побледня.

— Дванайсет удара, исках да кажа.

Пак поклатих яростно глава и разперих пръсти.

— Десет удара — поправи се господин Уедърол.

Престорих се, че изтривам облекчено чело, и подвिक्षах:

— О, не, мосю, недейте...

— С тази пръчка ли ви наказват? — Той пристъпи към писалището на мадам Льован, което се виждаше през ключалката, и

вдигна пръчката от почетното ѝ място върху него. После застана гърбом към ключалката, перна скришом възглавничката от стола на директорката и я подритна по пода към мен.

Получи се съвсем гладко. Все едно тренираме всеки ден. Какъв екип бяхме само! Вдигнах възглавничката, сложих я върху чина в ъгъла и господин Уедърол приближи с пръчката, отново извън обзора на ключалката.

— Така! — възкликна на висок глас в чест на мадам Льован и ми намигна. Наложих възглавничката с десет звучни удара, а аз охках убедително след всеки. Като се замисля, кой ли би успял да издаде подобре болезнени стенания от мен? Представях си как мадам Льован позеленява от яд, че не вижда наказанието, и несъмнено планира да размести мебелите възможно най-скоро.

Когато приключихме, аз извиках образа на мама, за да се разплача, върнахме възглавничката и пръчката на местата им и отворихме вратата. Мадам Льован стоеше във вестибюла на известно разстояние от кабинета. Разкривих лице, както подобава на човек, понесъл сурово наказание, и я изгледах злобно със зачервените си очи. После сведох глава, устоях на изкушението да намигна на господин Уедърол и се отдалечих, уж да страдам.

Всъщност исках да обмисля плана си.

23 ЯНУАРИ 1788

Да видим... Как започна всичко? Да, ето как — Юдит Пулу спомена, че мадам Льован има любовник.

Подхвърли го една нощ, след като загасиха лампите: „Мадам Льован има любовник в гората“. Другите момичета се позасмяха недоверчиво и толкова. Не и аз. Спомних си, че веднъж след вечеря забелязах през прозореца на спалнята как омразната директорка, увита в шал, слиза бързо по стълбите пред училището и се отдалечава в мрака.

Нещо в поведението ѝ ме накара да се усъмня, че не е излязла просто да подиша чист въздух. Озърташе се, а после пое по пътеката към спортните игрища и, да, вероятно към гората отвъд тях.

Дежурих две вечери, но усилията ми бяха възнаградени — снощи я видях отново. Слезе по стълбите, озъртайки се както преди — макар и недостатъчно да забележи как горе се отваря прозорец и аз се измъквам през него, спускам се по решетката и тръгвам след нея.

Най-сетне прилагах на практика обучението си. Превърнала се в безшумно привидение, прекосих озарената от лунната светлина морава, отвеждаща към спортните игрища.

Те не предлагаха укритие и аз се понамръщих разколебана. После си спомних напътствията на мама и господин Уедърол. Прецених положението. Луната огряваше в гръб мадам Льовен; старческото ѝ зрение и очите ѝ зад очилата едва ли можеха да се мерят с моите. Реших да поизостана. Тя се движеше като смътна сянка пред мен. Обърна се да провери дали не я следят. Видях как лунната светлина се отразява от очилата ѝ и застинах, слях се с нощта и се помолих преценката ми да излезе вярна.

Не сгреших. Вещицата продължи напред и не след дълго тъмните разкривени силуети на дърветата и храстите я погълнаха. Ускорих крачка и намерих пътеката, където се шумугна. Запрокрадвах се отново като призрак. Мястото ми напомни някогашните срещи с господин Уедърол. Тогава в края на пътеката ме чакаше моят

закрилник, седнал на дънер, усмихнат, необременен от смъртта на мама. По онова време той никога не миришеше на вино.

Прогоних спомена, забелязала малка лесничейска хижа. Разбрах накъде отива директорката. Спрях, притаих се зад дървесен ствол и я видях да похлопва тихо на вратата. Някой отвори и мадам Льовен прошепна:

— Домъчня ми за теб.

Чух целувка — целувка! — и вратата се затвори зад гърба ѝ.

Значи това бе любовникът ѝ в гората — лесничейт Жак, когото бях зървала единствено отдалеч. Знаех обаче, че е много по-млад от мадам Льован. Да не повярва човек!

Върнах се, убедена във верността на слуховете. За нейно съжаление точно аз притежавах безценната информация и не бих се посвенила да я използвам, за да постигна целта си. Всъщност именно това възнамерявах да направя от самото начало.

25 ЯНУАРИ 1788

След обяда Юдит — същата Юдит, от която чух слуха за любовника на мадам Льован и която не бе нито сред враговете, нито сред почитателите ми — ме уведоми с безизразно лице, че директорката иска да отида в кабинета ѝ веднага, за да обсъдим кражбата на конската подкова над вратата на спалнята.

Изобразих изражение, говорещо: „О, не! Пак ли? Кога ще дойде краят на мъките ми?“. Вътрешно обаче ликувах. Мадам Льовен бе паднала доброволно в клопката ми. Поднасяше ми на тепсия възможността да ѝ съобщя добрата новина, че знам за любовника ѝ Жак. Тя си въобразяваше, че ще ме наложи с пръчката, задето съм откраднала талисмана, но този път нямаше да си тръгна с обичайната пламнала длан и кипнала от негодувание, а с писмо до татко. Писмо, в което мадам Льован го информира, че дъщеря му Елиз ще замине за индивидуално езиково обучение в... познайте къде.

Ако всичко се развиеше по план, разбира се.

Почуках на вратата ѝ, влязох и с изправени рамене и вирнала брадичка, прекосих кабинета и пуснах подковата върху писалището ѝ пред прозореца.

Настъпи тишина. Зорките ѝ очички се втренчиха в ръждясалото желязо, после се вдигнаха към моите, но вместо обичайното презрение и едва прикривана омраза, сега в тях блестеше нещо друго — неразгадаемо чувство, което забелязвах за пръв път.

— Много добре — гласът ѝ потрепери леко. — Решила си значи да върнеш откраднатата подкова.

— Нали затова ме извикахте? — попитах небрежно, изведнъж загубила увереността си.

— Така казах на Юдит, да. — Бръкна под писалището, чух да се отваря чекмедже и тя добави: — Но причината е друга.

По гърба ми полазиха тръпки.

— Каква е тя, мадам? — отроних едва-едва.

— Такава. — Тя сложи нещо върху писалището.

Познах дневника си. Дъхът ми секна, пръстите ми се свиха в юмруци.

— Но... но как... — заекнах.

Тя насочи треперливия си костелив показалец към мен. Очите ѝ пламнаха и проговори с гняв, не по-малък от моя.

— Не се прави на жертва, млада госпожице. Не и след това, което прочетох. — Пръстът се заби в обложката на дневника ми.

Вътре бяха най-съкровениите ми чувства. Омразният ми враг го бе измъкнал от скривалището под дюшека и бе тършувал безогледно в тях. Кипнах от ярост. Опитах се да си поема дъх. Раменете ми се повдигаха и се отпускаха, ноктите ми се забиваха в дланите.

— Всичко... всичко ли прочетохте? — успях да изрека.

— Достатъчно, за да разбера, че възнамеряваш да ме шантажираш — тросна се тя.

Макар и разгневена, долових иронията. И двете бяхме паднали в клопка — засрамени от действията си и същевременно вбесени от причинената ни несправедливост. Изпитвах едновременно яд, чувство за вина и омраза. Представих си как се пресягам, стисвам я за гърлото и очите ѝ изскачат зад кръглите очилца.

Ала не помръднах. Гледах я, неспособна да проумея случилото се.

— Защо?

— Защото те видях, Елиз дъо ла Сер. Видях те как ме следиш. Как шпионираш мен и Жак. Помислих си, съвсем правилно, че дневникът ще разкрие намеренията ти. Отричаш ли, че смяташе да ме шантажираш, Дъо ла Сер? — Лицето ѝ почервения. — Да изнудваш директорката на училището?

Нейният и моят гняв обаче нямаха пресечна точка.

— Непростимо е да надничате в дневника ми — възмутих се.

Тя надигна глас:

— Твоят план е непростим! Шантаж... — Изплю думата, сякаш не можеше да повярва, сякаш не беше подозирала, че е възможно да се сблъска с подобна идея.

Настръхнах.

— Не исках да ви навредя, а да постигна целта си.

— Осмелявам се да твърдя, че си изпитвала задоволство, Елиз.

— Тя размаха дневника ми. — Прочетох какво мислиш за мен.

Омразата и презрението ти лъхат от всяка страница.

Свих рамене.

— Изненадвате ли се? Все пак и вие ме мразите?

— О, глупаво момиче! — възкликна гневно тя. — Не те мразя, разбира се. Аз съм директорка на училището. Желая ти доброто. И за твое сведение, не подслушвам пред вратите.

Погледнах я недоверчиво.

— Изглеждахте доволна, че ще ме накажат.

Тя сведе очи.

— На всекиго се случва да изрече необмислени думи. Съжалявам, че се увлякох. Факт е обаче, че макар да не си ми най-любимият човек на света, аз съм ти учител, настойник. Ти дойде тук, неизстрадала смъртта на майка си. Нуждаеше се от особено внимание. О, да, опитите ми да помогна се превърнаха в битка на волите ни. Едва ли е учудващо, предполагам. Омразата ти също е предвидима — по-скоро бе предвидима преди години, когато пристигна тук. Сега обаче не си дете, Елиз, а млада дама. Редно е да се вразумиш. Прочетох от дневника ти само толкова, колкото да установя вината ти. Разбрах обаче, че ти е отредено бъдеще, по-различно от това на повечето ученички тук. Доволна съм — жена с такъв дух не бива да се ограничава с домашния уют.

Сепнах се. Не вярвах на ушите си.

Тя ме погледна и продължи по-тихо:

— А сега се озовахме в трудно положение, защото и двете сме постъпили ужасно и искаме нещо една от друга. От теб искам да не разкриваш какво си видяла, а от мен ти искаш писмо до баща си. — Тя плъзна дневника по писалището към мен. — Ще получиш писмото. Ще излъжа заради теб. Ще му кажа, че част от последната учебна година ще прекараш в Лондон, за да направиш необходимото. А после, щом постигнеш целта си, вярвам, че ще се върнеш променена при мен. Вярвам, че ще видя Елиз дъо ла Сер, запазила духа на някогашното момиче, ала загърбила девойката с необуздан нрав.

Обеща да ми даде писмото следобед и аз станах да си вървя. Гневът ми бе стихнал, измъчваше ме чувство за вина. Пред вратата тя ме спря:

— Още нещо, Елиз. Жак не ми е любовник, а син.

Не мисля, че в онзи момент мама би се гордяла с мен.

7 ФЕВРУАРИ 1788

Сега съм далеч от Сен Сир. И след двата бурни дни пиша на...

Не. Не бива да изпреварвам събитията. Ще се върна там, където се качих на каретата, която щеше да ме отведе от Обителта на отчаянието. Не погледнах назад, не ме изпратиха приятели, никой не ми пожела „Приятно пътуване“ и мадам Льовен определено не ми махаше с кърпичка от прозореца на кабинета си. Бях само аз, седнала в каретата, и пътническият ми сандък, завързан върху покрива ѝ.

— Пристигнахме — обяви кочияшът, когато спряхме на доковете в Кале. Беше късно и по тъмното море танцуваха отблясъци отвъд каменния вълнолом и поклащащите се мачти на закотвените кораби. Над нас крещяха чайки, а наоколо моряците се олюляваха от кръчма в кръчма — нощна гълчава огласяше пристана. Кочияшът ми се огледа неодобрително наляво и надясно и се качи върху стъпалото да смъкне сандъка ми. Остави го върху паважа на дока, отвори вратата на кабината и се ококори. Не бях същото момиче, с което бе потеглил.

Защо ли? Защото по време на пътуването се бях променила. Бях свалила омразната рокля и сега носех бричове, риза, жакет и редингот. Бях смъкнала противното боне и фибите и си бях вързала косата на опашка. Слязох от каретата, нахлупих си тривърха шапка и отворих сандъка пред погледа на онемелия кочияш. Сандъкът ми бе пълен с ненавистни дрехи и дрънкулки, които смятах да изхвърля. Всичко необходимо бях прибрала в кожена торба. Извадих и късата сабя от дебрите на куфара и я препасах на кръста си. После провесих торбата така, че да прикрива оръжието.

— Задръж сандъка, ако искаш — казах. От джоба на жакета измъкнах кожена кесийка и подадох няколко монети на кочияша.

— Кой ще ви придружава оттук нататък? — поинтересува се той и се озърна, измервайки със смръщен поглед среднощните гуляйджии, шляещи се по дока.

— Никой.

— Шегувате ли се? — сбърчи чело той.

— Не, защо да се шегувам?

— Не бива да скитате из пристанището по това време.

Пуснах още една монета в дланта му. Той я погледна.

— Не — отсече. — Не мога да ви оставя.

Пуснах още една монета в дланта му.

— Добре — примири се той. — Ваша воля. Стойте далеч от кръчмите и се придържайте към светлината на фенерите. Внимавайте с доковете — високи са и са неравни. Мнозина нещастници се подхлъзват и падат, доближили опасно ръба. Не надзъртайте към водата и не поглеждайте никого в очите. О, и в никакъв случай не показвайте кесията.

Усмихнах се с пълното съзнание, че ще следвам всичките му съвети с изключение на един — да стоя далеч от кръчмите — защото възнамерявах да отида точно там. Отправих се към най-близката още щом каретата изчезна от погледа ми.

Гостилницата нямаше име, но над прозорците висеше дървена табела с грубо изрисувани еленови рога, затова ще я нарека „Еленовите рога“. Докато стоях пред прага, събирайки кураж да вляза, вратата се отвори, лъхна ме топъл въздух, долових дрънчене на пиано и воня на бира. Отвътре излязоха мъж и жена със зачервени лица, олюляваха се и се подпираха един на друг. Открехнатата врата разкри за миг вътрешността на гостилницата, наподобяваща лумнала пеш, и се захлопна бързо. Останах на притихналия док, където шумът отвътре долиташе като приглушено бучене.

Вдъхнах си смелост: „Хайде, Елиз, искаше да се измъкнеш от порядъчното училище, от омразните правила и дисциплина. От другата страна на тази врата се намира пълната му противоположност. Въпросът е — наистина ли си толкова смела, колкото мислиш?“

(Не след дълго разбрах отговора, а именно — не.)

Пристъпих сякаш в нов свят, изтъкан от пушек и шум. Дрезгав смях, цвърчащи птици и пиански песни в съпровод с пиано атакуваха слуха ми.

Тясната стая с балкон в единия край и птичи клетки, окачени по гредите, беше пълна с гуляйджии — седяха по масите, търкаляха се по пода, подвикваха от балкона. Помаях се в сенките край вратата. Мъжете наоколо ме изгледаха любопитно. Сред шумотевицата се чу рязко изсвирване и келнерката в престилка остави две халби бира —

които за щастие задържаха вниманието на клиентите й — и се обърна към мен.

— Търся капитан на кораб, който заминава за Лондон утре сутринта — обявих на висок глас.

Тя изтри длани в престилката си и забели очи.

— Някой определен капитан ли имаш предвид? Или кораб?

Поклатих глава. Нямаше значение.

Тя кимна и ме измери с поглед от главата до петите.

— Виждаш ли масата в дъното? — Присвих очи и през димните стълбове и олюляващите се тела успях да различа масата в далечния ъгъл на гостилницата. — Върви да говориш с Посредника. Кажи му, че те изпраща Клеманс.

Вгледах се по-внимателно и видях трима мъже, седнали с гръб към стената. Зад пелената от дим приличаха на призраци на заклет пиияници, обречени да витаят в кръчмата до края на вечността.

— Кой е Посредника? — попитах.

— Онзи по средата, разбира се — изсумтя Клеманс и се отдалечи.

С чувството, че съм изложена на показ, тръгнах към Посредника и двамата му приятели. Докато си проправях път край масите, към мен се обръщаха зачервени лица.

— Доста е изтупана за такова място — подметна някой.

Чух и няколко далеч по-пиперливи забележки, които благоприличието ми забранява да споделя. Слава богу, че благодарение на дима, сумрака и пианския ступор привличах любопитството само на мъжете по най-близките маси.

Стигнах до тримата призраци. Стиснали халбите, те отместиха очи от спектакъла наоколо и ги насочиха към мен. Докато другите ме оглеждаха похотливо, кривяха лица или подхвърляха пиански предложения, те просто се втренчиха пресметливо в мен. Посредника, по-дребен от другарите си, се взря над рамото ми. Обърнах се и успях да забележа как келнерката му се ухилва доволно.

Олеле! Внезапно осъзнах колко далеч съм от вратата. Тук, в дебрите на гостилницата, бе още по-тъмно. Пиияниците зад мен сякаш ме притискаха в обръч. Пламъците от огъня танцуваха по стените и по лицата на тримата мъже срещу мен. Спомних си съвета на мама и се запитах какво ли би казал господин Уедърол, ако ме види сега. Запази

спокойствие и бъди бдителна. Прецени ситуацията. (И прогони натрапчивото чувство, че трябваше да го направиш, преди да влезеш тук.)

— Какво търси изискано облечена жена като теб на такова място? — провлачи Посредника. Без да се усмихва, извади лула с дълга дръжка от вътрешния джоб на редингота си, намести я в пролуката между кривите си, почернели зъби и я задъвка с розовите си венци.

— Казаха ми, че ще ми помогнете да намеря капитан на кораб — отговорих.

— И защо ти е капитан на кораб?

— Искам да стигна до Лондон.

— Лондон ли?

— Да — кимнах.

— Имаш предвид Дувър?

Усетих как почервениявам, смутена от глупостта си.

— Разбира се.

Очите на Посредника заискриха насмешливо.

— И ти е необходим капитан за екскурзията?

— Да.

— Е, защо просто не се качиш при пакетите?

Чувството, че не съм в свои води, се възвърна.

— Пакетите?

Мъжът се подсмихна.

— Няма значение, момиче. Откъде си?

Някой ме блъсна грубо в гръб. Отвърнах с рамо и чух как пияницата се блъска в маса, събаря халби и получава ругатни в отплата, преди да се строполи на пода.

— От Париж — уведомих Посредника.

— От Париж, а? — Той извади лулата от устата си и слюнката се процеди върху масата. Насочил дръжката към мен, той попита: — От по-приятните квартали, съдейки по вида ти?

Не продумах.

Лулата се върна в устата му. Розовите венци задъвкаха.

— Как се казваш, момиче?

— Елиз — отговорих.

— Без фамилия?

Придадох си равнодушно изражение.

— Опасяваш се, че ще ми прозвучи познато?

— Предпочитам да не споделям.

Той закима.

— Добре. Мисля, че ще успея да ти намеря капитан. Всъщност с двамата ми приятели имаме среща с въпросния джентълмен. Ще пийнем по халба и ще си побъбрим. Ще ни придружиш ли?

Той понечи да стане.

Долових нещо нередно. Напрегнах се. Чувах ясно гълчавата наоколо, блъскаха ме гуляйджии, но някак си бях съвсем изолирана. Поклоних се леко, без да откъсвам очи от техните.

— Благодаря ви, господа, но размислих.

Посредника повдигна изненадано вежди и устните му се разтегнаха в усмивка, разкривайки още черни зъби. Това вижда лещанката, преди акулата да я погълне.

— Размисли, а? — Той стрелна с поглед по-едрите си другари. — Реши да не ходиш в Лондон? Или ние не ти вдъхваме доверие?

— Нещо такова. — Престорих се, че не забелязвам как мъжът вляво побутва стола си назад, готов да стане, а мъжът вдясно се привежда леко напред.

— Подозираш ли ни?

— Възможно е — съгласих се, вирнала брадичка. Скръстих ръце пред гърдите и доближих длан до дръжката на сабята.

— Защо? — поинтересува се Посредника.

— Не ме попитахте колко ще платя например.

Той се усмихна отново.

— О, ще си изработиш койката до Лондон.

Престорих се, че не го разбирам.

— Благодаря ви за отделеното време, но сама ще си уредя пътуването.

Той се засмя с глас.

— Смятахме ние да се погрижим.

Поех си дъх и пак се поклоних леко.

— Тръгвам си, господа.

— Никъде няма да ходиш! — Посредника даде знак на двамата си копои да ме хванат.

Те се изправиха, хванали дръжките на сабите, препасани на кръстовете им. Отстъпих назад и настрани, извадих оръжието си и го насочих към първия. Главорезите застинаха за миг.

— Охооо... — проточи подигравателно единият и двамата се разкикотиха. Почудих се как да реагирам и в същия момент Посредника бръкна под редингота си и извади извита кама, а вторият здравеняк изтри усмивката от лицето си и прекрачи напред.

Опитах се да го отблъсна със сабята, но не бях достатъчно убедителна, а наоколо имаше твърде много хора. Предупредителният замах към лицето му се оказа несполучлив.

„Използвай я, за да се упражняваш.“

Но аз не бях послушала съвета. През десетте години в училището почти не бях тренирала със сабята. Утихнеше ли нощем спалнята, понякога изваждах кутията от скривалището ѝ, оглеждах стоманеното острие и прокарявах пръсти по надписа върху него, но рядко го отнасях на тайно място, за да упражнявам техниката си. Колкото уменията ми да не закърнеят напълно, недостатъчно да не „рждясат“.

Това или неопитността ми — или най-вероятно и двете — ми изиграха лоша шега и аз се оказах неподготвена да се защита от тримата нападатели. Всъщност върху влажния, покрит със смрадлив талаш под ме просна не някакъв зашеметяващ саблен удар. Забелязал нещо невидимо за мен, първият главорез протегна ръце и ме блъсна назад. Зад мен лежеше пияницата, когото бях бутнала по-рано. Залитнах назад, препънах се в тялото му, изгубих равновесие и паднах върху него.

— Господине — сръгах го с лакът с надеждата отчаянието ми да пробие алкохолната пелена.

Очите му обаче се цъклекха като стъклени мъниста, а по лицето му се стичаше бира. След секунда изпицях от болка — токът на нечий ботуш се приземи върху опакото на дланта ми, смаза я и ме принуди да пусна сабята. Друг крак подритна безценното ми оръжие. Извъртях се и се опитах да се изправя, но нечий ръце ме сграбчиха и ме вдигнаха. Отчаяно огледах тълпата — зяпачите, които се смееха, оттеглили се на почетно разстояние, безжизненият пияница на пода, късата ми сабя, недостижима под масата. Заритах, загърчих се. Пред мен Посредника размаха закривената си кама, оголил зъби в мрачна усмивка, без да

изпуска лулата. Чух зад мен да се отваря врата, последва остър повей на вятъра и след миг ме издърпаха навън в нощта.

Всичко се случи твърде бързо. Преди секунда бях в претъпканата кръчма, после в миг се озовах в безлюдния двор. Бяхме сами — аз, Посредника и двамата му главорези. Блъснах ме на земята, опитах се да си поема дъх и да се престоря на безстрашна. Вътрешният ми глас обаче нашепваше: „Глупаво, глупаво, неопитно, самонадеяно момиче“.

Какво изобщо си въобразявах?

Дворът граничеше с дока пред „Еленовите рога“, където минаваха хора, които не обръщаха внимание на окаяното ми положение. Недалеч чакаше малка карета. Посредника скочи на капрата, единият главорез ме хвана за раменете, а другият отвори вратата. Зърнах друго момиче вътре, по-младо от мен — шестнайсетинагодишно, с дълга руса коса и дрипава кафява селска рокля. Очите му бяха ококорени и уплашени, устните му изричаха молба, която писъците ми заглушиха. Главорезът ме пренесе с лекота, но щом понечи да ме вкара в каретата, краката ми намериха опора в стената на кабината, свих колене, отблъснах се назад и го принудих да се олюлее и да изругае. Използвах инерцията, извъртях се рязко и този път той изгуби равновесие и двамата паднахме на земята.

Посредника и главореза, отворил вратата, приветстваха танца ни с гръмък смях. Долових риданията на момичето вътре и разбрах, че успеят ли негодниците да ме вкарат в каретата, с нас е свършено.

В същия момент задната врата на кръчмата се отвори и смехът им секна. От шума, зноя и дима изплува фигура, олюля се и посегна да си разкопчае бричовите.

Беше същият пияница. Застана с разкрасени крака да се облекчи на стената на гостилницата и погледна през рамо.

— Всичко наред ли е там? — изграчи той и килна глава, зает с инатящите се копчета.

— Не, мосю — извиках, но главорезът ме сграбчи и притисна устата ми с длан, заглушавайки зова ми за помощ. Изпънах тяло и се опитах да го ухапя. Безуспешно. Седнал на мястото на кочияша, Посредника ни наблюдаваше отвисоко — мен, прикована на земята със запушена уста; пияницата, суетящ се с бричовите; втория здравеняк, очакващ заповед с вдигнато лице. Посредника прокара показалец по гърлото си.

Утроих усилията си да се освободя. Закресях в дланта, притиснала устата ми, сякаш не усещам болката, причинена от лактите и коленете на главореза. Гърчех се върху земята с надеждата да се измъкна или поне да вдигна достатъчно шум, за да привлека вниманието на пияницата.

Вторият главорез погледна към входа на двора, извади безшумно сабята си и се прокрадна към нищо неподозиращия пияница. Отново зърнах момичето в каретата. Беше се преместило на отсрещната седалка и надничаше навън. „Изреши, предупреди го!“, прииска ми се да извикам, ала не можех. Стиснах зъби, мъчейки се да прегриза потната длан, запушила устата ми. За миг погледите ни се срещнаха и аз се опитах да я подтикна със силата на волята си — примигвайки, извъртях очи към пияницата, съсредоточен върху бричовете си, без да усеща смъртта, дебнеща го на не повече от крачка.

Твърде уплашена обаче, тя нито издаде звук, нито помръдна. Пияницата щеше да умре, главорезите щяха да ни наблъскат в каретата, после — на кораб, а сетне... е, да речем, че щях да мечтая да се върна в училището.

Острието се вдигна и внезапно нещо се случи — пияницата се обърна рязко, невероятно бързо, и в ръцете му блесна моята къса сабя. Тя се стрелна и вкуси кръв за пръв път, срязвайки гърлото на главореза, което зейна и оплиска с алени капки двора.

Половин секунда единствената реакция бе ступор, а единственият звук — влажното отцеждане на живеца, напускащ тялото на главореза. После с гневен рев първият главорез отмести коляно от шията ми и скочи към пияницата.

Бях си позволила да повярвам, че алкохолният унес е заблуда и мъжът всъщност е ловък боец, преструващ се на пияница. Осъзнах обаче, че греша. Мъжът се клатушкаше, опитвайки се да се съсредоточи върху нападателя си, и дори да умееше да се бие със сабя, наистина бе пиян. Разярен, здравенякът го атакува, размахал сабята си. Не се получи елегантно, ала макар и обърнал повечко чашки, спасителят ми го отбягна лесно. Сабята ми описа дъга отгоре надолу, порази ръката на главореза и изтръгна вик от гърлото му.

Чух вик:

— Дий!

Вдигнах глава и видях как Посредника дръпва юздите. За него битката бе приключила. Не искаше да си тръгне без плячка. Каретата се насочи към входа на двора с отворена врата. Скочих на крака и хукнах след нея. Пресегнах се към момичето точно когато конете стигнаха тясната порта. Имах само една възможност. Една секунда.

— Хвани ме за ръката! — изкрещях и, слава богу, този път тя прояви решителност. С отчаяни, уплашени очи тя нададе гърлен писък и сграбчи протегнатата ми длан. Хвърлих се назад и я измъкнах през вратата. Каретата мина през портата и затрополи по паважа на дока. Отляво долетя вик. Смаян от предателството, оцелелият главорез наблюдаваше със зяпнала уста отдалечаващата се карета.

Пияният го накара да плати за моментния гняв. Прониза го с един удар и сабята ми опита кръв за втори път.

Бях обещала на господин Уедърол да не давам име на оръжието. Сега, когато тялото на главореза се плъзна от окървавената сабя и се просна на земята, разбрах защо.

* * *

— Благодаря, мосю. — Гласът ми наруши тишината, възцарила се на двора след битката.

Пияният ме погледна. Имаше дълга коса, прибрана на опашка на тила, високи скули и отнесени очи.

— Ще ни кажете ли името си, мосю? — попитах.

„Все едно се запознаваме на увеселение — помислих си, — ако не броим двата трупа и окървавената сабя в ръката му.“ Той понечи да ми подаде сабята, осъзна, че трябва да я почисти, огледа се къде да я избърше, не откри нищо подходящо и използва тялото на единия главорез. После вдигна показалец, отрони:

— Извинете ме — обърна се и повърна до стената на „Еленовите рога“.

Спогледахме се с русокосото момиче. Все още вдигнал показалец, пияният изкашля последната хращка, изплю се, обърна се и поизопна рамене. Свали въображаема шапка, поклони се ниско и се представи:

— Казвам се капитан Байрон Джаксън. На вашите услуги.

— Капитан?

— Да. Опитвах се да ти го кажа в гостилницата, преди да ме блъснеш толкова грубо.

Настръхнах.

— Ти се държа грубо! Блъсна се в мен. Беше пиан.

— Поправка — съм пиан. И вероятно груб. Както и да е. Макар и пиан, и груб, опитвах се да ти помогна. Или поне да те отърва от онези негодници.

— Е, не успя.

— Напротив, успях — възрази обидено той, после се позамисли.
— В крайна сметка успях. И като стана дума за това, най-добре да тръгваме, преди войниците да открият телата. Искаш да стигнеш до Дувър, нали?

Забеляза, че се колебая, и посочи мъртвите главорези.

— Доказах, че съм способен телохранител. Уверявам те, мадмоазел, че макар да не изглежда така и въпреки привидната ми нетрезвост и недодяланост, аз съм същинско ангелче. Просто крилете ми са поопърлени.

— Защо да ти вярвам?

— Не си длъжна да ми вярваш — сви рамене той. — Все ми е едно на кого ще се довериш. Върни се вътре и пътувай с пакетите.

— Пакетите? — повторих раздразнено. — Какво значи това?

— Кораб, пренасящ пощенски пратки или стока до Дувър. Буквално всеки в него е пакет. Капитаните сигурно допиват последните си чаши, защото приливът и вятърът са благоприятни за отплаване. Влез в кръчмата, покажи им кесията си и смятай, че си на другия бряг. Кой знае? Току-виж ти провървяло да си намериш за компания някоя изтънчена дама. — Той разкриви лице. — Е, може и да не си намериш, разбира се.

— А какво печелиш ти, ако тръгна с теб?

Той се почеса по врата с шеговито изражение.

— Всеки самотен търговец копнее за спътник.

— Стига да не му хрумнат странни идеи.

— Например?

— Например как да убива времето.

Той се престори на засегнат.

— Уверявам те, че подобна мисъл дори не ми е минавала през ума.

— И, разбира се, никога не лъжеш.

— Абсолютно!

— Не лъжеш, че си търговец, макар всъщност да си контрабандист?

Той разпери ръце.

— О, колко находчиво! Не знае какво са пакети и мисли, че може да стигне с кораб до Лондон, но разкрива, че съм контрабандист.

— Значи наистина си контрабандист?

— Виж, искаш ли да стигнеш до Дувър, или не?

Размислих секунда-две.

— Искам — кимнах и пристъпих напред да си взема сабята.

— Кажи ми какво пише до дръжката. Сам бих го прочел, разбира се, ако не бях пиян...

— Сигурен ли си, че можеш да четеш? — подразних го.

— О, милейди май наистина се е впечатлила от грубите ми обноски! Как да я убедя, че съм джентълмен?

— Е, като се държиш джентълменски, да речем.

Взех сабята и прочетох надписа: „Нека бащата на разума те води. С обич — мама“. Преди спасителят ми да успее да продума, опрях върха на острието във врата му.

— Кълна се в нея, че ще те убия, ако понечиш да ме нараниш — процедих през зъби.

Той застина, разпери ръце и се втренчи в мен над острието с изражение, твърде весело за моя вкус.

— Обещавам, мадмоазел, да не се поддавам на изкушението да докосна изтънчено създание като теб. — Погледна над рамото ми. — А приятелката ти?

— Казвам се Елен — русокосото момиче пристъпи напред. Гласът ѝ трепереше. — Дълга живота си на мадмоазел. Принадлежа ѝ.

— Какво?

Свалих сабята и се обърнах към нея.

— Нищо подобно. Не ми принадлежиш. Върви при семейството си.

— Нямам семейство. Твоя съм, мадмоазел — повтори тя и никога не бях виждала по-сериозно лице.

— Въпросът е решен — заключи Байрон Джаксън. Погледнах към него, после към нея, изгубила ума и дума.

И така се сдобих с камериерка и капитан.

* * *

Оказа се, че Байрон Джаксън наистина е контрабандист. Англичанин, представящ се за французин, той натоварваше кораба си „Грени Смит“ с чай, захар и други стоки, облагани с тежки данъци от правителството му, пренасяше ги до източния английски бряг и после — „като по чудо“, както лаконично се изрази — ги прекарваше през митническите постове.

Елен пък бе селянка, чиито родители починали. Дошла в Кале с надеждата да открие последния си жив роднина — чичо си Жан. Искала да заживее нов живот при него. Той обаче я продал на Посредника. Посредника, разбира се, щеше да си поиска парите, а чичо Жан несъмнено вече ги бе похарчил, така че останеше ли, Елен щеше да си навлече неприятности. Ето защо ѝ позволих да се чувства като моя длъжница и тримата потеглихме от Кале. „Грени Смит“ е малка двумачтова шхуна — освен нас няма друг на борда — но изглежда издръжлива и забележително уютна.

Сега чувам как сервират вечерята. Щедрият домакин ни обеща обилна почерпка. Обясни, че имал достатъчно храна за двудневното плаване.

8 ФЕВРУАРИ 1788

— Ако ще ти е камериерка, трябва да се научи на обноски — отбеляза Байрон Джаксън снощи, докато вечеряхме.

Доста лицемерно изискване от негова страна, като се има предвид, че пиеше направо от меха с вино, дъвчеше с отворена уста и се облягаше с лакти на масата.

Погледнах към Елен. Тя бе отчупила кора хляб, беше я потопила в супата и се канеше да натъпче големия, капещ залък в устата си. Ръката ѝ обаче застина и тя впери очи в нас, сякаш говорим на чужд език.

— Така си е добре — поклатих глава, мислено натривайки носа на мадам Льован, на татко, на Враните и на всички прислужници във версайското ни имение, които биха се отвратили от варварските маниери на новата ми приятелка.

— Добре е за вечеря на контрабандистки кораб, но в Лондон никой няма да повярва, че ти е камериерка. Докато изпълняваш „тайната си мисия“, имам предвид.

Погледнах го сърдито.

— Не е тайна мисия.

Той се ухили.

— А аз не съм толкова лековерен. Както и да е... Налага се да я научиш как да се държи пред хората. Като за начало трябва да започне да те нарича „мадмоазел“ и да придобие елементарни обноски.

— Добре, благодаря ти, Байрон — троснах се. — Не е нужно да ни подсещаш каква е етикецията при хранене. Аз ще се заема с Елен.

— Както решиш, мадмоазел — ухили се отново той. Ставаше му навик — и хиленето, и саркастичното обръщение „мадмоазел“.

След вечерята Байрон занесе меха с вино и няколко кожи на палубата и ни пожела лека нощ. Почудих се какво ли прави там, за какво ли размишлява.

Плавахме през целия следващ ден. Байрон завърза руля с въже и се дуелирахме със саби. Танцувах по палубата, парирах ударите му и усещах как постепенно си припомням уменията. Той се смееше и ме

насърчаваше — по-привлекателен спаринг партньор от господин Уедърол, макар и по-недисциплиниран.

Същата нощ след вечеря Елен си легна на койката в тясното помещение, което наричахме каюта, а Байрон излезе да дежури при руля. Този път обаче и аз си взех кожа и се качих на палубата.

— Използвала ли си сабята си в истинска схватка? — попита той, когато се настаних до него. Седнал, той направляваше руля с крака и отпиваше вино от кожения мях.

— Имаш предвид дали...

— Дали си убивала някого?

— Не.

— Аз ще бъда първият, ако те докосна без позволение, а?

— Точно така.

— Е, тогава ще се погрижа да получа разрешение.

— Никога няма да го получиш. Сгодена съм, драги. Насочи вниманието си другаде.

Не беше вярно, разбира се. С Арно не бяхме сгодени. Ала сега, докато седях на палубата в притихналата нощ и се вслушвах в нежното плискане на вълните по корпуса на кораба, ме обзе внезапно чувство, че съм безкрайно далеч от дома и Арно ми липсва до болка. За пръв път осъзнах, че привързаността ми към него надхвърля детското приятелство. Обичах Арно.

Байрон кимна, сякаш прочел мислите ми и най-сетне проумял, че съм трофей, до който не бива да се домогва.

— Разбирам... Годеникът ти е късметлия — отбеляза.

Вирнах брадичка.

— Имаш право.

С делови тон той повдигна острието на сабята си.

— Е, да се върнем на въпроса... Кръстосвала ли си оръжие с противник?

— Разбира се.

— Противник, готов да те нарани?

— Не — признах.

— Ясно. Използвала ли си сабята, за да се защитиш?

— Да.

— Колко пъти.

— Веднъж.

— В гостилницата, нали?

Свих устни.

— Да.

— Не се получи много добре, а?

— Да.

— И защо? Как мислиш?

— Знам защо, благодаря. Не е необходимо да ме поучаваш.

— Сподели все пак.

— Защото се поколебах.

Той кимна замислено, отпи от меха и ми го подаде. Надигнах го, преглътнах и усетих как виното се разлива по тялото ми. Не бях глупава. Знаех, че първата стъпка да получиш достъп до постелята на дама е да я напиеш. Беше студено обаче, а капитанът бе приятен събеседник, макар и малко досаден... О, и нищо. Просто пийнах.

— Точно така. Какво трябваше да направиш всъщност?

— Виж, не е нужно...

— Така ли? Едва не те похитиха! Знаеш какво щяха да ти причинят. Нямах да седиш на палубата и да пиеш вино с капитана. Щеше да плаваш в трюма по гръб, забавлявайки екипажа. Всички от екипажа. А когато пристигнеш в Дувър — с прекършен дух и тяло — щяха да те продадат като добитък. И теб, и Елен. Това щеше да те сполети, ако не бях в гостилницата. И все пак смяташ, че нямам право да ти казвам къде си сбъркала?

— Сбърках, че изобщо влязох в гостилницата — ядосах се.

Той повдигна вежда.

— Била ли си в Англия преди? — попита.

— Не, но англичанин ме обучаваше как да се сражавам със сабя.

Той изсумтя.

— И въпросният англичанин щеше да ти каже, че колебанието едва не ти струва живота. Късата сабя не служи като предупреждение. Тя е оръжие за действие. Извадиш ли я, използваш я. Не я размахваш! — Той сведе очи, отпи замислено от кожения мех и ми го подаде. — Има много причини да убиеш човек — дълг, чест, отмъщение. Всяка от тях си заслужава да размислиш. И евентуално да изпитваш угризения на съвестта след това. Да убиеш, за да се защитиш обаче или да защитиш другия, не е причина за тревога.

На другия ден с Елен се сбогувахме с Байрон Джаксън на Дувърския бряг. Той ни обясни, че оттук нататък ще се справяме сами, защото го чака много работа, докато заобиколи митническите постове. Прие с елегантен поклон монетите, които му дадох, и всеки пое по своя път.

Тръгнахме по пътеката, отдалечаваща се от брега. След няколко крачки се обърнах назад и го видях да ни изпраца с поглед. Махнах му и се зарадвах, че и той ми махна в отговор. После се обърна и изчезна, а ние се заизкачвахме по скалистото възвишение, като за ориентир ни служеше Дувърският фар.

Бях предупредена, че пътуването с карета до Лондон крие опасности, защото по шосетата дебнат разбойници. В Лондон обаче пристигнахме без произшествия и градът ми се стори като двойник на Париж — тъмна мъгла надвисваше над покривите, заплашителната река Темза гъмжеше от лодки и корабчета, миришеше на дим, екскременти и мокри коне.

На безупречен английски попитах кочияша на двуколка под наем: — Ще ни закарате ли до дома на семейство Каръл в Мейфеър, сър?

— К'одрънкаш? — Той надникна през решетката, която ни делеше. Вместо да се опитвам да му обясня отново, му подадох бележката с адреса. Щом потеглихме, с Елен дръпнахме завесите и се преоблякохме, редувайки се да стоим на пост до решетката. Извадих смачканата си рокля от дъното на кожената торба и веднага съжалих, че не съм я сгънала по-грижливо. Елен свали селската си рокля и надяна бричовите, ризата и жакета ми — не особено подобрение предвид мръсотията, която бях събрала през последните три дни.

Пред дома на Карълови в Мейфеър кочияшът ни отвори вратата и ни изгледа с познатото смаяно изражение, когато пред очите му се появиха две съвсем различни момичета. Предложи да почука и да ни представи, но аз го отпратих със златна монета.

После застанахме между колоните пред входа — новоизлюпената ми камериерка и аз — поехме си дълбоко дъх и почукахме. Чухме приближаващи стъпки и не след дълго вратата се

отвори. Обясних кои сме на кръглоликия мъж в смокинг, от когото лъхаше леко на политура за сребро. Явно познал името ми, той ни поведе през внушително преддверие към коридор, покрит с килим. Помоли ни да изчакаме пред врата, водеща очевидно към трапезария, откъдето приглушено долиташе любезна размяна на реплики и потропване на прибори.

Чух го да казва през откренатата врата:

— Имате посетителка, милейди. Мадмоазел Дьо ла Сер от Версай.

Възцари се тишина. Погледнах към Елен и се почудих дали и аз изглеждам разтревожена като нея.

После икономът се върна и ни покани да влезем. Прекрачихме прага и видяхме сътрапезниците, наслаждаващи се на обилна вечеря — господин и госпожа Каръл, Мей Каръл, която плесна с длани и възкликна със саркастично удоволствие: „Я! Миризливката!“, а аз едва се стърпях да не я зашлевя; и господин Уедърол, който скочи на крака и със зачервено лице изрева:

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

11 ФЕВРУАРИ 1788

Господин Уедърол ми предостави два дни да свикна с обстановката и тази сутрин дойде да ме посети. Междувременно Мей Каръл ми даде свои дрехи, като не пропусна да отбележи, че са „овехтели“ и „старомодни“ и за нищо на света не би ги облякла през този сезон, „но са подходящи за теб, Миризливке“.

— Ще те убия, ако още веднъж ме наречеш така — отвърнах.

— Моля? — повдигна вежди тя.

— О, нищо. Благодаря за роклите.

Не беше ирония. За щастие бях наследила презрението на мама към модата и макар да бяха предвидени да ме подразнят, старомодните дрехи всъщност не постигнаха желаната цел.

Дразни ме Мей Каръл.

Елен междувременно се справяше храбро с живота в сутерена, откривайки, че слугите са по-високомерни от аристократите на горните етажи. Честно казано, новата ми „камериерка“ не се представяше блестящо в маскарада — правеше реверанси и хвърляше ужасени погледи към мен. Несъмнено се налагаше да поработим по-усърдно върху поведението ѝ. Карълови, слава богу, бяха твърде арогантни и самодоволни и отдаваха неуменията и наивността ѝ на „френската закваска“.

И ето че стигнахме до момента, когато господин Уедърол почука на вратата ми.

— В благоприличен вид ли си? — попита ме.

— Да, мосю — отвърнах.

Закрилникът ми влезе и веднага закри очи с длани.

— Какво ми е? — учудих се.

— По нощница си! — упрекна ме той.

— Да, но изглеждам прилично.

Той поклати глава, без да ме поглежда.

— В Англия не смятаме нощниците за благоприлично облекло — обясни ми.

В нощницата на Мей Каръл не бях разголена, но реших да не скандализирам господин Уедърол. Той се оттегли в коридора и след няколко минути опитахме отново. Закрилникът ми влезе, дръпна стол, а аз седнах на ръба на леглото. За последно го бях видяла преди два дни, когато с Елен се появихме в трапезарията с вид на „нещо, довлечено от котката“, както се изрази госпожа Каръл. Тогава лицето му почервения като червено цвекло, а аз скалъпих някаква история за разбойници, причакали ни на пътя между Дувър и Лондон.

Онази вечер огледах лицата около масата, които не бях зървала от десет години. Госпожа и господин Каръл не бяха променени. И двамата бяха извили устни в тънки усмивки, типични за английската висша класа. Мей Каръл обаче бе пораснала и изглеждаше още по-досадно надменна, отколкото при първата ни среща във Версай.

Господин Уедърол бе принуден да се престори, че очаква пристигането ми, и да прикрие очевидната си изненада със загриженост за състоянието ми. Каръллови смениха по няколко недоверчиви изражения и ми зададоха няколко опипващи почвата въпроса, но с господин Уедърол блъфирахме достатъчно убедително, за да не ни изгонят на мига.

Помислих си, че с него сме отличен екип.

— Каква игричка играеш, по дяволите? — попита ме той сега.

Погледнах го невъзмутимо.

— Знаеш каква игричка играя.

— За бога, Елиз, баща ти ще ме убие! И бездруго не съм най-любимият му човек. Ще се събудя с нож в гърлото.

— С татко всичко е уточнено — успокоих го.

— А с мадам Льован?

Преглътнах. Мисълта за мадам Льован ме смущаваше.

— И с нея.

Той присви изпитателно очи.

— По-добре е да не знам, нали?

— Да — уверих го. — По-добре е да не знаеш.

Той се намръщи.

— Е, след като си тук, ще...

— Не си и помисляй, че ще ме изпратиш вкъщи!

— О, възпират ме единствено съмненията, че изпратя ли те, баща ти ще се поинтересува защо и ще си навлека още по-сериозни

неприятности. А и семейство Каръл имат планове за теб.

Настръхнах.

— Планове за мен? Не съм им слуга. Аз съм Елиз дьо ла Сер, дъщеря на Велик майстор и бъдещ Велик майстор. Нямам право да се разпореждат с мен.

Той въздъхна.

— Опомни се, дете! Тук си гостенка и на всичкото отгоре се надяваш да извлечеш полза от връзките им, за да откриеш Ръдок. Щом не искаш да се разпореждат с теб, не биваше да се поставяш в такова положение. — Понечих да възразя, но той вдигна ръка да ме спре. — Виж, да си Велик майстор не означава само да въртиш сабята и да вириш нос. Изисква се дипломатически и политически нюх. Майка ти го знаеше. Баща ти също го знае. Време е и ти да се научиш.

Въздъхнах.

— Добре. Какво трябва да направя?

— Искат да се внедриш в имение тук, в Лондон. Ти и камериерката ти.

— Да се... какво?

— Да проникнеш в нечий дом.

— Искат да шпионирам?

Той почеса смутено снежнобялата си брада.

— Нещо такова. Искат да се представиш за друга жена, за да те допуснат във въпросната къща.

— Което си е точно шпиониране!

— Ами... да.

Замислих се и реших, че въпреки всичко идеята всъщност ми допада.

— Опасно ли е?

— Приключенията те блазнят, а?

— По-добре е от „Мезон Роял“. Кога ще ми представят по-подробно мисията?

— Когато са готови. Междувременно използвай затишието да шлифоваш така наречената си камериерка. В момента тя не е нито полезна, нито красива. — Погледна ме. — Недоумявам какво си направила, за да породим такава преданост.

— По-добре да не знаеш — казах.

— Което ми напомня... още нещо по темата.

— Какво, мосю?

Той прочисти гърло и се втренчи в обувките си.

— Относно плаването. Капитанът, с когото си пътувала до Дувър...

— Да? — усетих как се изчервявам.

— Англичанин ли беше или французин?

— Англичанин като теб, мосю.

— Ясно, ясно — закима той. Прочисти отново гърло, пое си дълбоко дъх, вдигна глава и ме погледна в очите. — Плаването от Кале до Дувър не отнема два дни, Елиз. По-скоро няколко часа, ако условията са благоприятни; девет, най-много десет в лошо време. Защо според теб те е държал два дни в открито море?

— Нямам представа, мосю — свих устни.

Той кимна.

— Ти си красиво момиче, Елиз. Красива си като майка си, а всички глави се обръщаха, когато тя влезеше в стаята. По пътя си ще срещаш мнозина с коварни намерения.

— Знам, мосю.

— Арно очаква завръщането ти във Версай, нали?

— Да, мосю.

Надявах се.

Господин Уедърол се изправи.

— И как точно прекара двата дни из Ламанша, Елиз?

— Дуелирах се. Упражнявах се да се бия със сабя — отвърнах.

20 МАРТ 1788

Семейство Каръл обещаха да ни помогнат да открием Ръдок и според господин Уедърол това означава, че разполагаме с мрежа от шпиони и информатори.

— Ако е в Лондон, Елиз, няма начин да се укрие. Ще го намерим, бъди сигурна.

В замяна обаче ми възложиха задача.

Би трябвало да се притесня, но горкият господин Уедърол нервничеше за двама, подръпваше бакенбардите си и изреждаше на глас опасение след опасение.

А и той имаше право — идеята наистина ми се струваше вълнуваща. Няма смисъл да го отричам. И кой би ме обвинил след десетте години в отегчителното и омразно училище? Десет години, през които мечтаех да се пресегна и да сграбча съдбата, подмамваща ме на сантиметри от върховете на пръстите ми. С други думи — десет години терзания и бленуване. Бях готова.

Мина цял месец. Накараха ме да напиша писмо до приближени на Карълови във Франция, които да му сложат печат и да го препратят до адрес тук, в Лондон. Докато чакахме отговор, учех Елен да чете и да говори на английски и така усъвършенствах и своите познания.

— Опасно ли ще бъде? — попита ме тя на английски един следобед, докато се разхождахме из двора на имението на Карълови.

— Да, Елен. По-добре остани тук или се опитай да си намериш работа в друга къща.

— Няма да се отървете толкова лесно от мен, мадмоазел — предупреди ме свенливо момичето на френски.

— Не искам да се отърва от теб, Елен. Ти си чудесно момиче, сърдечно и великодушно. Мисля обаче, че изплати дълга си. Нямам нужда от камериерка и не искам да нося отговорност за когото и да било.

— А от приятелка, мадмоазел? Навярно бих могла да ви бъда приятелка?

С Елен бяхме пълни противоположности. Неумението ми да си държа езика зад зъбите често ме въвличаше в неприятности, а тя бе мълчалива и сдържана — понякога по цели дни изричаше едва по дума-две. Аз бях буйна — лесно се разсмивах и лесно избухвах, а тя бе затворена и рядко издаваше чувствата си. Знам какво си мислите. Същото, което си мислеше господин Уедърол — че бих могла да се поуча от Елен. Навярно затова отстъпих, както се предадох и при първата ни среща и неведнъж след това. Позволих ѝ да остане с мен и се почудих защо Бог е решил да ме дари с такъв ангел.

Освен че отделях време на Елен (да не споменаваме колко съвестно отбягвах двете надменни дами от семейство Каръл), усъвършенствах и уменията си да се сражавам със сабя. Тренирах с господин Уедърол, който...

Е, няма как да го спестя — той бе станал по-бавен. Не боравеше със сабята ловко както преди. Орловото му зрение бе помръкнало. Дали от възрастта? Все пак от първата ни среща бяха минали четиринайсет години, не биваше да го забравям. Но има и друго... на обяд и на вечеря посяга към гарафата с вино, преди прислужниците, което не остава незабелязано за домакините ни, съдейки по презрителните погледи на госпожа Каръл. Неодобрението им ме изпълва със закрилнически чувства. Казвам си, че господин Уедърол продължава да тъгува за мама.

— Тази вечер не злоупотребявай с виното, мосю — пошегувах се веднъж, когато той се наведе да вдигне от тревата дървената си сабя.

— О, не от виното изглеждам отмалял. Ти си причината. Подценяваш уменията си, Елиз.

Може би. Или пък не.

Често пишех и на татко. Уверявах го, че обучението ми продължава и съм се „укротила“. Писмата до Арно обаче ме затрудняваха.

После се реших и му написах, че го обичам.

Никога преди не бях му писала толкова нежно писмо и в заключение най-искрено признах, че се надявам скоро да го видя.

Какво от това, че причините да искам да го видя вероятно са егоистични? Какво от това, че го смятам за бягство от ежедневните отговорности, за лъч светлина в мрака на отредената ми съдба? Има ли значение, щом единственото ми желание е да му донеса щастие?

Викат ме. Елен ми съобщи, че е пристигнало писмо. Длъжна съм, макар и неохотно, да облека рокля, да сляза долу и да разбера какво ме очаква.

2 АПРИЛ 1788

Денят започна с паника.

— Според нас не е уместно да имаш камериерка — заяви господин Каръл.

Ужасното трио стоеше в приемната на имението в Мейфеър и оглеждаше мен и Елен, преди да поемем на тайната си мисия.

— Както решите — съгласих се. Притесних се, разбира се, при мисълта да тръгна сама. От друга страна, така отпадаха тревогите за новата ми приятелка.

— Не — господин Уедърол поклати категорично глава. — Ще измисля някаква история как семейството е забогатяло. Не искам да отива сама. Достатъчно обезпокоително е, че не мога да я придружа.

Госпожа Каръл се поколеба.

— Ще трябва да помни и това. Още една грижа.

— Госпожо Каръл — процеди през зъби господин Уедърол, — моите уважения, но не ми се слушат вреди-некипели! Елиз играе ролята на благородничка, откакто се е появила на белия свят. Ще се справи.

С Елен чакахме търпеливо да решат съдбата ни. Макар и различни във всяко друго отношение, двете си приличахме по едно — че други разполагат с живота ни. Бяхме свикнали с това.

Щом приключиха, завързаха багажа ни върху покрива на каретата и кочияшът — благонадежден приближен на семейство Каръл — подкара впряга към Блумсбъри и към имението на Куин Скуеър.

* * *

— Преди го наричали Куин Ан Скуеър — обясни ни кочияшът. — Сега е само Куин Скуеър.

Той изкачи стълбите с мен и Елен и дръпна въженцето на звънеца. Докато чакахме, огледах площада и видях два реда внушителни бели къщи в типичен английски стил. На север имаше

поле, а в съседство — църква. По шосето играеха деца — тичаха между каруците и каретите по оживената улица.

Чухме стъпки и скърцане на резета. Опитах се да си придам уверено изражение и да заприличам на жената, за която се представях.

Която бе?

— Госпожица Ивон Албертен и камериерката й Елен — кочияшът уведоми иконома, отворил вратата. — Идват да посетят госпожица Дженифър Скот.

За разлика от шумния площад зад нас, къщата изглеждаше притъмняла и зловеща и аз едва преодолях силното нежелание да вляза вътре.

— Госпожица Скот ви очаква, мадмоазел — каза безизразният иконом.

Влязохме в просторно преддверие с тъмна дървена ламперия и затворени врати. Единствената светлина проникваше през прозореца на стълбищната площадка над нас. Къщата бе тиха, почти заплашително стихнала. Миг-два се почудих какво ми напомня атмосферата и после се досетих — на имението ни във Версай след смъртта на мама. Същото усещане за спряло време, за живот, измерващ се в шепот и безшумни стъпки.

Бяха ме предупредили, че мадмоазел Дженифър Скот, около седемдесет и пет годишна стара мома, е доста... ексцентрична. Хората я отвращавали — не само непознатите или определен тип, а всички хора. Живеела в къщата си на Куин Скуеър, обслужвана от малобройна прислуга, и по някаква причина, която Карълови не бяха споделили с мен, била важна фигура за английските тамплиери.

Кочияшът си тръгна и отведоха Елен — вероятно в някой ъгъл на кухнята, където да пристъпва от крак на крак под любопитните погледи на персонала. После икономът ме въведе в гостна. Завесите в голямата стая бяха спуснати, а пред прозорците имаше високи растения в саксии — поставени нарочно, предположих, за да не надничат някой отвън или отвътре. И тук бе задушно и сумрачно. Пред камината седеше господарката на имението — мадмоазел Дженифър Скот.

— Госпожица Албертен, милейди — представи ме икономът и излезе, без да дочака отговор.

Затвори тихо вратата и ме остави сама със странната дама, която не обичала хора.

Какво друго знаех за нея? Баща ѝ бил пиратът асасин Едуард Кенуей, а брат ѝ — прочутият тамплиерски Велик майстор Хайтам Кенуей. Предположих, че техните портрети са окачени на стената — двама джентълмени, които много си приличаха, единият в асасинска роба, а другият във военна униформа, вероятно Хайтам. Дженифър Скот живяла дълги години на Континента — била жертва на враждата между асасини и тамплиери. Никой не знаеше със сигурност какво точно ѝ се е случило, ала преживяното несъмнено я беше белязало непоправимо.

Сега тя се взираше в пламъците, подпряла брадичка в шепи, потънала в дълбок размисъл. Почудих се дали да се прокашлям, за да привлека вниманието ѝ, или да се приближа и да се представя. В същия момент огънят ми се притече на помощ — съчките изпукаха и разпръснаха фонтан от искри, тя се сепна, явно осъзнала къде се намира, повдигна бавно брадичка и ме погледна над рамките на очилата си.

Бяха ми обяснили, че навремето била красавица и призракът на някогашната ѝ красота наистина витаеше в изящните черти на лицето ѝ и в тъмната, непокорна коса, прошарена със сребристи кичури като на вещица. Очите ѝ блестяха като кремък — интелигентни и проникателни. Придадох си смирен вид и ѝ позволих да ме огледа.

— Ела, дете — кимна тя най-сетне и посочи стола срещу нея.

Седнах и отново бях подложена на внимателно проучване.

— Казваш се Ивон Албертен?

— Да, мадмоазел Скот.

— Наричай ме Дженифър.

— Благодаря, мадмоазел Дженифър.

Тя сви устни.

— Не. Просто Дженифър.

— Както желаете.

— Познавах баба ти и баща ти — каза тя и махна с ръка. — Е, не ги познавах в качеството им на твои роднини, но ги срещнах веднъж в имение край Тройе в родината ти.

Кимнах. Семейство Каръл ме бяха предупредили, че Дженифър Скот е подозрителна и вероятно ще ме подложи на разпит. И той

несъмнено започваше.

— Как се казва баща ти? — попита мадмоазел Скот, сякаш не си спомняше името му.

— Лусио — отговорих.

Тя вдигна показалец.

— Да! Точно така. А баба ти!

— Моника.

— Разбира се, разбира се. Добри хора. И как са сега?

— Покойници за съжаление. Баба се спомина преди няколко години, татко — миналото лято. Дойдох при вас, за да изпълня една от последните му заръки. На смъртния си одър той настоя да ви посетя.

— Така ли?

— За жалост татко и господин Кенуей не са се разделили с добро.

— Напомни ми, дете — настоя тя с безизразно лице.

— Татко ранил брат ви.

— Да, да — зажима тя. — Рани го със сабя, нали? Как е възможно да забравя?

„Не си забравила.“

Усмигнах се тъжно.

— Татко се разкайваше за стореното. Разказа ми как е поискал прошка за себе си и за баба, преди брат ви да изгуби съзнание.

Тя склочи пръсти и сведе глава.

— Помня, помня. Ужасно стечение на обстоятелствата...

— Татко се измъчваше от чувство за вина дори пред прага на смъртта.

Тя се усмигна.

— Жалко, че не е успял да дойде и да сподели терзанията си с мен. Щях да го уверя, че не е необходимо да се тормози. Много пъти на мен самата ми се е приисквало да забия нож в Хайтам.

Тя се вгледа в подскачащите пламъци и отрони с отнесен глас, потънала в спомени:

— Малък досадник. Трябваше да го убия, когато бяхме деца.

— Не говорите сериозно...

Тя сухо се изсмя:

— Да, вероятно. И не мисля, че Хайтам носи вина за случилото се. Не цялата поне.

Тя си пое дълбоко дъх, пресегна се към бастуна, облегнат върху ръкохватката на стола ѝ, и се изправи.

— Сигурно си изморена след пътуването от Дувър. Ще ти покажа стаята. Опасявам се, че не съм особено общителна. Предпочитам да се храня в покоите си. Ще вечеряш сама, но утре ще се поразходим в градината, за да се опознаем.

Станах и направих реверанс.

— С удоволствие — уверих я.

Тя ме погледна изпитателно още веднъж, преди да тръгнем към спалните на горния етаж.

— Приличаш много на баща си — отбеляза.

Имаше предвид Лусио, разбира се. Почудих се що за човек е бил и дали наистина приличам на него, защото веднага разбрах, че Дженифър Скот не е глупачка.

— Благодаря, милейди.

* * *

По-късно Елен ми сервира вечерята, нахраних се сама и се оттеглих в покоите си.

Истината е, че мразя Елен да се суети около мен. Бях ѝ забранила да ме облича и съблича, но тя настоя да направи нещо, за да компенсира отегчителните часове при прислугата, прекарани в изслушване на безсмислени клюки. Смилих се и ѝ разреших да подреди дрехите ми и да донесе леген с топла вода, за да се измия. Накрая ѝ позволих да ми разреши косата — ритуал, който ми доставяше удоволствие.

— Как вървят нещата, мадмоазел? — попита ме тя на френски, снишила глас.

— Добре. Ти разговаря ли с мадмоазел Скот?

— Не, видях я отдалеч и толкова.

— Е, не си пропуснала много. Определено е особнячка.

— Странна птица? — един от изразите на господин Уедърол. Усмихнах ѝ се в огледалото и тя ми отвърна с усмивка.

— Да. Наистина е странна птица.

— Ще ми кажете ли какво искат господин и госпожа Каръл от нея?

Въздъгнах.

— Дори да имах представа, по-добре е ти да не знаеш.

— И вие ли не знаете?

— Още не. Което ме подсеща... колко е часът?

— Наближава десет, мадмоазел Елиз.

— Мадмоазел Ивон! — просъсках.

Тя се изчерви.

— Съжалявам, мадмоазел Ивон.

— Не го забравяй!

— Съжалявам, мадмоазел Ивон.

— А сега си върви.

Когато Елен излезе, издърпах куфара си изпод леглото, коленичих и щракнах ключалките. Елен го бе изпразнила, но не знаеше за двойното дъно. Повдигнах капака под подплатата и разкрих скритите вещи — далекоглед и малко устройство за сигнализация. Наместих свещ в него, взех далекогледа и застанах до прозореца. Отдръпнах леко завесите, колкото да огледам площада.

Видях го в отсрещния край на улицата. Досущ като кочияш, очакващ клиенти, господин Уедърол седеше в двуколката, закрил долната половина от лицето си с шал. Дадох уговорения сигнал. В отговор той закри с длан фенера на двуколката, озърна се наляво и надясно и смъкна шала. Възрях се през далекогледа, за да виждам ясно лицето му и прочетох по устните му:

— Привет, Елиз.

После и той вдигна далекогледа си.

— Привет — изрекох тихо.

Така започна безмълвният ни разговор.

— Как вървят нещата?

— Вътре съм.

— Добре.

— Внимавай, Елиз — изрече той и ако изобщо е възможно разговор с устни в среднощния мрак да изрази истинска загриженост, то господин Уедърол се справи блестящо.

— Разбира се — обещах.

После си легнах да размишлявам защо са ме изпратили на това странно място.

6 АПРИЛ 1788

Доста време мина и има доста за разказване. През последните няколко дни сабята ми вкуси кръв за втори път, само че този път се намираше в моите ръце. И открих нещо, което — четейки какво съм написала по-рано в дневника си — би трябвало да разбере от самото начало.

Да не прибързваме обаче.

— Дали тази сутрин госпожица Скот ще слезе на закуска? — попитах лакея след първата нощ в дома на Куин Скуеър. Той сведе очи и излезе безмълвно, оставяйки ме сама с миризмата на плесен в трапезарията и с къркорещ стомах, както всяка сутрин. Дългата маса се простираше самотна пред мен.

Господин Смит — икономът — се появи след лакея, затвори вратата след себе си и пристъпи към мен.

— Съжалявам, мадамозел — поклони се леко той, — но госпожица Скот е свикнала да закусва в стаята си, особено когато е свила платната.

— Свила е платната?

Той се усмихна тънко.

— Изразът означава, че е угнетена и изморена. Помоли ме да ви предам да се чувствате като у дома си. Надява се по-късно през деня да е в състояние да ви обърне внимание.

— С удоволствие бих поговорила отново с нея — казах.

Не ми оставаше друго, освен да чакам. С Елен обиколихме имението открай докрай. Нямаше и помен от госпожица Скот. Преди обяда се оттеглихме в дневната, където най-сетне приложих на практика уроците по бродерия в „Мезон Роял“. Домакинята ни отново не се появи.

Следобед с Елен се разходихме в градината. Госпожица Скот сякаш бе потънала вдън земя. Не дойде и в трапезарията, където пак вечерях сама.

Раздразнението ми растеше с всеки изминал час. Размишлявах колко рискове съм поела, за да дойда тук — неприятните сцени с

мадам Льован, лъжите, с които заблуждавах татко и Арно. Искан да открия Ръдок, а не по цели дни да си придавам вид на любителка на шевицата, докато всъщност съм затворничка на домакинята си — и в неведение каква точно е целта на посещението ми.

Оттеглих се в стаята си и по-късно — в единайсет преди полунощ — дадох сигнал на господин Уедърол.

Този път изрекох с устни:

— Излизам.

На лицето му се изписа паника и той заповтаря трескаво:

— Не, не, не.

Аз обаче се бях отдалечила от прозореца, а и той ме познаваше отлично, разбира се. Кажех ли „излизам“, значи ще изляза.

Сложих мантия над нощницата, обух чехли и се промъкнах до входната врата. Много, много тихо дръпнах резетата, отворих и прекосих тичешком улицата.

— Поемаш голям риск, дете — сопна се господин Уедърол, но забелязах с радост, че не успява да прикрие задоволството си от неочакваната среща.

— Не я видях цял ден — уведомих го припряно.

— Така ли?

— Да. От сутринта до вечерта се щурах из имението като отегчен паун. Ако знаех какво правя тук, навярно щях да свърша работата и да се измъкна от това ужасно място. — Погледнах го умолително. — Все едно ме въртят на шиш, господин Уедърол!

Той кимна.

— Успокой се, Елиз, днес ми казва какво да търсиш. Писма.

— Какви писма?

— Писма като писма. Написани от Хайтам Кенуей.

— Това ли е всичко? — погледнах го недоверчиво.

— Недостатъчно ли ти изглежда? Дженифър Скот е дъщеря на асасин. Писмата са изпратени до нея от високопоставен тамплиер. Семейство Каръл искат да ги прочетат.

— Доста сложен начин са избрали да се доберат до тях.

— Предишният им агент не е успял да намери писмата. Установили са само, че писмата не се съхраняват на лесно и достъпно място. Госпожица Скот не ги е прибрала в писалище, завързани с красива панделка. Скрила ги е.

— А другият въпрос?

— Ръдок, имаш предвид? Семейство Каръл ми съобщиха, че хората им го издирват.

— Повтарят същото от седмици.

— Тези неща не стават бързо.

— Стават твърде бавно според мен.

— Елиз... — гласът му прозвуча предупредително.

— Добре де, добре, няма да предприема нещо глупаво.

— Внимавай! И бездруго си в опасно положение. Не го влошавай.

Целунах го по бузата, излязох от двуколката и се втурнах обратно към имението. Влязох крадешком през вратата, спрях да си поема дъх и в същия момент осъзнах, че не съм сама.

Мъжът пристъпи към мен от тъмния ъгъл — господин Смит, икономът.

— Госпожице Албертен? — Той наклони глава, очите му проблеснаха в мрака и, смутена, аз забравих за миг, че съм Ивон Албертен от Тройе.

— О, господин Смит... — заекнах и се увих по-плътно в мантията. — Изплашихте ме.

— Просто Смит — поправи ме той. — Не господин Смит.

— Съжалявам, Смит, аз... — Обърнах се и посочих вратата. — Излязох да подишам чист въздух.

— Прозорецът не ви ли е достатъчен, госпожице? — попита сговорчиво той, но лицето му остана в сянка.

Едва се преборих с раздразнението, че един иконом ме подлага на разпит.

— Поисках да се поразодя — отвърнах крайно смирено.

— Е, не е забранено, разбира се, но когато госпожица Скот беше малко момиченце, в къщата нахлуха нападатели и убиха баща ѝ. — Кимнах, макар да знаех историята, и той продължи: — Войници и кучета охраняваха имението, ала злодеите все пак успяха да влязат и да опожарят имението. Откакто се върна, господарката настоява вратите да се залостват с резета. Разхождайте се, когато пожелаете — по лицето му се разля безрадостна усмивка, — но настоявам да присъства някой от обслужващия персонал, за да заключва след вас.

— Непременно — усмихнах се. — Разбира се. Няма да се повтори.

— Благодаря. Ще ви бъда признателен. — Той огледа облеклото ми, без да оставя каквото и да било съмнение, че го намира за необичайно. После отстъпи назад и посочи стълбите.

Изкачих ги, проклинайки глупостта си. Господин Уедърол имаше право. Не биваше да поемам такъв риск.

* * *

Следващият ден протече по същия начин. Е, не по съвсем същия, но по влудяващо подобен начин. Пак закусих сама, уведомих ме, че госпожица Дженифър Скот ще се срещне с мен по-късно, и ме помолиха да не се отдалечавам от имението. Последваха разходки из коридорите, неумело бродиране, обсъждане на безсмислени дреболии, да не споменавам вълнуващата разходка из градината.

Поне един аспект от експедициите ни се бе променил за добро. Избрах маршрута си по-целенасочено. Обиколих помещенията, където предполагах, че Дженифър Скот е скрила писмата. Една от вратите в преддверието водеше към игрална стая и аз се възползвах от възможността да проуча дървената ламперия вътре, питайки се дали някоя дъска не хлътва, за да разкрие тайник в стената. Честно казано, трябваше да претърся грижливо цялата къща, но тя бе огромна — всяка от двайсетината стаи бе вероятното укритие за писмата, а след уплахата снощи не бих дръзнала да се прокрадвам по тъмно. Не, най-лесно щях да открия писмата, ако опозная Дженифър.

Как обаче да постигна заветната цел, след като тя не излизаше от покоите си?

* * *

Същото се случи и на третия ден. Няма да се впускам в подробности. Пак шиене, бърбрене и:

— О, да се поразходим ли на чист въздух, Елен?

— Нещо не ми харесва — предадох поредното безмълвно послание на господин Уедърол, след като се стъмни.

Трудно се разбирахме със сигнали и четейки по устните, но се налагаше да се примирим. Той не поощряваше срещи на живо, а и аз не настоявах след сблъсъка със Смит преди две нощи.

— Какво имаш предвид?

— Вероятно проверяват историята ни.

Ако бях права, щеше ли да се потвърди версията ми? Само Карълови знаеха. Бях в ръцете им, както и в ръцете на Дженифър Скот.

После, на четвъртия ден — най-сетне! — Дженифър Скот излезе от покоите си. Помолиха ме да я чакам пред конюшната, за да се разходим по Ротън Роу в Хайд Парк.

Не бяхме сами — увити в шалове мъже и жени крачеха под излишни слънчобрани, махаха на хората в каретите и получаваха достолепно помахване в отговор; ездачите пък махаха на пешеходците и на пътниците в каретите. Мъже, жени и деца, наконтени в най-хубавите си дрехи, махаха, крачеха, усмихваха се и пак махаха.

Всички с изключение на госпожица Скот, която, макар и облечена в изискана рокля, наблюдаваше мрачно Хайд Парк.

— Това ли се надяваше да видиш в Лондон, Ивон? — попита ме тя, сочейки пренебрежително към махащите, усмихващите се и дечицата в костюми. — Идиоти, чийто свят се простира до стените на парка?

Подсмихнах се. Помислих си, че госпожица Скот и мама биха се разбирали.

— Надявах се да видя вас, мадмоазел Скот.

— И защо? Обясни ми отново.

— Заради татко. Предсмъртното му желание, помните ли?

Тя сви устни.

— Сигурно ти изглеждам престаряла, госпожице Албертен, но те уверявам, че не забравям толкова бързо.

— Простете, не исках да ви обидя.

Тя отново махна пренебрежително с ръка.

— Не се извинявай. Ако се почувствам засегната, ще ти кажа. Уверявам те, че не се обиждам лесно, Ивон.

Повярвах й.

— Разкажи ми какво се случи с баба ти и баща ти, след като се разделихме? — попита тя.

Съсредоточих се и подхванах заучената история:

— След като брат ви проявил снизхождение, татко и баба се установили в околностите на Тройе. Те ме научиха на английски, испански и италиански. Изкарвах си прехраната благодарение на езиците, които владееха, и на преводаческите си умения.

Замълчах и я погледнах изпитателно, търсейки признаци на съмнение. След мъчителните години в „Мезон Роял“ бих издържала прилично изпит по въпросните езици, ако реши да ме подложи на проверка.

— Печелеха ли достатъчно, за да си позволят прислуга? — поинтересува се тя.

— Провървя ни — кимнах. Опитах се да си представя как двамата „полиглоти“ са в състояние да плащат на обслужващ персонал и не успях.

Дори да таеше подозрения обаче, тя ги криеше зад сивите си, притворени очи.

— А майка ти?

— Местно момиче. Уви, не я познавам. Починала при раждането ми скоро след като се оженили с татко.

— А сега? Как ще се справяш без баба си и баща си? Как виждаш бъдещето си, след като си тръгнеш оттук?

— Ще се върна в Тройе и ще продължа да работя като тях.

Настъпи дълго мълчание. Помахах на разхождащите се.

— Питам се дали господин Кенуей е поддържал връзка с вас преди смъртта си? — наруших най-сетне тишината. — Писал ли ви е писма?

Тя се обърна към прозореца, но осъзнах, че се взира в отражението си. Затаих дъх.

— Той загина от ръката на собствения си син — съобщи безизразно тя.

— Разбирам...

— Хайтам бе отличен боец. Като баща си. Знаеш ли как умря баща ни? — попита тя.

— Смит ми разказа — отвърнах и добавих бързо, забелязала острия ѝ поглед: — Когато ми обясняваше мерките за сигурност в дома

ви.

— Ясно. Е, нападателите отнеха живота на Едуард — баща ни. Първата изгубена битка те убива, разбира се. Никой не може да спечели всички битки, а по онова време той не беше млад. Уменията и опитът обаче му помогнаха да надвие двама противници. Изгуби сражението, предполагам, заради рана, нанесена му преди години. Тя го забави. По същия начин Хайтам изгуби схватката срещу сина си и често съм се питала защо. Дали и той като Едуард е бил омаломощен от предишна рана? Дали причината е ударът със сабя, който баща ти му нанесе? Или е проявил друга слабост? Хайтам навярно е решил, че му е дошло времето, и благородно се е оставил да умре от ръката на сина. Брат ми беше тамплиер. Велик майстор на Тринайсетте колонии. Аз обаче знам за него нещо, което малцина знаят. Хората, прочели дневника му вероятно, и онези, прочели писмата му...

Писмата. Сърцето ми заби като чук в гърдите. Тропотът на конските копита и гласовете на разхождащите се отвън сякаш стихнаха.

— Какво знаеш за него, Дженифър? — попитах.

— Знам, че се е съмнявал, дете. Колебаел се е. Реджиналд Бърч, менторът на Хайтам, го въведе в тамплиерския орден и идеите му несъмнено са намерили добра почва. Все пак брат ми живя и умря като тамплиер. Подлагаше обаче на съмнение правотата на възгледите си. Такъв бе по природа. Дори да не е намерил отговори на въпросите си, достатъчен е фактът, че си ги е задавал. В какво вярваш, Ивон?

— Несъмнено съм наследила ценностите на родителите си — отвърнах.

— Да, обноските ти са безупречни и проявяваш състрадание към ближните си, предполагам...

— Старая се.

— А светогледът ти, Ивон? Какво мислиш например за случващото се в родината ти? На чия страна си?

— Положението е сложно, мадмоазел, и надхвърля личните пристрастия.

Тя повдигна вежди.

— Разумен отговор, скъпа. Изглежда си човек, който трудно се поддава на влияние.

— Лаская се, че имам собствено мнение.

— Сигурна съм, че е така. Обясни ми по-подробно обаче как възприемаш събитията във Франция.

— Не съм обмисляла задълбочено този въпрос, мадмоазел — заявих, да не би неволно да се издам.

— Достави ми удоволствие. Поразсъждавай сега.

Представих си моя дом. В главата ми изникна образът на татко, пламенно отстояващ идеята, че монархът е богопомазан и всеки човек трябва да знае мястото си, и на Враните, които искаха да детронират краля. И на мама, която вярваше в съществуването на трети път.

— Мисля, че е необходима реформа — казах на Дженифър.

— Наистина ли?

Помълчах.

— Така мисля.

Тя кимна.

— Добре, добре. Съмненията винаги са от полза. Брат ми имаше съмнения. Изразяваше ги в писмата си.

Отново писмата. Тъй като не знаех накъде отива разговорът, отбелязах:

— Изглежда е бил мъдър и милостив мъж.

Тя изсумтя.

— Имаше недостатъци, разбира се. Обаче наистина бе мъдър и добър човек. Хайде... — Почука по тавана на каретата с дръжката на бастуна. — Да се връщаме. Време е за обяд.

„Близко съм“ — помислих си, когато поехме обратно към Куин Скуеър.

— Искам да ти покажа нещо — добави тя и аз се почудих дали има предвид писмата.

На площада кочияшът ни помогна да слезем, но вместо да ни придружи по стълбите до входната врата, се върна в каретата, дръпна юздите и конете препуснаха сред пелената от прозирна мъгла, виеща се около копитата им.

Застанахме пред вратата и Дженифър дръпна звънеца веднъж и сетне още два пъти в бърза последователност.

Вероятно бях твърде мнителна, но...

Кочияшът си тръгна толкова внезапно. А и звънецът сякаш предаваше сигнал. Изопната като струна, ала с усмивка на уста, чух

как резетата се отместват. Вратата се отвори, Дженифър поздрави Смит с едва забележимо кимване и влезе вътре.

Вратата се затвори. Приглушеното жужене на площада стихна. Обзе ме познатото усещане, че съм в затвор, този път примесено със страх и предчувствие, че нещо не е наред. „Къде е Елен“ — почудих се.

— Ще уведомиш ли Елен, че съм се върнала, Смит? — попитах иконома.

В отговор той наклони както винаги глава и се усмихна:

— Непременно, мадмоазел.

Ала не помръдна.

Погледнах въпросително към Дженифър с надеждата да постъпи нормално — да нареди на иконома. Тя обаче ми кимна:

— Ела, ще ти покажа игралната зала, където загина татко.

— Разбира се, мадмоазел — съгласих се и стрелнах с поглед Смит, преди да тръгна към дървената врата, затворена както обикновено.

— Вече си я виждала, нали? Игралната зала, имам предвид — отбеляза госпожица Дженифър.

— През изминалите четири дни, мадмоазел, разполагах с достатъчно време да разгледам красивото ви имение — отвърнах.

Тя спря, уловила бравата. Обърна се към мен.

— Четирите дни се оказаха ползотворни и за нас, Ивон...

Не ми допадна ударението. Никак не ми допадна.

Тя отвори вратата и ме подкани да вляза.

Завесите бяха спуснати. Запалените свещи по рафтовете и полиците над камините озаряваха помещението в оранжево сияние, сякаш в него се канят да извършат зловеща религиозна церемония. Билиардната маса бе покрита с платнище и беше преместена в ъгъла. Върху голия под в средата на стаята един срещу друг стояха два дървени кухненски стола. До стената чакаше лакей, скръстил длани в ръкавици. Мисля, че се казваше Милс. Той обикновено се усмихваше, покланяше се и се държеше безупречно учтиво, както се полага да се отнася прислугата с гостуваща френска благородничка. Сега обаче просто се втренчи в мен с безизразно — дори заплашително — изражение.

— Използвахме четирите дни да изпратим човек във Франция, за да потвърди историята ти — продължи Дженифър.

Смит също бе влязъл в игралната зала и бе застанал до вратата. Бях в капан. Каква ирония! Дни наред се оплаквах, че съм в клопка, а сега наистина бях натясно.

— Мадмоазел — подхванах по-смутено, отколкото бих искала, — чувствам се объркана и в неловко положение. Ако ми погаждате номер или пък спазвате някакъв английски обичай, моля ви да ми обясните.

Очите ми се стрелнаха към лакея Милс и към двата стола. После погледнах отново към Дженифър. Лицето ѝ бе безизразно. Прииска ми се господин Уедърол да е тук. Помислих за мама. За татко. За Арно. Никога не съм се чувствала по-уплашена и самотна.

— Интересува ли те какво откри човекът ни във Франция? — попита Дженифър, пренебрегнала въпроса ми.

— Мадам... — възкликнах настойчиво, но тя сякаш не ме чуваше.

— Откри, че Моника и Лусио Албертен наистина се прехранвали благодарение на езиците, които владеят. Не печелели достатъчно обаче, за да си позволят прислуга. Няма и никакво местно момиче. Няма сватба, няма деца. Не съществува никаква Ивон Албертен. Майката и синът живеели скромно в покрайнините на Тройе — допреди четири седмици, когато ги убили.

* * *

Затаих дъх.

— Не... — изтръгна се от устата ми, преди да успея да прехапя език.

— Да. Приятелите ти тамплиери им прерязали гърлата, докато спели.

— Не! — повторих, покрусена колкото за себе си и за изобличаването ми, толкова и за горките Моника и Лусио Албертен.

— Извини ме за момент. — Дженифър излезе от стаята, оставяйки ме под зоркия надзор на Смит и Милс.

Не след дълго се върна и попита:

— Искаш писмата, нали? Почти се изплъзна от устата ти, когато разговаряхме в парка. Чудно защо тамплиерските ти господари искат писмата на брат ми.

В ума ми се блъскаха противоречиви мисли. Как да постъпя? Да призная, да отрека, да побягна, да отвърна предизвикателно, да се разплача...

— Не разбирам какво намеквате, мадмоазел — отроних с умолителен глас.

— О, сигурна съм, че разбираш, Елиз дьо ла Сер.

Божичко! Откъде знаеше името ми?

Отговорът не закъсня. Дженифър даде знак на Смит и той отвори вратата. Друг лакей въведе Елен.

Побутна я да седне на единия от дървените столове и тя ме погледна разкаяно.

— Съжалявам — промълви. — Казаха ми, че сте в беда.

— И не излъгахме — кимна Дженифър, — защото и двете наистина сте в беда.

* * *

— Обясни ми за какво са му на Ордена ти писмата?

Погледнах отново към лакея и осъзнах, че положението е безнадеждно.

— Съжалявам, Дженифър. Искрено съжалявам. Имаш право. Дойдох неканена в дома ти, за да взема писмата на брат ти.

— Да ги откраднеш — поправи ме рязко тя.

Сведох глава.

— Да, да ги открадна.

Тя се подпря с длани върху дръжката на бастуна и се приведе към мен. Косата ѝ се спусна над очилата и единственото око, което виждах, искреше от гняв.

— Баща ми Едуард Кенуей бе асасин, Елиз дьо ла Сер. Тамплиерски главорези нападнаха дома ми и го убиха в стаята, където се намираш сега. Похитиха ме и ме обрекоха на живот, какъвто не си бях представяла дори в най-зловещите си кошмари. Кошмар наяве, продължил години наред. Ще бъда честна с теб, Елиз дьо ла Сер — не

съм настроена благосклонно към тамплиерите и към шпионите им. Знаеш ли как асасините наказват шпионите?

— Не знам, мадмоазел. Умолявам ви обаче да пощадите Елен. Накажете мен, ако желаете, но тя е невинна.

Дженифър се изсмя рязко, гърлено.

— Невинна ли? Съчувствам ѝ тогава, защото и аз бях невинна. Мислиш ли, че бях заслужила участието си? Да ме похитят и да живея в плен? Да ме използват като наложница? Мислиш ли, че аз, невинната, заслужавах да се отнасят така с мен? Мислиш ли, че аз, невинната, заслужавам да изживея последните си дни в самота и мрак, ужасена от демоните, които ме навествят нощем? Не мислиш, предполагам. Ала невинността не е защитна броня, както вероятно ти се иска. Не и във вечната битка между тамплиери и асасини. Тази битка, в която жадуваш да се включиш, Елиз, взема невинни жертви. Жени и деца, които не са чували нищо за асасини и тамплиери. Невинността загива и невинните умират. Това важи за всяка война, а сблъсъкът между асасините и тамплиерите е война.

— Вие не участвате в нея — отроних след дълго мълчание.

— Какви ги говориш, дете?

— Няма да ни убие.

Тя сбърчи чело.

— Защо? Око за око. Хора от твоя Орден са убили Моника и Лусио, а те също бяха невинни, нали?

Кимнах.

Тя се изправи. Кокалчетата ѝ побеляха върху дръжката от слонова кост на бастуна, а погледът ѝ се отнесе, напомняйки ми първата ни среща, когато се взираше в огъня. Сърцето ми се сви, защото се възхищавах на Дженифър Скот, макар да бяхме прекарвали съвсем кратко време заедно. Не исках да ни нарани. Смятах я за по-извисена.

И тя оправда очакванията ми.

— Истината е, че мразя проклетата ви шайка — думите се изтръгнаха в края на дълга въздишка, сякаш много години е копняла да ги изрече. — Омръзна ми от вас. Предай го на тамплиерските си приятели, когато ви изпратят при тях с камериерката ти... — Тя замълча и посочи Елен с бастуна. — В действителност тя не ти е камериерка, нали?

— Не, мадмоазел — кимнах и погледнах към Елен. — Мисли, че ми е длъжница.

Дженифър забели очи.

— А сега ти си й длъжница.

Кимнах отново.

— Да, сега аз съм й длъжница.

Тя се втренчи в мен.

— Съзирам добро у теб, Елиз. Долавям съмнения и въпроси, а според мен те са положителни качества. Затова реших да ти дам писмата, които търсиш.

— Вече не ги искам, мадмоазел — изрекох през сълзи. — За нищо на света.

— Защо се заблуждаваш, че имаш избор? — повдигна вежди госпожица Дженифър. — Събратята ти тамплиери искат писмата и ще ги получат при две условия. Първо, за в бъдеще да не ме включват в битките си, да ме оставят на мира. И второ, да ги прочетат. Да прочетат размислите на брат ми как тамплиери и асасини могат да работят заедно и навярно да ги приложат на дело.

Тя даде знак на Смит, който кимна и пристъпи към дървената ламперия на стената.

Госпожица Дженифър ми се усмихна.

— Питаше се дали тук има тайник, нали?

Отбягнах погледа й. Междувременно Милс натисна някакъв бутон и една от дъските се плъзна назад. Извади отвътре две кутии от пури и застана до господарката си. Отвори капака на едната и ми показва какво се крие под него — купчина писма, завързани с черна панделка.

Без да ги поглежда, Дженифър Скот ги посочи:

— Това са всички писма на Хайтам от Америка. Искам да ги прочетеш. Не бой се, няма да се натъкнеш на семейни откровения. С брат ми не бяхме близки. Ще се запознаеш обаче с личната философия на Хайтам. И е възможно да откриеш във възгледите му — ако съм те преценила правилно, Елиз дьо ла Сер — причина да промениш светогледа си. И навярно да приложиш новите убеждения, когато станеш Велик майстор на тамплиерите.

Тя подаде първата кутия на Милс и отвори втората. Вътре имаше сребърна огърлица с медальон, инкрустиран с блестящи червени

скъпоценни камъни, подредени във формата на кръст.

— Хайтам ми изпрати и това — обясни. — Подарък. Нямам желание да го използвам обаче. То трябва да принадлежи на тамплиер. На някого като теб вероятно.

— Не мога да го приема.

— Нямах избор — повтори тя. — Вземи ги. И двете. Направи всичко възможно да прекратиш тази безплодна война.

Погледнах я и макар да не исках да разруша магията, и да я накарам да размисли, попитах:

— Защо го правите?

— Защото се проля достатъчно кръв.

Тя извърна рязко глава, сякаш вече не издържаше погледа ми, срамуваше се от милосърдието си и предпочиташе да притежава силата да ме убие.

После махна с ръка на хората си да изведат Елен, долови, че се каня да ги възпра, и ми каза:

— Ще се грижат добре за нея. — След миг продължи: — Елен не искаше да говори, защитаваше те. Трябва да се гордееш, че вдъхваш такава преданост у приближените си, Елиз. Използвай дарбата си да поведеш тамплиерите по нов път. Ще видим дали ще успееш. Не ти давам писмата с леко сърце. Надявам се да ги прочетеш и да размислиш върху думите на брат ми.

Остави ме сама през следващите два часа — достатъчно да прочета писмата и да започна да си задавам въпроси. Да разбера, че има друг път. Трети път.

* * *

Дженифър не се сбогува с нас. Изведоха ни през задния вход към конюшната, където ни чакаше карета. Милс ни помогна да се качим и ние потеглихме.

Каретата трополеше и се друсаше. Конете пръхтяха, юздите им подрънкваха по лондонските улици, отвеждащи към Мейфеър. В скута ми лежеше кутията с писмата на Хайтам и огърлицата, подарена ми от Дженифър. Стисках я здраво, съзнавайки, че тя съдържа разковничето за бъдещия мир. Бях длъжна да се погрижа да попадне в добри ръце.

Елен мълчеше. Погалих с пръсти opakoto на дланта ѝ, за да ѝ вдъхна увереност.

— Съжалявам, че те въвлякох в това — промълвих.

— Не ме въвлякохте в нищо, мадмоазел. Забравихте ли, че се опитахте да ме разубедите? Настоявахте да не идвам с вас.

Усмигнах се тъжно.

— Сигурно ти се иска да ме беше послушала.

Тя се вгледа през прозореца към градските улици, нижещи се край нас.

— Не, мадмоазел, дори за секунда не съм си го помисляла. Каквото и да ме сполети, няма да е по-лошо от участта, която ми бяха подготвили мъжете в Кале. Негодниците, от които ме спасихте.

— Във всеки случай, Елен, дългът ти е платен. Върнем ли се във Франция, ще поемеш по своя път като свободна жена.

Бегла усмивка пробяга по устните ѝ.

— Ще видим, мадмоазел. Ще видим...

Когато каретата изтрополи по засенчения от дървета Мейфеър Скуеър, забелязах оживление пред дома на Карълови на петдесетина метра пред нас.

Похлопах по тавана на каретата, за да дам знак на кочияша да спре, и докато конете цвилеха възмутено, отворих вратата и застанах на стъпенката. Заслонила очи с длан, се взрях в далечината. Господин Каръл стоеше на стълбите пред къщата и си слагаше ръкавиците. Господин Уедърол се появи зад него, закопчавайки редингота си. Сабята му висеше на хълбока.

Интересно. Лакеите и господин Каръл също бяха въоръжени.

— Чакай тук — подвигнах на кочияша и надникнах в каретата.

— Ще се върна бързо — казах тихо на Елен, повдигнах полите си и се отправих към ниската ограда наблизо, откъдето виждах по-ясно каретите пред дома на Карълови. Господин Уедърол стоеше с гръб към мен. Вдигнах шепи пред устата си, нададох обичайния ни крясък на сова и с облекчение забелязах, че се обърна само той. Всички други бяха твърде заети със задачите си да се запитат защо чуват сова толкова рано привечер.

Господин Уедърол огледа площада и ме откри. Скръсти небрежно ръце, закри едната страна на лицето си с длан и изрече с устни:

— Как, по дяволите, се озова тук?

Слава богу, че умеехме да разговаряме безмълвно.

— Няма значение. Къде отивате?

— Открили са Ръдок. Отседнал е в гостилница „Глиганска глава“ на Флийт Стрийт.

— Донеси ми куфара.

Той кимна.

— Ще го оставя в конюшната в задния двор. Не се навъртай тук. Всеки момент ще потеглим.

Цял живот са ми повтаряли, че съм красива, ала за пръв път се възползвах от този факт, когато се върнах при кочияша, запърхах с мигли и го убедих да донесе куфара ми от конюшната.

Когато се върна, го помолих да седне на капрата и с чувството, че приветствам стар приятел, затършувах в куфара. В моя куфар. В куфара на Елиз дьо ла Сер, а не на Ивон Албертен. Изпълних обичайното си каретно преобразяване. Свалих проклетата рокля. Пернах ръцете на Елен, протегнали се да ми помогнат, и облякох бричовите и ризата. Загладих тривърхата шапка, надянах я и препасах сабята. Пъхнах купчина писма в пазвата си. Всичко друго оставих в каретата.

— Заминаваш за Дувър — казах на Елен, отваряйки вратата. — Не пропускай прилива. Качи се на първия кораб до Франция. С божията воля ще се срещнем там.

Подвикнах на кочияша:

— Откарай момичето до Дувър!

— За Кале ли ще отплава? — попита той след до болка познатото ококорване, предизвикано от смяната на дрехите ми.

— И двете ще отплаваме за Кале. Ще ме чакате там.

— Значи трябва да сварим прилива. Пътят до Дувър сега е пълен с карети.

— Отлично — подхвърлих му монета. — Грижи се за нея. Сполети ли я беда, знай, че ще те намеря!

Очите му стрелнаха сабята ми.

— Вярвам ви. Не се тревожете — успокои ме той.

— Добре — усмихнах се. — Разбрахме се значи!

— Така изглежда.

Поех си дълбоко дъх.

Писмата бяха у мен. Както и сабята, и кесията с монети. Всичко друго щеше да замине с Елен.

Кочияшът ми намери друга карета. Качих се и изпратих с поглед Елен, молейки се безмълвно да пристигне невредима в Дувър. После казах на своя кочияш:

— Флийт Стрийт, моля, и не щади конете.

Той кимна с усмивка и препуснахме.

Отворих прозореца и погледнах назад точно когато последният от свитата на Карълови се качи в каретата. Изсвистяха камшици. Впряговете се устремиха напред. Подвикнах на кочияша:

— Мосю, зад нас има две карети. Трябва да стигнем до Флийт Стрийт преди тях.

— Разбира се, мадмоазел — отвърна невъзмутимо кочияшът и шибна конете с поводите. Те изцвилиха и копитата им затрополиха побързо по паважа. Аз се облегнах назад, стиснала дръжката на сабята си. Надпреварата бе започнала.

* * *

Не след дълго спряхме пред гостилница „Глиганска глава“ на Флийт Стрийт. Подхвърлих монети и магнах благодарно на кочияша, а после, преди да успее да ми отвори вратата, скочих на двора.

Той беше пълен с дилижанси и коне, дами и господа, направляващи носачи, запъхтени под тежестта на вързопи и пътнически сандъци. Погледнах към портата. Нямаше и следа от Карълови. Добре. Предоставяха ми възможност да открия Ръдок. Вмъкнах се през задната врата, прекосих сумрачен коридор и влязох в гостилницата — тъмна, с нисък таван с дебели греди. Както в „Еленовите рога“ в Кале, и тук жадните пътници огласяха помещението с дрезгав смях, стелеше се гъст дим. Застанах пред гостилничаря с увиснала гуша, който държеше кърпа и триеше морно калаена халба, сякаш мечтаеше да е на по-добро място.

— Мосю?

Той продължи да се взира отнесено в празното пространство. Щракнах с пръсти, подвикнах му по-силно да ме чуе сред гълчавата и той се опомни.

— Какво? — промърмори.

— Търся мъж, отседнал тук. Господин Ръдок.

Той поклати глава, раздрусвайки диплите по гушата си.

— Няма такъв човек.

— Сигурно се представя под друго име — предположих с надежда в гласа. — Моля ви, мося, важно е да го открия.

Заинтригуван, той ме изгледа с присвити очи.

— Как изглежда въпросният господин Ръдок? — попита.

— Облича се като лекар, мося, поне такива дрехи носеше последния път, когато го видях. Не би успял да промени обаче характерния цвят на косата си.

— Чисто бяла?

— Точно така.

— Не, не съм го виждал.

Дори сред шума в гостилницата долових суматохата в двора. Трополенето на карети. Карълови бяха пристигнали.

Гостилничарят долови промяната в изражението ми. Очите му блеснаха.

— Виждали сте го — настоях.

— Възможно е. — Той се втренчи в мен и протегна ръка. Помазах дланта му със сребърна монета.

— На горния етаж. Първата стая вляво. Използва името Моулс. Господин Джералд Моулс. По всичко личи, че трябва да побързаш.

В двора бе настъпила още по-голяма суматоха. Надявах се да се засуетят по-дълго, докато помогнат на госпожа Каръл и противната ѝ дъщеря да слязат от каретата, преди да нахлуят в „Глиганската глава“ като кралски величия.

Изкачих стълбите. Първата врата вляво. Намирах се точно под стряхата — скосените греди почти докосваха върха на шапката ми. Тук бе по-тихо — шумът отдолу наподобяваше несекващо подземно потракване. Предстоящото нашествие явно още не се бе състояло.

Използвах мимолетното затишие преди бурята да се успокоя, вдигнах ръка да почукам, после размислих и се наведох да надникна през ключалката.

Той седеше върху леглото, подвил крак под себе си. Носеше бричове и разкопчана риза, разкриваща костеливите му гърди с щръкнали косми. Сега не приличаше на лекар, ала гъстата бяла коса не

бе променена. Познах го веднага — човека от кошмарите ми. Странно, ала зловещият призрак от детството ми не изглеждаше никак заплашително.

Отдолу се разнесе шум — Карьлови бяха влезли. Чух викове, заплахи и протестите на моя приятел, гостилничаря. След миг Ръдок щеше да разбере какво става и щях да изгубя предимството на изненадата.

Почуках.

— Влез — извика Ръдок за моя изненада.

Прекрачих вътре и той стана да ме посрещне с ръка на хълбока — предизвикателна поза, осъзнах стъписано. За секунда и двамата занемяхме объркани. Той — отметнал игриво глава, аз — застинала на прага.

Най-сетне той проговори с учудващо шлифован глас:

— Съжалявам, но не изглеждате като проститутка. Не се обиждайте, изключително привлекателна сте, но... наистина не приличате на лека жена.

Намръщих се.

— Не, мосю, не съм проститутка. Аз съм Елиз дьо ла Сер, дъщерята на Жули дьо ла Сер.

На лицето му се изписа недоумение.

— Опитайте се да ни убиете.

* * *

— И значи порасналата дъщеря е дошла да отмъсти? — попита той.

Стисках дръжката на сабята. Чух ботуши да трополят по дървените стълби. Хората на семейство Каръл се изкачваха към нас. Затръшнах вратата и я залостих с резето.

— Не. Дойдох да ти спася живота.

— О? Нима? Какъв обрат!

— Смятай се за късметлия. — Стъпките доближиха вратата.

— Тръгвай!

— Не съм облечен!

— Тръгвай! — настоях и посочих прозореца.

Хората отвън захлопаха по вратата и тя се разтърси. Не се наложи да потретвам. Ръдок прекрачи през прозореца и изчезна, оставяйки след себе си остра миризма на пот. Чух го как се плъзва по наклонения покрив и в същия момент вратата се разлетя на трески, зейна и лакеите на Карълови нахълтаха вътре.

Бяха трима. Извадих сабята си и те измъкнаха своите. Зад тях се появиха тримата Карълови и господин Уедърол.

— Спрете! — извика господин Каръл. — Това е мадмоазел Дьо ла Сер, за бога!

Стоях с гръб към прозореца във внезапно отеснялата стая, пълна с хора с извадени саби. Отвън долетя трополене — Ръдок си спасяваше кожата.

— Къде е той? — попита господин Каръл, макар и не толкова настойчиво, колкото очаквах.

— Не знам. И аз дойдох да го търся — уведомих го.

Господин Каръл даде знак на тримата мъже да свалят оръжията.

— Разбирам. Дошла си да търсиш господин Ръдок... — подхвана учудено той. — Но нали ние трябваше да го издирим? Всъщност бях останал с впечатлението, че докато го намерим, ти ще гостуваш на Дженифър Скот и ще изпълниш възложената ти задача. Изключително важна тамплиерска мисия, нали?

— Точно това направих — отвърнах.

— Ясно... Е, защо първо не прибереш сабята си като добро момиче?

— Няма да я прибера, защото Дженифър Скот ми отвори очите.

Той повдигна вежди. Госпожа Каръл присви устни, а Мей Каръл изсумтя. Господин Уедърол ме погледна предупредително.

— Така ли? Дженифър Скот, дъщерята на асасина Едуард Кенуей, ти е отворила очите?

— Да. — Лицето ми пламна.

— Ще споделиш ли с нас какво ти наговори тази жена, враждуваща с тамплиерите?

— Убили сте Моника и Лусио.

Господин Каръл сви тъжно рамене.

— Опасявам се, че е вярно. Необходима предпазна мярка, за да не разкрият измамата.

— Нямах да се съглася да участвам в плана ви, ако знаех истината.

Той разпери ръце, сякаш реакцията ми оправдава действията им. Острието на сабята ми упорито сочеше към него. Бих могла да го понижа в миг.

Направех ли го обаче, щях да умра, преди тялото му да докосне пода.

— Как се досети да дойдеш тук? — попита той и погледна към господин Уедърол, осъзнал несъмнено каква е истината. Забелязах как господин Уедърол присвива пръсти, готов да посегне към сабята си.

— Няма значение. Важното е, че спази договорката — отвърнах.

— Да — съгласи се той. — А ти? Спази ли договорката?

— Помолихте ме да ви донеса писма, скрити в дома на Дженифър Скот. Успях, макар с камериерката ми Елен да платихме висока цена.

Той се спогледа със съпругата си и дъщеря си.

— Наистина ли ги откри?

— Дори ги прочетох.

Устните му се извиха надолу, сякаш изрича: „Е, и?“

— Прочетох писмата и обмислих думите на Хайтам Кенуей. А те се свеждат до следното — асасините и тамплиерите да прекратят враждата помежду си. Хайтам Кенуей — легенда сред тамплиерите — е мечтаел за бъдеще, когато двата ни ордена ще работят заедно.

— Разбирам — кимна господин Каръл. — И това докосна струна в душата ти?

— Да — отговорих с внезапна увереност. — Да. Думите на Хайтам Кенуей ми въздействаха дълбоко.

— Ясно, ясно — закима отново господин Каръл. — Хайтам Кенуей е постъпил... смело, излагайки идеите си черно на бяло. Ако го бяха разкрили приживе, щяха да го съдят за предателство срещу Ордена.

— Възможно е обаче да е прав. Добре е да се поучим от писмата му.

— Да, да, скъпа. Възможно е — съгласи се господин Каръл. — Заинтригуван съм. Бих прочел задълбочено писмата му. Случайно да ги носиш?

— Да — отвърнах предпазливо. — Нося ги.

— О, браво! Чудесно. Ще ми ги покажеш ли?

Той протегна ръка, устните му се разтегнаха в усмивка, която не успя да достигне очите му.

Бръкнах под ризата, извадих писмата от пазвата си и му ги подадох.

— Благодаря — продължи да се усмихва той. Без да откъсва очи от моите, подаде писмата на дъщеря си, която ги взе със самодоволно изражение. Знаех какво ще последва. Бях готова. И, разбира се, Мей Каръл хвърли писмата в огъня.

— Не! — извиках и скочих напред, но не към камината, както очаквах те, а към господин Уедърол, като за целта изблъсках с лакът един от главорезите на Карълови. Той извика от болка и замахна със сабята си. Шпагите ни се кръстосаха и в тясната стая ненадейно отекна оглушително звънтене на стомана.

Господин Уедърол мигом извади оръжието си и ловко отблъсна втория главорез на Карълови.

— Спрете! — нареди господин Каръл и схватката приключи.

С господин Уедърол бяхме застанали с гръб към прозореца и с лице към тримата си противници. И петимата дишахме тежко и се измервахме гневно с очи.

— Помнете, джентълмени — изрече господин Каръл с напрегнат глас, — че мадмоазел Дьо ла Сер и господин Уедърол са ни гости.

Не се чувствах като гост. До мен огънят лумна и после помръкна, превърнал писмата в сивкава пепел. Наложих си да дишам спокойно и застанах по-стабилно — раздалечих крака и приклеках, присвила лакти близо до тялото. Насочих сабята си към най-близкия от съперниците ни и приковах поглед в него. Господин Уедърол покриваше втория. Третият? Е, нямаше кой да го държи на мушка.

— Защо? — попитах господин Каръл, без да откъсвам очи от своя партньор в сабления танц. — Защо изгорихте писмата?

— Защото няма начин да сключим примирие с асасините, Елиз.

— Защо?

Той наклони леко глава, сплете пръсти пред гърдите си и се усмихна снизходително.

— Не разбираш, скъпа. Ордент ни воюва с асасините от векове...

— Именно. Затова трябва да прекратим враждата.

— Стига, скъпа. — Настръхнах от покровителствения му тон. — Разривът между ордениите ни е твърде дълбок, омразата — твърде вкоренена. Все едно да поканиш мангуста на следобеден чай с отровна змия. Примирието ще е белязано от чувство за взаимно недоверие и обида. Всеки ще подозира другия, че крои планове да го унищожи. Невъзможно е. На всяка цена трябва да предотвратим опитите за разпространяване на подобни идеи — посочи огъня, — независимо дали са писма на Хайтам Кенуей или възжеления на наивно младо момиче, което някой ден ще стане Велик майстор на френските тамплиери.

Подтекстът на думите му ме порази.

— Мен? Искате да убиете мен?

Той ме изгледа тъжно.

— В името на по-висшето добро.

— Но аз съм тамплиер — възнегодувах.

Той повдигна вежди.

— Още не си, разбира се, но разбирам гледната ти точка и признавам, че усложнява положението. Ала недостатъчно да ни спре. Факт е, че редът не бива да се променя. Не помниш ли за какво се застъпвахме при първата ни среща?

Погледнах към Мей Каръл. Пръстите ѝ в ръкавици стискаха елегантна чантичка и тя ни наблюдаваше като зрител на театрален спектакъл.

— О, помня отлично първата ни среща — уверих господин Каръл. — Помня колко хапливо отхвърляше съображенията ви мама.

— Майка ти отстояваше прогресивни възгледи, които не са в съзвучие с нашите.

— И бихте извели полза от смъртта ѝ?

— Моля? — учуди се господин Каръл.

— Решили сте да я отстраните и сте наели човек да свърши мръсната работа. Отлъчен асасин, да речем?

Той плесна с ръце.

— О, разбирам, разбирам. Имаш предвид изчезналия господин Ръдок?

— Именно.

— И подозираш, че ние сме го наели? Ние сме организирали покушението? Затова ли помогна на господин Ръдок да избяга?

Осъзнала, че съм се издала, усетих как почервениям. Господин Каръл плесна отново с ръце.

— Е? Права ли съм?

— Ще те разочаровам, скъпа, но нямаме нищо общо с въпросния опит за убийство.

Изругах мислено. Ако казваше истината, бях сгрешила, оставяйки Ръдок да избяга.

— Разбираш пред какво затруднение ни изправяш, Елиз — продължи господин Каръл. — Сега си тамплиерски рицар с нисък ранг, увлечен по невъзможни идеи. След време обаче ще станеш Велик майстор и ще отстояваш не един, а два принципа в разрез с нашите. Няма начин да ти позволим да напуснеш Англия.

Той се пресегна към дръжката на сабята си. Напрегнах се, преценявайки мислено шансовете ни — аз и господин Уедърол срещу тримата главорези на Каръллови плюс тримата им господари. Вероятността за успех бе отчайваща.

— Мей, искаш ли да ти отстъпя честта? Най-сетне имаш възможност да пролееш кръв в битка — каза господин Каръл.

Тя се усмихна угоднически на баща си и осъзнах колко прилича на мен — обучавали са я да се сражава със сабя, но все още не е убивала противник. Щях да бъда първата ѝ жертва. Каква чест наистина!

Зад нея госпожа Каръл ѝ подаде оръжие — къса сабя като моята, изработена съобразно ръста и теглото на Мей. Светлината озари красиво гравирания щит за ръката. Мей се обърна да вземе сабята, връчена ѝ като религиозен атрибут.

— Готова ли си, Миризливке? — попита ме.

О, да, бях готова. Господин Уедърол и мама ми повтаряха, че всички схватки със сабя започват в ума и повечето приключват с първия удар. Важното е кой ще го нанесе.

И аз не се поколебах. Втурнах се напред, забих острието на сабята си в тила на Мей Каръл и върхът му изскочи от устата ѝ.

Първа кръв за мен. Не особено почтено убийство, но в онзи момент почтеността бе последната ми грижа. Повече ме интересуваше да остана жива.

Дойде им като гръм от ясно небе — да видят дъщеря си, нанизана на сабята ми. Очите на госпожа Каръл се ококориха смаяно през частицата от секундата, преди да изкрещи от ужас и мъка.

Междувременно аз се възползвах от инерцията и блъснах с рамо господин Каръл. Издърпах сабята си от гърлото на Мей Каръл и го ударих с такава сила, че той залитна назад и се просна пред прага. Мей Каръл се строполи на пода — мъртва, преди да го докосне — и го обagri с кръвта си. Госпожа Каръл ровеше в чантичката си, но няхах време за нея. Приклеках и се обърнах, готова за нападение в гръб.

То не закъсна. Един от главорезите пристъпваше към мен, неспособен да повярва как са се стекли събитията. Снишена, парирах атаката, отблъснах острието му и същевременно се завъртях. Протегнатият ми крак го перна през глезените, препъна го и той се стовари на пода.

Не ми остана време да го довърша. До прозореца господин Уедърол се сражаваше, ала губеше битката. По лицето му се четеше предчувствие за неизбежно поражение и объркване, сякаш недоумяваше защо двамата му противници продължават да му оказват отпор. Все едно това му се случваше за пръв път.

Пронизах единия нападател. Вторият се отдръпна изненадан, открил, че внезапно се е озовал срещу двама. Първият главорез обаче се изправяше на крака, господин Каръл се бе съвзел и се пресягаше към сабята си, а госпожа Каръл най-сетне бе успяла да извади малкия си трицевен пистолет от чантичката. Реших да не подлагам на изпитание късмета си. Време бе да последваме моя приятел господин Ръдок.

— Прозореца! — изкресях.

— Шегуваш се — повдигна вежди господин Уедърол.

Аз обаче опрях длани в гърдите му и го блъснах силно. Той се прекатури през перваза и се приземи по задник върху покрива.

В същия момент проехтя пукот и куршумът се заби глухо в нещо меко. От другата страна на прозореца бликна тънка струя кръв и червените капки обagriха стъклото като фина дантела. Почудих се дали наистина съм чула изстрел и дали кръвта по стъклото е моята.

Преметнах се обаче през перваза и пропълзях по корем по керемидите до господин Уедърол, застанал до ръба на покрива.

Видях, че куршумът е улучил глезена му и по бричовете му тъмнее кърваво петно. Ботушите му се подхлъзнаха върху керемидите, разместиха ги и ги събориха. Те се приземиха с трясък на двора, съпроводени от викове и шум от забързани стъпки. Над нас се чу крясък и през прозореца надникна глава. Видях лицето на госпожа Каръл, разкривено от мъка и гняв. Желанието да убие жената, погубила дъщеря ѝ, надделяваше над всичко друго в живота ѝ, включително над нуждата да се отмести от перваза, за да могат хората ѝ да го прескочат и да ни погнат.

Тя насочи пистолета към нас и оголила зъби, се прицели в мен. Не би пропуснала, ако не я бутнат. Точно това се случи. Куршумът се отклони от целта и изтропа безобидно върху керемидите далеч от нас.

По-късно, докато препускахме към Дувър с карета, господин Уедърол ми обясни колко често се случва едното дуло на трицевен пистолет да възпламени другите, причинявайки „гадни неприятности“ на стрелеца.

Това сполетя госпожа Каръл. Чух шипене, после пукот и пистолетът се плъзна по покрива към нас, а горе госпожа Каръл изпищя, стиснала кървящата си черно-червеникава ръка.

Възползвах се от възможността да прехвърля здравия крак на господин Уедърол през ръба на покрива. Сетне преметнах и ранения му крак и той увисна, вкопчен в стряхата. Кривеше лице от болка, ала стискаше зъби да не изкрещи.

— Съжалявам — изкрещях и се спуснах от покрива, уловена за раменете му.

Залюляхме се и скочихме долу, разпръсквайки зяпачите.

Не паднахме от високо, ала дъхът ни секна, а по челото на господин Уедърол изби пот. Реквизирах карета и прехапал устни от болка, той докуцука и седна до мен.

Изтрополихме по двора и препуснахме по Флийт Стрийт. Вдигнах глава и видях лицата, надничащи през прозореца на стаята над скосения покрив. Знаех, че не след дълго ще се спуснат след нас, и пришпорих конете, обещавайки им мислено вкусна почерпка, когато стигнем до Дувър.

Пътувахме шест часа. Благодарях на бога, че по шосето зад нас няма и следа от Карълови. Всъщност не ги видях, докато не оттласнахме лодката си от дувърския бряг и загребахме към товарния кораб, който всеки момент щеше да вдигне котва.

Запъхтеният лодкар ни приближаваше метър след метър към осветения кораб, когато две карети спряха на пътя до високия бряг. Понеже се отдалечавахме и мастиленочерното море поглъщаше тъмното ни корито, Карълови не ни забелязваха. Ние обаче виждахме как фенерите се люлеят в ръцете им, докато се спускат по скалите.

Не различавах лицето на госпожа Каръл, но си представях смесицата от гняв и скръб, която бе надянала като маска. Господин Уедърол седеше до мен, увил ранения си крак в пътнически одеяла, и в полусвяст следеше преследвачите ни. Забеляза неприличния жест, с който дискретно поздравих Карълови, и ме сръга с лакът.

— Дори да те видят, няма да разберат какво правиш. Пробвай това — вдигна два пръста и аз последвах примера му.

Корпусът на товарния кораб вече беше близо до нас. Усещах внушителното му присъствие в нощта.

— Ще тръгнат по дирите ти, нали знаеш? — предупреди ме той, обронил глава. — Уби дъщеря им.

— И не само. Писмата им още са у мен.

— Подхвърлила си им примамка?

— Няколко мои писма до Арно.

— Възможно е никога да не разберат. Ала няма да се откажат да ти отмъстят.

Мракът ги погълна. Вляво от нас Англия се издигаше като неясна земна маса, озарена от лунното сияние.

— Знам. Ще ги чакам.

— Гледай наистина да си подготвена.

9 АПРИЛ 1788

— Помогнете ми.

Валеше. От онзи дъжд, който пронизва като с нож кожата, барабани по клепките и те шиба с камшик по гърба. Косата ми лепнеше по главата и щом отворих уста да проговоря, блъвнах вода. Е, пороят поне скриваше сълзите ми, когато застанах на прага на „Мезон Роял“ в Сен Сир, опитвайки се да не се строполя от изтощение, и видях как лицето на мадам Льован пребледнява при вида ми, сякаш е зърнала среднощен призрак.

Зад мен чакаше каретата, където господин Уедърол спеше или бе изгубил съзнание, а Елен надничаше тревожно през прозореца към дъждовната пелена, скрила ме от погледа ѝ. Питам се дали постъпвам правилно.

И за секунда, докато мадам Льован ме наблюдаваше поразена, си помислих, че ще ми каже да вървя по дяволите, защото съм ѝ създала достатъчно главоболия. И кой би я обвинил, ако затръшне вратата в лицето ми?

— Помогнете ми. Няма къде да отида — повторих.

Тя не затръшна вратата, а каза:

— Разбира се, скъпа.

И аз паднах в обятията ѝ, полумъртва от умора.

10 АПРИЛ 1788

Има ли по-смел мъж от господин Уедърол? Нито веднъж не извика от болка, докато препускахме към Дувър, но когато се качихме на кораба, бе изгубил много кръв. Елен ни посрещна на палубата, скалистият бряг се سماляваше на хоризонта, а дните в Лондон вече се превръщаха в спомен. Настанихме господин Уедърол на по-усамотено място, Елен коленичи до него и сложи хладна длан върху челото му.

— Ти си ангел — промълви той, усмихна й се и изгуби свят.

Превързахме раната му възможно най-добре и цветът на лицето му се възвърна донякъде. Болката обаче не стихваше и предполагаме, че куршумът е останал в крака му. Когато сменихме превръзката му в Кале, раната беше възпалена.

В училището имаше медицинска сестра, но мадам Льован извика лекар от Шатофор, ветеран в лечението на военни рани.

— Ще го отрежеш, нали? — попита господин Уедърол от леглото, когато петимата се скупчихме в спалнята му.

Лекарят кимна и очите ми се напълниха със сълзи.

— Не се тревожете — успокои ни господин Уедърол. — Знаех си, че ще остана без проклетото нещо. Още докато се плъзгах по покрива с куршум в глезена и облян в собствената си кръв, си рекох: „Изгубих го“. И излязох прав.

Той погледна към лекаря и преглътна. По лицето му най-сетне се изписа лек страх.

— Бърз ли си?

Лекарят кимна и добави гордо:

— Режа крак за четирийсет и четири секунди.

Господин Уедърол явно се впечатли.

— Трион ли използваш?

— Остър като бръснач — увери го докторът.

Господин Уедърол въздъхна тъжно.

— Какво чакаме тогава? Да приключваме.

Жак — незаконният син на директорката — ми помогна да задържим здраво господин Уедърол. Лекарят не ни подведе — свърши

си работата бързо и умело, макар че господин Уедърол припадна от болка. Накрая лекарят уви крака в кафява хартия и го отнесе, а на другия ден се върна с патерици.

2 МАЙ 1788

Върнах се в училището, за да не предизвиквам излишно любопитство. Останах обаче загадка за съученичките си. Съобщиха им, че са ме изолирали, за да не нарушавам дисциплината, ала през последните месеци аз бях най-обсъжданата ученичка. За мен се разпространяваха всякакви клюки, които няма да изреждам изчерпателно — чух, че съм се влюбила в мъж с лоша слава (невярно), забременяла съм (невярно), а нощем съм играела комар в пристанищните кръчми (е, случи се веднъж-дваж).

Никой не предположи, че съм издирвала мъж, нает да убие майка ми и мен, и съм се върнала с ранения господин Уедърол и преданата Елен и сега тримата живеем в лесничейската хижа на Жак.

Не, никой не се досети.

Прочетох още веднъж писмата на Хайтам Кенуей и написах писмо на Дженифър Скот. Извиних ѝ се. Разказах ѝ за семейството си, за Арно, своя възлюбен, и как татко е настоявал да го отклоня от асасинското кредо и да го спечеля за тамплиерската кауза.

И, разбира се, споделих колко са ме впечатлили и трогнали думите на брат ѝ. Написах ѝ, че съм готова на всичко да прекратя враждата между двата ордена, защото тя и Хайтам имат право — твърде много кръв се е проляла и е време да настъпи мир.

6 ДЕКЕМВРИ 1788

Тази вечер с господин Уедърол отидохме с каруцата в Шатофор и посетихме къщата, която той нарича „пощенска кутия“.

— По-добър кочияш си от младия Жак — призна той, настанявайки се до мен. — Той обаче е ненадминат коняр. Никога не използва камшика и рядко докосва юздите. Седи на капрата, вдигнал крака, и си подсвирква ей-така...

Той подсвирна, имитирайки обичайния си кочияш. Е, аз не можех да се меря с Жак, и ръцете ми мръзнеха, стиснали поводите, но се наслаждавах на пейзажа. Зимата бе сковала земята и полетата от двете страни на пътя към града бяха покрити със скреж, блещукащ под ниската пелена на вечерната мъгла. Несъмнено настъпваше още една мразовита зима. Почудих се как ли се чувстват селяните, обработващи нивите, когато надзъртат през прозорците си. Привилегированото положение ми позволяваше да съзра красотата на мразовития сезон. Те сигурно виждаха само несгоди.

— Какво представлява „пощенската кутия“? — попитах.

— О! — Господин Уедърол се засмя и потупа дланите си в ръкавици; дъхът му се разстели като облак над високата му яка. — Виждали ли си да ни носят писма в хижата? Не. Защото ги вземам оттук. — Той посочи напред. — Мястото, което наричам „пощенска кутия“, ми предоставя възможност да си върша работата, без да издавам къде се намирам. Официалната история е, че ти довършваш образованието си, а аз пребивавам инкогнито в страната. Засега искам нещата да останат така. И за целта кореспонденцията ми минава през върволица близки приятели.

— И кого заблуждаваш? Враните?

— Възможно е. Още не знаем, нали? Не сме открили кой е наел Ръдок.

Настъпи неловко мълчание. Не обсъждахме лондонската си авантюра и най-вече факта, че не постигнахме почти нищо. Да, писмата бяха у мен и пътуването ме промени и одухотвори, ала истината бе, че усилията ни да намерим Ръдок се оказаха безплодни.

Е, намерихме го, обаче аз го оставих да избяга. Разбрахме единствено, че Ръдок вече не се облича като лекар и понякога се представя с името Джералд Моулс.

— Няма да го използва вече, нали? Само проклет идиот би пробвал отново — отбелязах мрачно пред господин Уедърол, свеждайки информацията ни почти до нула. — Като добавим, разбира се, че убих Мей Каръл.

Седнали до кухненската маса в хижата, понякога обсъждахме как Карълони ще отвърнат на удара. От месец господин Уедърол следеше съобщенията, ала никой не споменавахе инцидента.

— Не биха искали да огласяват случилото се — констатира той. — Смятаха да отнемат живота на дъщерята на Велик майстор все пак. Как ще го обяснят? Не. Карълони ще отмъстят подмолно. Ще се опитат да убият мен, теб и вероятно Елен. Рано или късно, навярно когато най-малко очакваме, някой ще ни посети.

— Готови сме да го посрещнем — уверих го.

Спомних си обаче как при схватката в „Глиганската глава“ господин Уедърол беше бледа сянка на някогашния човек. Виното, възрастта, загубата на самоувереност — каквато и да бе причината — той вече не бе непобедим боец. На всичкото отгоре бе изгубил единия си крак. Тренирах с него и той продължаваше да шлифова уменията ми да се сражавам със сабя, но самият той наблягаше повече на хвърлянето на кама.

Трите замъка на Шатофор изникнаха пред нас и не след дълго спряхме на площада. Скорчих от каруцата, взех патериците на господин Уедърол и му помогнах да слезе.

Той ме поведе към магазин в ъгъла на площада.

— Бакалница за сирене? — повдигнах вежди.

— Горкият Жак не понася миризмата вътре. Чака ме отвън. А ти? Ще влезеш ли?

Усмихнах се и го последвах. Той се приведе, свали си шапката и прекрачи прага. Поздрави младото момиче зад тезгяха и тръгна към склада в дъното. Устоявайки на желанието да закрия уста с длан, влязох след него и се оказах заобиколена от дървени рафтове с пити сирене. Той вдъхна, наслаждавайки се на острия аромат.

— Усещаш ли уханието? — попита ме.

Едва ли бих го пропуснала.

— Това ли е пощенската кутия?

— Да. Погледнеш ли под онази пита там, ще намериш писмо за нас.

Имаше само един плик. Подадох му го и зачаках да прочете посланието.

— Добре — кимна той най-сетне, сгъна листа и го пхна във вътрешния джоб на палтото си. — Помниш ли как веднъж споменах, че нашият приятел господин Ръдок не би сглупил да се представи повторно за Джералд Моулс?

— Да — отвърнах предпазливо, обзета от вълнение.

— Е, излиза, че всъщност е глупак.

12 ЯНУАРИ 1789

В „Закланата крава“ цареше полумрак. Обвито в димна пелена — обичайното му състояние, предполагам — мястото изглеждаше мрачно въпреки шума. Знаете ли на какво ми напомняше? На „Еленовите рога“ в Кале. Само че преместени сред тягостния пущинак и сред още по-тягостния живот в Руан.

Излязох права. Зимата се оказа тежка. По-тежка от всякога.

Миризмата на бира лепнеше по влажните дъски като мъгла, просмукваше се в стените и масите — не че на гуляйджиите им правеше впечатление. Някои седяха, толкова ниско прегърбени над халбите си, че перифериите на шапките им докосваха масите, говореха дрезгаво и убиваха вечерните часове с клюки; други играеха на зарове, смееха се и се шегуваха. Удряха празните халби върху масите и поръчваха на висок глас още бира. Сервираше им я единствената жена в помещението — усмихната келнерка, която разнасяше ловко чашите и също така ловко отбягваше ръцете, протегнали се да я сграбчат.

И така, влязох в тази кръчма. Спасявайки се от хапещата вихрушка, затворих вратата и спрях на прага, тропайки с крака да почистя снега от ботушите си.

Носех дълга мантия, а качулката скриваше лицето ми. Гълчавата в гостилницата стихна внезапно, заменена от гърлен шепот. Перифериите на шапките се сведоха по-ниско, мъжете ме измериха с погледи изпод тях.

Поколебах се за миг до вратата, после тръгнах напред, тропайки с ботуши по дъсчения под. До тезгяха стояха гостилничарят, келнерката и двама редовни клиенти, стиснали халби. Единият се взираше в пода, другият ме наблюдаваше с блеснали очи и присвити устни.

Смъкнах качулката и тръснах червената си коса. Келнерката повдигна леко вежди и почти машинално опря длани на кръста и поизпъчи гърди.

Огледах бавно помещението, за да им покажа, че не се страхувам. В отговор мъжете се втренчиха изпитателно в мен,

откъсвайки погледи от масите, развълнувани и заинтригувани от появата ми. Някои облизаха устни, други се побутваха с лакти и се хилеха, подвиквайки пиперливи забележки по мой адрес.

Погледах ги още малко, после се обърнах с гръб към тях и пристъпих до тезгяха, където един от редовните клиенти се отдръпна да ми направи място. Другият обаче не се отмести, вторачен многозначително в мен.

— Добър вечер — поздравих гостилничаря. — Надявам се да ми помогнете. Търся мъж... — изрекох на висок глас, та всички в кръчмата да ме чуят.

— Е, значи си на правилното място — изръмжа до мен клиентът с нос като картоф, ала го подметна по-скоро към другите гуляйджии, които избухнаха в смях.

Усмихнах се, ала не му отговорих.

— Името му е Бернар — продължих. — Има информация, която ми е нужна. Казаха ми, че ще го намеря тук.

Всички се обърнаха към ъгъла на гостилницата, където седеше Бернар, ококорил очи.

— Благодаря — кимнах. — Бернар, ще излезем ли за минута, за да поговорим на спокойствие?

Той не помръдна.

— Хайде, не хапя! — подканих го.

Мъжът с картофения нос се обърна към мен. Прикова още по-настойчиво очи в лицето ми, подсмихна се похотливо и се олюля.

— Почакай, девойче — изрече през зъби. — Бернар няма да ходи никъде, докато не ни обясниш какво си намислила.

Понамръщих се. Измерих го с поглед.

— Роднина ли си на Бернар? — попитах любезно.

— Да речем, че съм му настойник — отвърна той. — Защиатавам го от горделиви червенокоси фусты.

Мъжете в гостилницата се разкикотиха.

— Казвам се Елиз дьо ла Сер. Идвам от Версай — усмихнах се. — И, честно казано, мисля, че ти си се възгордял.

Той изсумтя.

— Съмнявам се. Не след дълго ще натрием носовете на такива като теб — подхвърли последната забележка, завалвайки леко думите.

— Ще те изненадам — отвърнах безизразно. — Червенокосите фусти не се отказват от това, което са намислили. Искam да говоря с Бернар и ще го направя. Съветвам те да си допиеш бирата и да ме оставиш да си свърша работата.

— И каква е тя? Според мен работата на жените в гостилницата е да разнасят халбите, а тук мястото е заето.

Пак кикот, този път подхванат от келнерката.

— Или си дошла да ни позабавляваш? Е, Бернар, да не би да си й платил да ни попее? — Пияницата облиза и бездруго мокрите си устни. — Или за друго развлечение?

— Пиян си и си забравил какво е учтивост. Ще проявя снизхождение, ако ме оставиш на мира.

Гласът ми прозвуча ледено и мъжете в гостилницата забелязаха новите нотки.

Не и досадникът, който не долови промяната в атмосферата и продължи да се весели.

— Да не би да си дошла да ни потанцуваш? — предположи гръмогласно. — Какво криеш тук?

Пресегна се към мантията ми.

Замръзнах. Присвих очи и сграбчих китката му. Той се отдръпна назад и измъкна камата от колана си.

— Е, червенокосата фуста май носи сабя — провлачи, размахал ножа. — За какво ти е сабя, мадмоазел?

Въздъгнах.

— Не знам. Да си нарежа сирене може би? Какво те засяга?

— Дай ми оръжието и си върви по пътя — процеди той.

Клиентите зад него ни наблюдаваха. Някои отстъпиха назад, усетили, че няма да се откажа доброволно от сабята.

Престорих се, че размислям, и пъхнах длан под мантията си. Мъжът замахна заплашително с камата, но аз вдигнах бавно ръце, отмятайки робата.

Под нея носех кожена туника. Сабята бе препасана на кръста ми. Посегнах към дръжката, без да откъсвам очи от пияницата.

— С другата ръка. — Той се ухили, доволен от прозорливостта си, и пак замахна заплашително с камата.

Подчиних се. С палец и показалец издърпах внимателно сабята от ножницата. Случи се мигом. За частица от секундата мъжът се взря

в мястото, където би трябвало да е оръжието, после стрелна очи нагоре, колкото да види как то се спуска към ръката му, стиснала камата. Отдръпна бързо длан, сабята се заби в дъсчения под и затрептя.

По лицето му започна да се разлива победоносна усмивка. Осъзна обаче, че е незащитен. Камата му сочеше в погрешната посока, предоставяйки ми възможност да пристъпя напред, да замахна и да го блъсна с лакът по носа.

От носа му рухна кръв и той забели очи. Отпусна се на колене и се удари в пода. Вдигнах крак към гърдите му да го блъсна назад, ала размислих, засилих се и го ритнах в лицето.

Той се строполи в несвяст на пода — жив, но извън строя.

В гостилницата се възцари мълчание. Махнах на Бернар и преди да успея да прибера сабята си в ножницата, той изтича послушно до мен.

— Не бой се — успокоих го, когато приближи на две крачки, преглъщайки тежко. — Не си в беда. Освен ако не ме наречеш червенокоса фуста. Смяташ ли да ме наричаш така? — погледнах го изпод вежди.

Бернар — по-млад, по-висок и по-жилав от мъжа с нос като картоф — енергично поклати глава.

— Добре, да излезем тогава.

Огледах се за нови предизвикателства — клиентите, гостилничарят и келнерката изучаваха съсредоточено пода. Доволна, побутнах Бернар навън.

— Добре — кимнах, щом затворихме вратата. — Осведомиха ме, че знаеш къде се намира един мой приятел. Казва се Моулс.

14 ЯНУАРИ 1789

На възвишение над селце в околностите на Руан трима селяни в кожени жакети се смееха и шегуваха, а после, преброили до три, повдигнаха бесилка върху ниска дървена платформа.

Единият сложи трикрако столче под бесилката и се наведе да помогне на двамата си другари, които заковаваха пилоните с подпори. Ритмичното чукане се понесе с вятъра и стигна до мястото, където стоях с коня си — красив и спокоен жребец, наречен Скрач в памет на обичната ни и отдавна споминала се хрътка.

В подножието на хълма се гушеше селцето — по-скоро няколко жалки колиби и кръчма, разхвърлени около кален площад. Студеният дъжд бе преминал в упорит, ала също така леден ръмеж. Леден вятър ме пронизваше до кости. Увити в шалове и вдигнали високо яките на ризите си, селяните на площада очакваха днешното забавление — обесване. Какво по-хубаво от това? Нищо не повдига духа по-добре, когато студът е унищожил житото, местният феодал вдига рентата, а кралят има намерение да обложи поданиците си с нови данъци.

От сградата, където навярно се помещаваше затворът, долетя шум и зъзнещите зрители се обърнаха натам. От вратата излезе свещеник в черна роба и зачете Библията с дълбок, тържествен глас. Зад него вървеше тъмничар и дърпаше въжето, пристегнало ръцете на осъдения, чието лице не се виждаше под качулката. Той се препъваше, хлъзгаше се в калта и се възмущаваше на висок глас, отправяйки възгласите си напосоки към празното пространство.

— Станала е грешка! — изкрещя първо на английски, преди да осъзнае, че е редно да говори на френски.

Селяните наблюдаваха как го повеждат към възвишението — някои се кръстеха, други подвикваха присмехулно. Никъде не се виждаха жандарми. Нямаше съдия или държавен служител. Явно в провинцията раздаваха така правосъдие. А казват, че Париж е варварски град.

Мъжът, разбира се, бе Ръдок. Гледах как го дърпат с въжето, за да го провесят в края на друго, и ми беше трудно да повярвам, че някога е

бил асасин. Нищо чудно, че го бяха изгонили от Ордена.

Смъкнах качулката на мантията, тръснах коса и се взрях в Бернар, който ме наблюдаваше отдолу с ококорени, възторжени очи.

— Ето го, мадмоазел, точно както ви казах! — посочи.

Раздрусих кесия с монети над дланта му, ала я отдръпнах, щом посегна към нея.

— Сигурен ли си, че е той? — попитах.

— Той е, мадмоазел. Мъжът, който се представя като мосю Джералд Моулс. Опитва се да открадне парите на възрастна дама, но го спипаха, преди да успее да избяга.

— И го осъдиха на смърт?

— Да, мадмоазел. Селяните го осъдиха на смърт.

Засмях се язвително и погледнах към мрачната процесия, която се изкачваше по хълма. Поклатих глава, замислена колко ниско е паднал Ръдок и дали не е по-разумно да направя услуга на света и да го оставя да увисне на бесилото. Все пак този човек се бе опитал да убие мен и мама.

Спомних си какво ми каза господин Уедърол, преди да тръгна:

— Намериш ли го, по-добре не го води тук.

Погледнах го остро:

— Защо, господин Уедърол?

— По две причини. Първо, защото това е укритието ни и не искам да допускаме в него негодник, продаващ услугите си на най-платежоспособния поръчител.

— И второ?

Той се намести смутено на стола и почеса чукана, останал от крака му, както напоследък му бе станало навик.

— Второ, защото често мисля за господин Ръдок. Твърде често, за да е здравословно. Виня го за това — посочи сакатия си крак. — А и не мога да му простя, че се опита да убие теб и Жули.

Смутено попитах:

— Имаше ли нещо между вас и мама, господин Уедърол?

Той се усмихна и потупа носа си с показалец.

— Джентълмените никога не отговарят на такива въпроси, Елиз.

Имаше право обаче. Ръдок ни бе нападнал. Щях да го спася от бесилото, разбира се, но за да го разпитам. А после? Щях ли да отмъстя?

Край бесилото се бяха скупчили група жени и наблюдаваха как крещейки, че е невинен, Ръдок изминава последните стъпки до бесилото, чийто силует се очертаваше зловещо на фона на оловносивото зимно небе.

— Защо стоят там? — попитах Бернар.

— Това са ялови жени, мадмоазел. Надяват се да докоснат осъдения по ръката, за да заченат.

— Що за суеверие, Бернар?

— Не е суеверие, мадам. Доказано е, че действа.

Погледнах го, чудейки се какво му минава през ума. Как е възможно Бернар и хората като него да разсъждават толкова средновековно?

— Да спасите мосю Моулс ли искате, мадмоазел? — поинтересува се той.

— Да.

— Е, побързайте тогава, защото започнаха.

Какво? Извърнах се рязко и видях как един от работниците с кожени жакети отдръпва трикракия стол, тялото на Ръдок увисва и примката се стяга около врата му.

— По дяволите! — изругах, сниших се и препуснах към хълма, развяла коси.

Ръдок се гърчеше в агония, краката му ритяха трескаво във въздуха.

— Дий! — пришпорих коня. — Давай, Скрач!

Извадих сабята си от ножницата, пуснах юздите и се изправих на седлото. Няколко метра ме деляха от бесилото. Прехвърлих сабята от дясната в лявата си ръка и опрях острието до гърдите си. Наклоних се опасно ниско на седлото и протегнах дясната си ръка.

Краката на Ръдок се свиха в сетна конвулсия.

Замахнах със сабята, срязях въжето и същевременно сграбчих гърчещия се Ръдок с дясната си ръка. Преметнах го над шията на Скрач, молейки се да издържи допълнителната тежест и с Божиата помощ, и навярно с малко късмет да остане на четири крака.

„Дръж се, Скрач“ — окуражих го мислено.

Краката на коня обаче се подгънаха и тримата се строполихме на земята.

Скочих мигновено и вдигнах сабята. Разгневен селянин, когото бях лишила от дългоочакваното забавление, се отдели от малобройната тълпа и се заклатушка към мен. Аз обаче се завъртях и го ритнах, предпочела да го зашемета, вместо да го нараня, и го запратих обратно при съселяните му. Те размислиха и се отказаха от опитите да ме спрат. Замърмориха мрачно, а жените нададоха неодобрителни възгласи и сръгаха мъжете си с лакти да направят нещо. Накрая всички погледнаха многозначително към свещеника, по чието лице се четеше единствено тревога.

До мен Скрач се изправи на крака. Както и Ръдок, който веднага побягна. Все още с качулката, със завързани ръце и със срязаната примка, подскачаща по гърба му, той се устреми паникьосан в грешната посока — към бесилката.

„Внимавай“ — опитах се да го предупредя. Със звучно тупване обаче той се строполи върху платформата, сгърчи се от болка и се търкулна на земята, където остана да лежи, задавен от кашлица и очевидно наранен.

Отметнах мантията, прибрах сабята в ножницата и се обърнах към окопитилия се Скрач. Улових погледа на млад селянин на челно място сред тълпата.

— Изглеждаш ми силно момче — посочих го. — Помогни ми да вдигна този зашеметен мъж върху коня.

— Не бива... — подхвана по-възрастна жена наблизко, но за секунда върхът на сабята ми опря в гърлото ѝ. Тя се втренчи гневно в мен. — Мислите си, че всичко ви е позволено, а? Аристократична пасмина!

— Нима? Кажи ми тогава по силата на кой закон осъдихте този мъж на смърт? Смятайте се за късметлии, че няма да докладвам на жандармите какви ги вършите.

Очевидно успях да ги сплеща. Прочистиха гърла, а жената на върха на острието ми сведе поглед.

— А сега ми помогнете да го вдигна.

Момчето се подчини.

Уверих се, че Ръдок е наместен стабилно, яхнах Скрач и дръпнах юздите. Обърнах коня, намигнах на момчето и препуснах.

Яздих дълго. По шосето имаше много пътници. Повечето бързаха да се приберат у дома, преди да се мръкне, ала никой не ме

заговори. Навярно предполагаша, че съм многострадална съпруга, отнасяща пияния си съпруг вкъщи. И донякъде бяха прави — Ръдок определено ми причиняваше главоболия.

От тялото, проснато пред мен, долетя задавено гъргорене. Скочих от седлото, свалих пленника си на земята, извадих бутилка с вода и клекнах до него. Лъхна ме непоносима воня.

— Пак съм аз — уведомих го. — Елиз дьо ла Сер.

Той простена.

* * *

Ръдок се опита да се повдигне на лакът, но бе твърде изтощен. Бутнах го леко назад с едната ръка, а с другата улових дръжката на сабята.

Той предприе жалък опит за бягство, ала съпротивата му наподобяваше по-скоро бебешки гърч.

Укроти се бързо и ме изгледа злобно.

— Какво искаш? — попита обидено. — Очевидно нямаш намерение да ме убиеш, иначе досега да си ми видяла сметката. — Осени го идея. — О, не! Да не би да ми спаси живота, за да си доставиш удоволствие лично да ме умориш? Би било жестоко и безумно. Няма да го направиш, нали?

— Няма — уверих го. — Не още.

— Какво искаш? — повтори.

— Искам да разбера кой те нае да убиеш мен и мама в Париж през седемдесет и пета.

Той изсумтя.

— И ако ти кажа, ще ме убиеш.

— Пробвай другояче — ако не ми кажеш, ще те убия.

— Е, ще кажа тогава някое име и ти ще ме пуснеш.

— После ще разбера, че си ме излъгал, и ще те открия отново, както те намерих вече два пъти, мосю Ръдок. Ще те преследвам, докато не постигна целта си.

— Мили Боже! С какво съм заслужил това?

— Опита се да убиеш мен и мама.

— Да, да — призна той. — Но не успях, нали?

— Кой те нае?

— Не знам.

Подпрях се на коляно, извадих сабята и притиснах върха на острието под окото му.

— Знаеш кой те е наел, освен ако не е бил призрак. Говори!

Очите му зашариха трескаво, сякаш търсеха опора в бляскавата стомана.

— Наистина не знам, кълна се!

Притиснах още малко острието.

— Мъж! Мъж в парижко кафене!

— Кое кафене?

— Кафене „Прокоп“.

— И как се казваше?

— Не се представи.

Плъзнах острието по дясната му буза. Порязах го. Той изпищя и макар вътрешно да потреперих, изражението ми остана равнодушно — дори свирепо — лице на човек, решен да получи желаното. Опасявах се обаче, че съм стигнала до края на дългогодишно безплодно преследване.

— Кълна се, кълна се. Не го познавам! Не ми каза името си, а и не го попитах. Взех половината пари, а другите се договорихме да получа, когато свърша работата. Не се върнах да ги взема, разбира се.

С натежало сърце осъзнах, че ми казва истината — преди четиринайсет години безименен мъж е наел друг анонимен мъж. И тук историята приключва.

Оставаше ми още един блъф. Изправих се, без да отмествам сабята от лицето му.

— Стигнахме значи до неизбежния край — да ти отмъстя за стореното.

Очите му се разшириха.

— За бога, наистина ще ме убиеш!

— Да — кимнах.

— Ще разбере! — избъбри той. — Ще разбере кой е мъжът. Позволи ми да го издира.

Втренчих се съсредоточено в него, сякаш обмислях предложението му, макар всъщност да не възнамерявах да го убивам. Не и по този начин.

Най-сетне проговорих:

— Ще те пощадя, за да изпълниш обещанието си. Знай обаче, че искам да те видя след шест месеца. Шест месеца! Ще те чакам в имението на семейство Дьо ла Сер на Ил Сен Луи в Париж. Ела, независимо дали си открил нещо или не. Не дойдеш ли, до края на дните си ще се озърташ да не изскоча от сенките и да ти прережа гърлото. Ясно ли е?

Прибрах сабята в ножницата и яхнах Скрач.

— В онази посока има град на три километра оттук — посочих.
— Ще се видим след шест месеца, Ръдок.

Препуснах. Изчаках да се скрия от погледа на Ръдок, преди да отпусна рамене.

Напразни усилия наистина. Научих единствено, че няма какво да науча.

Щях ли да видя отново Ръдок? Съмнявах се. Не бях сигурна дали ще изпълня заплахата си да го преследвам докрай, но разбих едно — че както повечето неща в живота, и това изглежда по-лесно на думи, отколкото на дело.

4 МАЙ 1789

Тази сутрин се събудих рано, облякох се и взех куфара, който ме чакаше до предната врата на лесничейската хижа. Надявах се да се измъкна тихомълком, но когато се прокраднах в антрето, всички се оказаха там — мадам Льован, Жак, Елен и господин Уедърол.

Господин Уедърол протегна ръка. Погледнах го.

— Сабята ти. Остави я тук. Ще се грижа добре за нея.

— Но тогава няма да имам...

Той се облегна на патериците и ми подаде извит къс меч.

— Чудесно бойно оръжие — обясни. — Леко и повратливо. Отлично за близък бой.

— Красиво е.

— Имаш право. И ще остане красиво, ако се грижиш добре за него. Не забравяй обаче, че не бива да го кръщаваш!

— Обещавам — повдигнах се на пръсти и целунах господин Уедърол по бузата. — Благодаря!

Той се изчерви.

— Вече си жена, Елиз. Пораснала жена, която ми спаси живота. Не ме наричай „господин Уедърол“, а „Фреди“.

— За мен винаги ще бъдеш господин Уедърол.

— Както искаш — престори се на ядосан той и използва възможността да се извърне и да избърше очите си.

Целунах мадам Льован и ѝ благодарих за всичко. С блеснали очи тя ме задържа на една ръка разстояние, сякаш да ме огледа внимателно.

— Помолих те да се върнеш променена от Лондон и ти не ме разочарова. Замина гневно момиче, а се върна млада жена. Ти си гордост за „Мезон Роял“.

Побутнах настрани протегнатата ръка на Жак, прегърнах го и го целунах. Лицето му поаления. Погледнах към Елен и тутакси осъзнах, че са се сближили.

— Той е чудесно момче — прошепнах ѝ, когато я целунах за сбогом, и се зарекох да си изям шапката, ако не са заедно, когато се

върна.

Като споменахме шапка — сложих си моята и вдигнах куфара. Жак се спусна да го вземе, но аз го спрях.

— Много мило от твоя страна, Жак, но искам да отида сама до каретата.

Така и направих. Отнесох куфара до шосето край портата на „Мезон Роял“. Училището се издигаше на хълма и сякаш ме наблюдаваше — навремето съзирах заплаха в погледа му, а сега виждах утеха и закрила, която загърбвах.

Пътят от „Мезон Роял“ до дома не беше дълъг, разбира се. Тъкмо се разположих удобно и стигнахме обградената от дървета алея пред имението, наподобяващо крепост със заострените си кули, извисяващи се над градините, ширнали се във всички посоки.

Посрещна ме Оливие, а вътре ме приветстваха всички прислужници. Някои познавах добре — Жустин например, при вида на която в главата ми нахлуха спомени за мама; други виждах за пръв път. Качих куфара в стаята си и обиколих къщата. Връщах се тук през ваканциите, разбира се. Не бях отсъствала дълго, ала въпреки това имах чувството, че се връщам след многогодишна раздяла. За пръв път след смъртта на мама се качих на горния етаж, където се намираха покоите ѝ, и влязох в спалнята ѝ.

Явно я почистваха редовно, ала иначе изглеждаше непокътната и у мен се надигна почти непреодолимо усещане за присъствието ѝ, сякаш ще прекрачи прага всеки момент, ще седне на леглото до мен и ще ме прегърне през рамо.

— Гордея се с теб, Елиз. И двамата с баща ти се гордеем.

Постоях така известно време, наслаждавайки се на досега на незримата ѝ ръка. Едва след като почувствах как по страните ми се стичат вадички, разбрах, че плача.

5 МАЙ 1789

В закрытия двор на Отел де Меню Плезир във Версай кралят приветства хиляда шестстотин и четиринайсетте члена на Съсловното събрание. За пръв път представителите на трите съсловия — духовенството, аристокрацията и простолюдието — се срещаха официално. Просторната сводеста зала бе препълнена с французи, надяващи се кралят да каже нещо — каквото и да е — което да измъкне държавата му от блатото, където е затънала. Нещо, което да посочи правилен път напред.

По време на речта седях до татко и двамата таяхме искрени надежди, преди кралят да заговори — чувство, изпарило се още щом многоуважаваният ни владетел започна да мънка монотонно, без да произнесе нито дума, разсейваща тревогите на потъпканото трето съсловие.

Близо до нас седяха Враните — господата Лафрениер, Льо Пелетие и Сивер и мадам Льовеск — с мрачни лица, подхождащи на черните им дрехи. Преди да заема мястото си, им кимнах любезно, прикривайки истинските си чувства зад фалшива усмивка. В отговор те също ми кимнаха с фалшиви усмивки и докато седах, усещах втренчените им погледи, впити изпитателно в мен.

Престорих се, че оглеждам нещо в краката си и крадешком се взрях в тях изпод спуснатите си къдрици. Мадам Льовеск прошепна нещо на Сивер и той й кимна одобрително.

Когато отегчителната реч приключи, представителите на трите съсловия започнаха да си разменят обиди на висок глас. С татко излязохме от Отел де Меню Плезир, освободихме каретата и тръгнахме пеша по Авеню дьо Пари, а после по алеята към моравите зад имението ни.

Докато вървахме, той ме попита как е минала последната ми година в „Мезон Роял“, но аз насочих разговора към по-безопасни води, неизискващи да съчинявам купища лъжи. Отдадохме се на спомени от времето, когато мама бе жива и Арно дойде да живее при нас. После, след като човешкото гъмжило остана зад нас и от едната ни

страна се ширнаха моравите, а от другата се извисяваше дворецът, татко повдигна темата за пропуска ми да спечеля Арно за тамплиерската кауза.

— Да му вменя идеите ни, искаш да кажеш — уточних.

Татко въздъхна. Носеше любимата си черна шапка от боброва кожа. Сега я свали, почеса се по перуката отдолу, която го дразнеше, прокара длан по челото си и я огледа, сякаш очаква да е овлажняла от пот.

— Необходимо ли е да ти напомням, Елиз, че е възможно асасините да стигнат първи до него? Забравяш, че познавам отлично способностите на Арно. Той притежава... дарба. Въпрос на време е асасините също да я надушат.

— Татко, ако въведа Арно в Ордена...

Той се засмя горчиво.

— Е, моментът отдавна е назрял...

— Твърдиш, че притежава дарба — продължих. — Ами ако успее някак да обедини двата ордена? Ако е единственият, способен да го постигне?

— Писмата ти — кимна замислено татко. — Говореше за това в писмата си.

— Размишляваш дълго по въпроса.

— Разбирам. Възгледите ти се отличават с известен младежки идеализъм, но и със... зрялост.

За която благодарих мълком (а и се извиних) на Хайтам Кенуей.

— Навярно ще те заинтригува фактът, че си уговорих среща с Великия майстор на асасините виконт Мирабо — продължи татко.

— Наистина ли?

Той вдигна показалец пред устните си.

— Да, наистина.

— Защото искаш двата ордена да започнат преговори? — попитах шепнешком.

— Защото мисля, че е възможно да намерим допирна точка по въпроса за бъдещето на страната ни.

Навярно, драги читателю, се чудиш дали прегърнах идеята за обединението на асасини и тамплиери, защото аз съм тамплиер, а Арно — асасин?

Отговорът е „не“. Мечтаех за по-добро бъдеще за всички ни. Ако това обаче означаваше, че с Арно ще бъдем заедно — без преструвки и лъжи помежду ни — не бих възразила. Ала единствено като приятен страничен ефект. Честна дума.

* * *

По-късно в двореца се състоя церемония — инициацията ми в Ордена. Татко носеше ритуалните одежди на Велик майстор — дълга хермелинова мантия, копринен шарф, изрядно закопчан жакет и обувки с излъскани до блясък катарамии.

Подаде ми символичната тамплиерска игла за ревер и аз се възрях в усмихнатите му очи. Изглеждаше толкова красив, толкова горд.

Нямах представа, че за последен път го виждам жив.

По време на ритуала бяхме загърбили разногласията. Вместо умора по лицето му се четеше гордост. Присъстваха и други, разбира се. Противните Врани и още рицари от ордена, които се усмихваха пресилено и ме обсипваха с неискрени поздравления. Церемонията обаче принадлежеше на семейство Дьо ла Сер. Усещах как духът на мама бди над мен, когато най-сетне ме посвещават в рицарски ранг, и се зарекох ревниво да пазя честта на името ни.

* * *

По-късно започна празненството, организирано в чест на официалното ми постъпване в Ордена. Влязох в залата с чувството, че съм променена. Да, гостенките вероятно мислеха, че не ги чувам как ме одумват, скрити зад ветрилата, как злословят, че съм се отдавала на пиянство и хазарт. Шепнеха колко им е жал за татко. Подиграваха се на облеклото ми.

Думите им обаче не ме засягаха. Мама мразеше тези дворцови жени и ме възпита да не обръщам внимание на сплетните им. Уроците ѝ ми помагаша сега. Бях неуязвима.

После го видях. Видях Арно.

Поведох го във весел танц, разбира се, в името на добрите стари времена, а и за да прикрия вълнението от първата ни среща след дългата раздяла.

Аха. Оказа се, че не е официално поканен на празненството. Или пък — верен на себе си — си бе създал враг. Доколкото го познавах, вероятно по малко и от двете. Всъщност, когато се спуснах бързо по коридорите, повдигнала поли и отбягвайки гостите, а той ме следваше, двамата наподобяхме малобройно шествие.

Не е редно, естествено, новопосветената дъщеря на Великия майстор да участва и дори да окуражава подобно поведение. (Виждаш ли, господин Уедърол? Виждаш ли, татко? Съзрявам. Пораствам.) Затова реших да прекратя гонитбата и се шмугнах в празна стая. Издебнах Арно да се появи, дръпнах го вътре и най-сетне се озовахме лице в лице.

— Доста вълнение предизвика — констатирах, изпивайки го с поглед.

— Какво да ти кажа... Винаги си ми оказвала лошо влияние — подсмихна се той.

— А ти на мен — още по-лошо — отвърнах.

После се целунахме. Не знам как точно се случи. В първия момент бяхме приятели, срещнали се след раздяла, в следващия — влюбени, закопнели един за друг.

Целувката бе дълга и страстна. Най-сетне отлепих устни от неговите и известно време се гледахме мълчаливо.

— С костюм на татко ли си облечен? — наруших тишината.

— С рокля ли си облечена? — подкачи ме той и си спечели игриво шляпване по бузата.

— Не започвай! Чувствам се като мумия.

— Сигурно си се издокарала така за доста специален случай — усмихна се Арно.

— Не точно. По-скоро за много досадна церемония.

Той се ухили. О, добрият стар Арно. Някогашната радост се върна в живота ми. Сякаш досега е валило непрестанно и ненадейно е

изгряло слънце; все едно се връщам у дома след дълъг път и най-сетне зървам портата в далечната. Прегърнахме се и се целунахме отново.

— Е, когато не ме каниш на празненствата си, всички страдат — пошегува се той.

— Настоях, но татко ме разубеди.

— Баща ти?

От другата страна на вратата долиташе приглушена музика. Чухме смеха на гостите, които сновяха напред-назад по коридора, и тежки, забързани стъпки — стражите продължаваха да издирват Арно. После внезапно някой разтърси вратата и груб глас извика:

— Кой е там?

С Арно се спогледахме — отново деца, заловени да крадат ябълки или пай от кухнята. Де да можех да запазя завинаги този момент!

Нещо ми казва, че никога вече няма да изпитам такова щастие.

* * *

Избутах Арно през прозореца, грабнах чаша и отворих рязко вратата, преструвайки се на пийнала.

— Олеле... Това май не е билиардната зала, а? — изчуруликах.

Войниците пристъпиха неловко от крак на крак. И как не! Все пак празненството се провеждаше в моя чест.

— Преследваме натрапник, мадмоазел Дьо ла Сер. Да сте виждали неканен гост?

Изгледах замаяно мъжа.

— Неканен тост ли? Никой не е вдигал тост...

Мъжете се спогледаха колебливо.

— Не тост, а гост. Неканен гост. Подозрителен човек — уточни единият.

И двамата изглеждаха напрегнати. Подушили, че плячката им е наблизко, нервничеха, че ги бавя.

— О, да. Мадам Дьо Полиняк! — прошепнах. — В косата ѝ има птица. Мисля, че я е откраднала от Кралската менажерия.

Неспособен повече да сдържа раздражението си, вторият страж пристъпи напред.

— Направете ни път, мадмоазел. Искаме да огледаме стаята.

Олюлях се, уж замаяна от алкохола, и се усмихнах малко предизвикателно (надявам се).

— Ще намерите само мен — показах му най-лъчезарната си усмивка, да не споменаваме деколтето. — Цял час търся билиардната зала.

Очите на стража зашариха по прелестите ми.

— Ще ви покажем билиардната зала, мадмоазел, и ще заключим вратата, за да предотвратим евентуални недоразумения.

Стражите ме поведоха по коридора, а аз се помолих мислено за две неща — първо, Арно да е успял да се измъкне в двора и второ, нещо да отвлече вниманието на войниците, за да не се налага да ходим чак до билиардната зала.

Има поговорка: „Внимавай какво си пожелаващ, защото може да го получиш“.

Получих желаното. Някой извика:

— Божичко, той уби господин Дьо ла Сер.

И целият ми свят се промени.

1 ЮЛИ 1789

Франция сякаш се разпада пред очите ми. Прехваленото Събрание на съсловията проходи по най-ужасния начин, поведено от кралския лек срещу безсъние, дегизиран като реч. Шарадата, разбира се, бързо се превърна в размяна на хули и безплодно вътрешно боричкане.

Защо? Защото още преди събранието представителите на третото съсловие бяха разгневени — че са най-бедните, облагат ги с най-много данъци и макар да са мнозинство, имат по-малко гласове от духовниците и аристократите.

След събранието се разгневиха още повече, че кралят не е взел под внимание нито един от наболелите въпроси. Бяха решени да не стоят със скръстени ръце. Всички в страната — освен глупците и онези, които упорито и преднамерено се преструваха на слепи — знаеха, че нещо ще се случи.

На мен обаче ми беше все едно.

На седемнайсети юни третото съсловие гласува да се нарече Националното събрание — Събрание на „народа“. Макар и с подкрепата на неколцина от другите съсловия, обикновените хора най-сетне бяха проговорили.

На мен обаче ми беше безразлично.

Кралят се опита да ги спре, блокирайки достъпа до залата за събрания. Все едно да затвориш вратата на конюшния, след като конят е избягал. Представителите на третото съсловие преместиха заседанията си на закрит корт за тенис и на двайсети юни Народното събрание положи клетва. Нареккоха я „клетвата на тенискорта“ — звучи комично, но всъщност не е.

Защото те възнамеряваха да съставят нова конституция на Франция.

И да сложат край на монархията.

На мен обаче ми беше все едно.

Седмица по-късно нервите на краля вече бяха изопнати до скъсване. От Париж и другите големи градове прииждаха послания за

подкрепа. В Париж и Версай започнаха да се стичат войници. Напрежение нагнетяваше атмосферата.

На мен обаче ми беше безразлично.

Би трябвало да обръщам внимание, разбира се. Да проявя сила и да загърбя личното си страдание. Ала не успявам.

Не успявам, защото татко е мъртъв и скръбта се върна в живота ми като черна буца, обсебила ме отвътре, която се буди с мен сутрин, следва ме неотлъчно през деня, а нощем не ми дава покой, пропъждайки съня, подхранвайки разкаянието и съжаленията ми.

Години наред го бях разочаровала. Отнеха ми възможността да бъда дъщерята, каквато заслужава да има.

Съзнавам, че домовете ни във Версай и Париж са оставени на произвола на съдбата и състоянието им е огледален образ на душевните ми терзания. Отседнала съм в Париж, но писмата от Оливие — главния ни иконом във Версай — пристигат два пъти седмично, все по-загрижени и настоятелни. Уведомява ме как камериерките и прислужниците напускат, но на мен ми е все едно.

В парижкото имение не позволявам на персонала да посещава покоите ми, а нощем обикалям долните етажи, защото не искам да виждам жива душа. Оставят ми подносите с храна и писма пред вратата и понякога чувам как камериерките си шушукат и си представям как ме обсъждат. Все ми е едно.

Получавам писма и от господин Уедърол. Пита ме дали съм посетила Арно в Бастилията, където е задържан като заподозрян за убийството на баща ми. Интересува се дали предприемам стъпки да докажа, че е невинен.

Отговорът е „не“. Ето защо скоро след като убиха татко, се върнах в имението във Версай, влязох в кабинета му и открих писмо, пхнато под вратата. Писмо, адресирано до него, което гласеше:

„Велики майсторе Дьо ла Сер,

Агентите ми докладваха, че човек от Ордена ни крои заговор срещу Вас. Умолявам Ви да бъдете нащрек по време на церемонията тази вечер. Не се доверявайте никому. Дори на онези, които се наричат ваши приятели.

Нека Бащата на разума Ви води.

А.“

Написах писмо на Арно. Обвиних го, че е виновен за смъртта на татко. Казах му, че повече не искам да го виждам. Не изпратих писмото.

Чувствата ми обаче се промениха — на мястото на някогашния приятел от детството и на младежа, в когото по-късно се влюбих, се появи натрапник, жалък сирак, откраднал обичта на татко и помогнал да го убият.

Арно е в Бастилията. Добре. Надявам се да изгние там.

4 ЮЛИ 1789

Господин Уедърол не можеше да върви дълго — кракът го заболяваше. А и лесничейската хижа се намираше далеч от училището, където не допускаха ученичките и мястото не бе добре поддържано — труден терен за човек с патерици.

Той обаче обичаше да се разхождаме, когато го посещавах. Само двамата. Питам се дали защото често виждахме сърни сред дърветата, или защото почивахме върху стар дънер на слънчева поляна, който ни напомняше годините, когато ме обучаваше да се бия със сабя.

Тази сутрин тръгнахме натам и господин Уедърол седна с въздишка, доволен, че освобождава здравия си крак от тежестта. Обзе ме, разбира се, горчива носталгия за някогашния ми живот, когато уроците по сабя с него и игрите с Арно изпълваха дните ми. Когато мама беше жива.

Липсваха ми. И мама, и татко ми липсваха много.

— Арно е трябвало да го донесе, нали? Писмото? — попита ме господин Уедърол след малко.

— Не, трябвало е да го даде на татко. Оливие го е видял да носи писмо.

— Явно не го е направил. Как се чувстваш?

— Предадена — отроних.

— Мислиш ли, че писмото би спасило баща ти?

— Възможно е.

— Затова ли си затваряш очите, че любимият ти е в Бастилията?

Не отговорих. Какво да кажа? Господин Уедърол подложи лице под слънчевата светлина, процеждаща се през короните на дърветата. Лъчите затанцуваха по бакенбардите и клепачите му, а устните му се разтегнаха в блажена усмивка. После ми кимна благодарно, че съм му позволила да се наслади мълчаливо на мига, и протегна ръка.

— Покажи ми пак писмото.

Бръкнах под туниката си и му подадох писмото.

— Кой е Л. според теб?

Господин Уедърол ми върна писмото и повдигна вежди.

— Единственият Л., за когото се сещам, е нашият приятел мосю Шретиан Лафрениер.

— Но той е Врана.

— Това не потвърждава ли теорията, че Враните са заговорничели срещу майка ти и баща ти?

Замислих се.

— Възможно е да означава, че някои от тях са заговорничели срещу мама и татко.

Той се засмя и се почеса по брадата.

— Правилно. „Човек“, както пише в писмото. Доколкото знаем обаче, засега никой не се е опитал да узурпира поста на Великия майстор.

— Да — кимнах.

— Е, това е факт, Елиз, сега ти си Велик майстор.

— Те го знаят.

— Нима? Шегуваш ли се? Колко събрания си свикала със съветниците си?

— Позволено ми е да скърбя — изгледах го с присвити очи.

— Разбира се. Ала минаха два месеца, Елиз. От два месеца пренебрегваш делата на Ордена. Напълно. Тамплиерите знаят, че си Велик майстор на думи, но ти не предприемаш нищо да ги увериш, че Ордена е в сигурни ръце. Ако друг рицар реши да заеме мястото ти и да се обяви за Велик майстор, няма да срещне особена съпротива, нали? Да скърбиш за баща си е едно, да уважиш паметта му — друго. Ти си последната потомка на семейство Дьо ла Сер. Първата жена — Велик майстор на Франция. Трябва да излезеш на светло и да докажеш, че заслужаваш да носиш титлата, а не да тънеш в униние, скрита в имението си.

— Убиха татко! Какъв пример ще дам, ако не отмъстя?

Той се засмя дрезгаво.

— Е, поправи ме, ако греша, но ти не правиш нищо в момента, нали? Най-добрата стратегия е да поемеш ордена и да го поведеш през трудните времена, които ни предстоят. Друга добра стратегия — показваш духа на Дьо ла Сер и обявяваш на всеослушание, че търсиш убиеца на баща си, а навярно и помощ, за да откриеш въпросния „човек“. Най-лоша стратегия — бездействаш и тъгуваш за покойните си родители.

Кимнах.

— Какво да направя?

— Първо се свържи с Лафрениер. Не споменавай писмото, но му съобщи, че си решена да поведеш Ордена. Ако е предан на семейството, той ще ти протегне ръка и ще разкрие картите си. Второ, ще ти намеря лейтенант. Някой, на когото да имаш доверие. Трето, отиди да посетиш Арно. Не забравяй, че той не е убил баща ти.

8 ЮЛИ 1789

Получих писмо:

Скъпа Елиз,

Първо ти се извинявам, че не отговорих по-бързо на писмата ти. Признавам, че причината за забавянето е главно гневът, предизвикан от измамата, чрез която се домогна до мен. Като се замисля обаче, помежду ни има много общо и всъщност съм ти признателна, че ми се доверяваш. Уверявам те, че приемам молбата ти за прошка.

Изключително съм доволна, че си взела присърце написаното от брат ми. Не само защото това оправдава решението ми да ти ги дам, а и защото вярвам, че ако бе останал жив, Хайтам щеше да постигне част от целите си. Надявам се ти да осъществиш мечтите му.

Годеникът ти Арно е от асасинско потекло и фактът, че си влюбена в него, е още една предпоставка за бъдещо единомислие. Имаш право да се колебаеш доколко са уместни планове на баща ти да го въведе в тамплиерското лоно. Съгласна съм, че опасенията ти вероятно се коренят в по-егоистични подбуди, но това не означава непременно, че са погрешни. Вярно е и друго — ако асасините открият Арно, едва ли биха се поколебали да го привлекат в редиците си. Любимият ти лесно би се превърнал в твой враг.

В тази връзка имам информация, която навярно ще ти е полезна. Сдобих се с нея чрез съобщителна система, която ще нарека „асасински комюникета“. Обикновено не препредавам сведенията за дейността на Кредото, водена както от равнодушие, така и от дискретност. Сметнах обаче, че тази информация ще ти се стори важна. Става дума за високопоставен асасин на име Пиер Белек, понастоящем затворник в Бастилията. Белек съобщава, че е

открил млад мъж с изключителни асасински способности. В комюникето младият мъж е наречен „Арно“. Името едва ли е съвпадение. Ако не друго, заслужава си да провериш.

Искрено твоя:

Дженифър Скот

14 ЮЛИ 1789

Тръгнах по смутните парижки улици. От две седмици в града цари хаос. Брожението не стихва, откакто две хиляди кралски войници пристигнаха да потушат метежите и да сплашат виконт Мирабо и представителите на третото съсловие. После кралят уволни финансовия си министър Жак Некер, когото мнозина смятаха за спасител на френския народ, и избухнаха нови бунтове.

Преди няколко дни щурмуваха затвора „Абайе“, за да освободят стражите, арестувани заради отказа им да стрелят по протестиращите. Говори се, че обикновените войници вече служат на народа, а не на краля. Народното събрание — преименувано на Учредително събрание — изглежда е поело управлението на държавата. Създадоха свой флаг — триколюр — и той се вее навсякъде. Триколюрът е символ на нарастващото влияние на Събранието.

След щурмуването на затвора „Абайе“ парижките улици гъмжат от въоръжени мъже. Тринайсет хиляди подкрепят народната милиция и обикалят из града, търсейки оръжия. Тази сутрин призивът за въоръжаване вече наподобява оглушително кресчендо.

Призори тълпата нахлу в Отел дез'Инвалид и завзе десетки хиляди мускети. Сега обаче търсят барут. Къде има барут ли?

В Бастилията. Натам се бях запътила и аз. Рано сутринта в Париж, заприличал на врящо гърне от накупял гняв и желание за мъст. Неподходящо място за случайни минувачи.

* * *

Озъртах се и крачех бързо. Отначало не забелязах, но после — когато видях морето от блъскащи се тела, прииждащо като мощен прилив — установих, че множеството се дели на две групи. Първата се състоеше от подготвящи се за предстоящото бедствие, решени да защитят себе си, семействата и имуществото си и да избягат, за да не

участват в конфликта, или като мен — защото се боят да не попаднат в околото на бурята.

Втората — от хора, предизвикващи буря.

Какво отличаваше групите? Оръжията. Метежниците размахваха вили, брадви и тояги. Ропотът прерастваше в крясък, в боен вик. Къде са мускетите? Къде са пистолетите? Къде е барутът? Париж беше буре с барут.

Почудих се дали е било възможно да го избегнем? Дали ние, тамплиерите, сме били способни да предотвратим заплитането на ужасния гордиев възел. Дали е било по силите ни да удържим страната, преди да надвисне над бездната на немислимата промяна?

— Свобода! — изтръгна се вик от множество гърла и се смеси с цвиленето и мученето на подплашените животни.

Конете пръхтяха, пришпорвани сред гъмжилото по улиците. Пастири се опитваха да отведат в безопасност паникьосани стада. Воня на говежди и конски тор изпълваше въздуха, ала днес в Париж се усещаше по-натрапчиво друг мирис — повеят на бунта. Не, не на бунт, а на революция.

А защо аз бях на улицата, вместо да помагам на прислужниците да преграждат с дъски прозорците на имението на семейство Дьо ла Сер?

Заради Арно. Защото макар да го мразех, не можех да се отнасям с безразличие към грозящата го опасност. Истината е, че не послушах съвета на Дженифър Скот. Не предприех нищо. Какво ли биха си помислили мама, татко и господин Уедърол? Аз, тамплиерът — не, не просто тамплиер, а Велик майстор — знаех, че асасините са на път да открият един от приближените ни, и бездействиях. Отдала се бях на мъката си в имението си в Париж като самотна ексцентрична вдовица.

Бунтът, признавам, е отличен подтик за действие и макар чувствата ми към Арно да не бяха променени — не бях спряла внезапно да го мразя, задето не е предал писмото на татко — все пак исках да стигна до него преди тълпата.

Надявах се да ги изпреваря, ала докато бързах към Сент Антоан, разбрах, че не съм в челните редици на множеството, устремило се като прилив в същата посока, а по-скоро съм част от него. Блъсках се с метежници, въоръжени бунтовници и търговци, които размахваха

оръжия и знамена, напредвайки към великия символ на кралската тирания — Бастилията.

Ругаех, осъзнала колко съм закъсняла, но продължавах напред с навалищата, заобикаляйки групи хора, за да изпреваря някак глутницата. В далечината съзрях кулите и бойниците на Бастилията и в същия момент тълпата ненадейно забави ход. Надигнаха се викове. На улицата бе спряла каруца, пълна с мускети като настръхнали бодли на таралеж, вероятно „иззети“ от оръжейницата. Мъже и жени ги раздаваха на морето от размахани, протегнати ръце. Настроението бе приповдигнато, дори радостно. Витаеше усещане, че е много лесно.

Запровирах се сред скупчените тела, пренебрегвайки ругатните по мой адрес. От другата страна гъмжилото оредя. Забелязах обаче, че по пътя бутат оръдие. Тласкаха го мъже в униформи или в дрехи с триколяори и за миг се почудих какво става. После обаче проехтя вик:

— Френската гвардия въстана!

Бях чувала, разбира се, истории за войници, обърнали се срещу командирите си; говореше се как набучвали човешки глави на колове.

Недалеч забелязах добре облечен господин. Той също бе чул възгласа. Двамата се спогледахме припряно и аз зърнах страха в очите му. Мислеше също като мен дали е в безопасност. Докъде ще стигнат революционерите? Мнозина аристократи и членове на другите съсловия ги подкрепяха. Мирабо също беше благородник. Ала имаше ли значение това за бунтовниците? Безогледно ли щяха да отмъщават, или не?

Битката за Бастилията започна точно когато се озовах в подстъпите ѝ. Докато наближавах, дочух, че делегация на Събранието е поканена вътре да преговаря с коменданта на затвора — Дьо Лоне. Делегатите обаче закусваха в бастиона вече три часа, а тълпата отвън ставаше все по-неспокойна. Метежник се бе изкатерил по покрива на парфюмериен магазин и се бе добрал до веригите, задържащи подвижния мост. Срязва ги точно в момента, когато свърнах по улицата и застанах срещу Бастилията. Подвижният мост падна с оглушителен трясък.

Всички видяхме как се стоварва върху застанал под него мъж. Човек, улучил неподходящо време и място, размахвал допреди миг мускета си, прикривайки другарите си, които се опитваха да освободят

подвижния мост, а в следващия миг — изчезнал сред кървава мъгла и преплетени крайници, щръкнали под ужасен ъгъл изпод гредите.

Тълпата нададе въодушевен възглас. Нещастникът, изгубил живота си, беше без значение в сравнение с победата над моста. В миг множеството се спусна по него и нахлу във вътрешния двор на Бастилията.

* * *

Отговорът не закъсня. От бойниците долетя вик, последван от стрелба и облак дим, издигнал се над крепостната стена.

Хората долу се разбягаха с крясъци, търсейки укритие от куршумите, дрънчащи по плочника. Залпът обаче не уплаши тълпата. Като пръчка, разбунваща гнездо с оси, тя ги разгневи още повече. И им вдъхна решимост.

Имаха, разбира се, и оръдие.

— Огън! — извика някой отблизо, от гърлото на топа изскочиха огнени езици и след миг от стената на Бастилията се разлетяха отломки, раздробени от гюлетата. Въоръжени мъже се придвижваха напред. Мускетите на нападателите стърчаха над главите им като настръхнали ежови бодли.

Милицията бе завзела сградите около нас и от прозорците излитаха кълба дим. Къщата на коменданта гореше. Носеше се задушлива миризма на барут и пушек. От Бастилията долетя нов вик и втори залп. Скрих се зад ниска каменна стена. Ранените наоколо нададоха болезнени стонове.

Междувременно тълпата бе прекосила втория подвижен мост и се опитваше да преодолее защитния ров. Спускаха дъски над него, за да стигнат до вътрешния двор на Бастилията. Не след дълго щяха да успеят.

Отново проехтяха гърмежи и бунтовниците отвърнаха с оръдеен залп. Падаха камъни.

Някъде вътре се намираше Арно. Извадих сабята си и се втурнах след метежниците, преминаващи над защитния ров.

Отгоре стрелбата секна. Мускетите замълчаха. Победата бе извоювана. Зърнах коменданта Дьо Лоне. Бяха го арестували и го

водеха към Отел дьо Вил, където се помещаваше градският съвет.

Позволих си да поема дъх с облекчение. Революцията бе овладяла жаждата си за кръв. Нямаше да последва касапница.

Сгреших. Някой изкрещя. Лоне неблагоприятно ритна човек от тълпата. Предизвиканият скочи и заби ножа си в него. Множеството изблъска войниците, опитващи се да опазят Дьо Лоне, и той изчезна сред разярена тълпа. Видях остриета да се вдигат и спускат, кървави фонтани се извиха като дъги, проехтя пронизителен писък, изтръгнал се сякаш от гърлото на ранено животно.

Тълпата нададе възторжен възглас и някой размаха победоносно копие. Върху него се люшкаше главата на Дьо Лоне.

Хората дюдюкаха и крещяха, вдигнали опръскани с кръв глави към трофея си. После прекосиха с него дъските над защитния ров и подвижните мостове, минаха над смазаното тяло на другаря си и наводниха парижките улици, където да разпалят жаждата за кръв и да предизвикат нови зверства.

Разбрах, че краят ни е настъпил. Краят на всички френски благородници. На когото и да симпатизирахме, дори да бяхме застъпници на промяната, дори да намирахме разточителството на Мария-Антоанета за противно и неуместно, дори да подкрепяхме третото съсловие и Събранието, от този момент нататък никой от нас не бе в безопасност. В очите на тълпата всички бяхме съучастници и потисници, а сега властта бе в нейните ръце.

Чух писъци. Линчуваха стражите на Бастилията. После зърнах затворник — хилав старец, когото носеха по стълбите пред килията му. Сетне, обзета от смесени чувства — благодарност, любов и омраза — видях Арно върху високите бойници. Придружаваше го друг по-възрастен мъж. Двамата се втурнаха към далечния край на укреплението.

— Арно! — извиках, но той не ме чу. Грохотът заглуши думите ми.

— Арно! — изкрещях отново и хората около мен ме погледнаха подозрително.

Проследих с безпомощен поглед как първият мъж скача от ръба на крепостната стена.

Полетът наподобяваше салто мортале — асасински скок. Значи това бе Пиер Белек. След кратко колебание Арно го последва. Още

един рискован асасински скок.

Арно бе един от тях.

* * *

Обърнах се и побягнах. Бързах да се прибера в имението и да освободя прислужниците. Да ги отпратя, преди да си навлекат неприятности.

Сега тълпата се насочи от Бастилията към Градския съвет. Чух, че посекли председателя на парижката търговска гилдия Жак дьо Флезейе на стълбите пред Отел дьо Вил, отрязали му главата, научили я на кол и я понесли триумфално по улиците.

Стомахът ми се сви. Горяха магазини и къщи. Чупеха прозорци, хора, натоварени с откраднати вещи, се шумгуваха в страничните алеи. Седмици наред Париж гладуваше. В именията и вилите се хранехме добре, разбира се, но простолюдието бе на ръба на оцеляването. Доброволните отряди, предотвратявали доскоро плячкосването, сега бяха безпомощни.

Отдалечих се от „Сент Антоан“ и тълпата пооредя. По пътя се движеха карети и каруци на парижани, бягащи от бедствието. Бяха нахвърлили набързо притежанията си в първото превозно средство, попаднало пред погледа им, и отчаяно се опитваха да напуснат града. Множеството не им обръщаше внимание. Със затаен дъх обаче забелязах огромна карета, теглена от два коня. Щом зърнах кочияша в ливрея, веднага разбрах, че пътниците си търсят неприятности.

Нямаше начин каретата да остане незабелязана. Сякаш луксозното возило не бе достатъчно да разгневи множеството, кочияшът крещеше на хората да разчистят пътя и замахваше към тях с камшика, все едно разгонва досадни мухи, насърчаван от червенобузата си господарка, която надничаше през прозореца, размахвайки дантелена кърпичка.

Арогантността и глупостта им бяха смайващи и дори аз, в чиито жили течеше аристократична кръв, изпитах известно задоволство, че никой не им се подчинява.

След миг обаче хората се обърнаха срещу тях. Наобиколиха каретата и я раздрусаха.

Размислих дали да не се притека на помощ, но знаех, че ще си подпиша смъртната присъда. Видях как смъкват кочияша от достолепното му място и го налагат с юмруци.

Той не го заслужаваше. Никой не заслужава наказание от тълпата, защото то е безогледно, жестоко и кръвожадно. От друга страна, жертвата ѝ не бе направила нищо, за да се защити от злостастната участ. Целият град знаеше, че Бастилията е превзета. Старият режим рухваше постепенно, но тази сутрин го бяха сринали със земята. Да си затваряш очите бе лудост. Или — в този случай — самоубийство.

Кочияшът успя да избяга. Хората се покатериха върху каретата, отваряха сандъците и хвърляха дрехи по улицата, търсейки скъпоценности. Отвориха вратите и измъкнаха навън възмутената жена. Някой я ритна по задника и я просна на паважа. Възнаградиха го с гръмогласен кикот.

От каретата долетя властен вик:

— Как смеете!

Сърцето ми се сви, доловило обичайното аристократично презрение в тона на мъжа. Толкова глупав ли беше? Не осъзнаваше ли, че вече няма право да говори така? Че той и събратята му вече не дърпат юздите?

Чух как разпарят дрехите му, докато го издърпват от каретата. Пришпорена от още няколко ритника, съпругата му тичаше по улицата, надавайки сърцераздирателни крясъци. Почудих се как ли ще се справи сама в неузнаваемия Париж, обърнат с главата надолу. Усъмних се, че ще оцелее до края на деня.

Продължих напред. От къщите от двете страни на пътя излизаха хора, натоварени с плячка. Ехтяха изстрели, звън на счупено стъкло отекваше във въздуха, последвано от победоносните викове на победителите и от отчаяните писъци на победените.

Тичах с извадена сабя, готова да нападна всеки, препречил пътя ми към имението. Сърцето ми бумтеше в ушите. Молах се прислужниците да си тръгнат невредими, преди тълпата да нахлуе в къщата. Мислех единствено за пътническия сандък, където държах писмата на Хайтам Кенуей и огърлицата на Дженифър Скот. И други дреболии, събирани през годините, които бяха безценни за мен.

Пред портата видях иконома Пиер. Стискаше куфара си пред гърдите и се озърташе трескаво.

— Слава богу, мадмоазел — възкликна той, а аз погледнах над рамото му — към двора и стълбището пред входната врата.

Видях морава, осеяна с личните ми вещи. Вратата на имението зееше и виждах опустошението вътре. Бяха плячкосали дома ми.

— Нахълтаха и избягаха за минути — обясни ми задъхано той. — Бяхме преградили прозорците с дъски и бяхме спуснали резетата, но те заловиха градинаря Анри и го заплашиха да го убият, ако не им отвори. Нямахме избор, мадмоазел.

Кимнах, мислейки само за пътническия сандък в спалнята ми. Прииска ми се да се втурна натам, но разбихах, че първо трябва да успокоя иконома.

— Постъпили сте правилно — уверих го. — А твоите вещи?

Той повдигна куфара.

— Всичко е тук.

— Все пак сигурно си се уплашил много. Върви! Моментът не е подходящ да си с аристократи. Отиди във Версай, а аз ще се погрижа да получиш компенсация.

— А вие, мадмоазел? Няма ли да дойдете?

Погледнах към вилата. Кръвта ми се вледени при вида на семейните притежания, разхвърлени като боклук. Познах рокля на мама. Значи се бяха качили на горните етажи и бяха тършували из спалните.

Посочих със сабята си.

— Влизам вътре.

— Не, мадмоазел, не бива — възрази Пиер. — Неколцина бандити още се навъртат там, пияни до козирката. Търсят още плячка.

— Затова отивам вътре. Ще ги спра.

— Но те са въоръжени, мадмоазел.

— Аз също.

— Пияни са и озлобени.

— Е, аз съм ядосана и озлобена. И това е по-добре — погледнах го. — Върви!

* * *

Той не възнамеряваше да остава. Пиер бе добър човек, но предаността му не беше безгранична. Сигурно бе оказал съпротива на грабителите — ала не твърде упорита.

Навярно бе за добро, че не бях в имението, докато са го опустошавали. Щеше да се пролее кръв. Щяха да загинат невинни.

Извадих пистолета си и побутнах предната врата с лакът. Вмъкнах се в преддверието. Навсякъде цареше бъркотия. Обърнати маси. Счупени вази. Нежелани предмети се търкаляха по пода. Наблизо лежеше мъж и хъркаше, унесен в пиянска дрямка. В отсрещния ъгъл седеше втори, отпуснал брадичка върху гърдите си, стиснал празна бутилка вино. Вратата на избата зееше. Вдигнах пистолета и пристъпих предпазливо към нея. Ослушах се, но не чух нищо. Побутнах с крак проснатия по корем мъж и в отговор получих по-звучно похъркване. Определено беше пиян. Опасен — не. Същото важеше за приятеля му в ъгъла.

Като изключим хъркането, на приземния етаж цареше тишина. Заставах до стълбището, отвеждащо към сутерена, и пак се послушах. Не чух нищо.

Пиер имаше право — несъмнено бяха нахлули и избягали за минути, плякосвайки избата с виното, килера и сребърните прибори в бюфета. Домът ми бе поредната спирка по пътя им.

Върнах се в преддверието, изкачих се по стълбите и тръгнах право към спалнята си. И в нея цареше хаос както в цялата къща. Бяха намерили пътническия сандък, но явно бяха решили, че не съдържа нищо ценно, и се бяха задоволили да разпилеят вещите по пода. Прибрах сабята в ножницата, а пистолета — в кобура, коленичих и събрах писмата. Подредих ги и ги върнах в сандъка. Слава богу, че огърлицата се намираше на дъното — изобщо не бяха я забелязали. Внимателно разстлах писмата върху другите дрънкулки, пригладжайки измачканите листове. Накрая заключих сандъка. Щях да го отнеса в „Мезон Роял“ веднага след като разтребя и обезопася дома си.

Осъзнах колко съм вцепенена, изправих се на крака и седнах на ръба на леглото да си събера мислите. Представих си как затварям вратите, свивам се в някой ъгъл и оставам там далеч от човешките очи. Сигурно затова отпратих Пиер. Защото плякосването на дома ми предоставяше още една причина да скърбя, а исках да скърбя сама.

Станах и излязох на стълбищната площадка. Надникнах над парапета и огледах преддверието. Единственият шум долиташе от смутната улица отвън, но денят гаснеше и трябваше да запаля свещи. Първо обаче се налагаше да се освободя от нежеланите гости.

Заспалият до вратата се поразмърда, когато слязох долу.

— Ако си буден, предлагам ти да ти тръгнеш. — Гласът ми отекна шумно, подет от стените. — А ако не си буден, ще те сритам в топките, за да се разсъниш.

Той се опита да вдигне глава и примигна, сякаш да си спомни къде е и как се е озовал тук. Едната му ръка бе извита зад гърба. Той простена и се преобърна да я освободи.

После скочи и затвори вратата.

Просто ей-така. Стана и затвори вратата.

* * *

Секунда-две търсих отговора на въпроса. А въпросът бе — как мъж, проснат пиан до входа на дома ми, е успял да се изправи на крака, без изобщо да залитне, и да затвори с един замах вратата? Как е възможно?

Отговорът бе, че не е пиан. Никога не е бил пиан. А под него имаше пистолет. Той го вдигна почти нехайно и го насочи към мен.

Проклятие!

Извърнах се и видях, че вторият пияница също е изтрезнял като по чудо. Стоеше прав, насочил пистолет към мен. Бях в капан.

— Семейство Каръл от Лондон те поздравяват — каза първият пияница, по-възрастният от двамата и по-широкоплещест, очевидно шефът. Думите му ми помогнаха да осъзная неизбежното — знаехме, че рано или късно Карълови ще ни потърсят сметка. Повтаряхме, че ще ги очакваме, и смятахме, че сме подготвени.

— Какво ви спира тогава? — попитах.

— Наредено ни е да страдаш, преди да умреш — обясни равнодушно и без злоба шефът. — И да разберем къде се намират някой си Фредерик Уедърол и камериерката ти Елен. Решихме да съчетаем изтръгването на истината и мъченията. С един куршум — два заека.

Усмигнах му се.

— Каквато и болка да ми причините, дори най-жестоката на света, няма да издам къде са господин Уедърол и Елен.

Зад мен другарят му възкликна:

— Ооо!

Все едно се диви на миловидно кученце, което си играе с топка.

Шефът му наклони глава.

— Присмива ти се, защото всички казват така. Всички, които сме подлагали на изтезания. Пуснем ли гладните плъхове, започват да се съмняват в правотата си.

Озърнах се театрално, обърнах се отново към него и му се усмигнах.

— Не виждам гладни плъхове.

— Защото още не сме започнали. Замислили сме дълга процедура. По изрично настояване на госпожа Каръл.

— Още ми е ядосана заради Мей, нали?

— Да, спомена да ти напомним за нея. Тя ѝ е дъщеря, доколкото разбрах.

— Беше.

— И ти я уби?

— Да.

— Заслужила си го е, а?

— Да. Канеше се да ме убие.

— Самозащита значи?

— И така може да се каже. Това променя ли плановете ви?

Той се ухили. Пистолетът в ръката му не трепна.

— Не. Разбирам, че не си лесна и трябва да те наблюдавам зорко. Да започнем със сабята и пистолета. Пусни ги на пода, ако обичаш.

Послушах го.

— Сега отстъпи настрани. Обърни се към парапета и сложи ръце върху главата си. Докато господин Хук те проверява за скрити оръжия, аз ще те държа на прицел. Помни, че с господин Хук знаем какви умения притежаваш, госпожице Дьо ла Сер. Не бихме допуснали грешката да те подценим, защото си млада и си жена. Прав ли съм, господин Хук?

— Да, господин Харви.

— Добре е, че ме предупредихте — кимнах и погледнах към господин Хук. После пристъпих към парапета и вдигнах ръце върху главата си.

В преддверието бе сумрачно и макар двамата общителни убийци несъмнено да го бяха взели под внимание, все пак приглушената светлина ме облагодетелстваше.

Имах и друго предимство — нямах какво да губя.

Хук приближи. Премести оръжията в средата на коридора, върна се и спря на няколко крачки от мен.

— Свали си жакета — нареди ми.

— Моля?

— Чу го — обади се господин Харви. — Свали си жакета.

— Ще трябва да махна ръцете си от главата.

— Просто свали жакета.

Разкопчах го и го пуснах на пода.

В стаята цареше гробна тишина. Господин Хук ме огледа.

— Разкопчай си ризата — каза господин Харви.

— Какво смятате да...

— Разкопчай ризата и я запрети нагоре, за да видим колана.

Подчиних се.

— Сега се събуй.

Наведох се и се почудих дали да не използвам обувката като оръжие. Не. Нападнел ли Хук, Харви щеше да ме застреля. Трябваше да измисля друга тактика.

Събух се и останах по чорапи, повдигнала ризата си за оглед.

— Добре. Обърни се — каза Харви. — Вдигни си ръцете. Не забравяй, че те държа на прицел.

Застанах отново с лице към парапета. Хук коленичи до мен и плъзна длани от стъпалата до бричовите ми. Пръстите му се помаяха върху бедрата ми.

— Хук... — обади се предупредително Харви.

— Не бива да пропускам нищо — оправда се Хук. По гласа му разбрах, че се е обърнал към Харви. Реших да се възползвам от възможността. Малък шанс, но все пак шанс.

Скочих, сграбчила парапета, и със същото движение стиснах врата на Хук между бедрата си. Опитах се да го прекърша, но да счупиш човешки врат с крака не влизаше в уроците ми с господин

Уедърол. Нямах сила да усуча врата на Хук. Постигнах обаче основната си цел — Хук да застане между мен и пистолета. Лицето му почервения, ръцете му стискаха бедрата ми, ала аз не отпуснах хватката с надеждата да го приклея достатъчно, за да изгуби съзнание.

Не ми провървя. Той се гърчеше и дърпаше, а аз се бях вкопчила в парапета. Усетих как тялото ми се разтяга, а гредата започва да поддава. Харви изруга, прибра пистолета и извади сабята си.

Извиках, стиснах още по-силно бедра и същевременно се оттласнах нагоре. Парапетът се счупи и остана в ръцете ми. Отскочих нагоре и яхнах господин Хук като момиченце върху раменете на баща си. Погледнах отвисоко към смаяния Харви, замахнах с гредата и я забих в лицето му.

Не разбрах със сигурност каква част от дървото улучи целта, а и не исках да зная.

Целех се в окото и макар дъската да бе твърде дебела да прониже очната ябълка, тя все пак свърши работа. Допреди миг Харви вървеше към нас с вдигната сабя, а в следващия окото му се напълни с трески. Олюля се назад, закрил лице с длани и запълвайки последните секунди от живота си с крясъци, блъващи кървава пяна.

Извих бедра и двамата с Хук се строполихме на пода. Приземихме се тежко, но аз се отдръпнах бързо от него и се пресегнах към оръжията си. Пистолетът ми бе зареден и готов за стрелба. Както и пистолетът на Хук междувпрочем. Молах се да грабна своя, преди той да се опомни.

Стигнах до пистолета, претърколих се по гръб и го насочих с две ръце към него точно когато той направи същото. За частица от секундата се държахме на мушка. После вратата се отвори.

— Елиз — подвижна някой и Хук трепна.

Стрелях. За миг ми се стори, че съм пропуснала. После обаче от устата на Хук рухна кръв, главата му се отметна назад и осъзнах, че съм го улучила.

* * *

— Пристигнах навреме — отбеляза Ръдок по-късно, след като изнесохме телата на Хук и на Харви през задния двор и ги оставихме

на улицата сред счупени щайги, варели и преобърнати каруци. Прибрахме се отново в къщата, намерихме бутилка вино в килера, запалихме свещи и седнахме в кабинета на иконома, откъдето да наблюдаваме задните стълби, в случай че някой се върне.

Напълних две чаши и побутнах едната към него. Той, разбира се, изглеждаше в далеч по-добро състояние, отколкото при предишната ни среща. Е, тогава на врата му имаше примка, но дори да вземем предвид това злощастно обстоятелство, промяната бе съществена. Изглеждаше по-самоуверен и спокоен. За пръв път след седемдесет и пета успях да си представя Ръдок като асасин.

— Какво искаха двамата ти приятели? — поинтересува се той.

— Да отмъстят от името на трето лице.

— Разбирам. Притеснила си някого, а?

— Очевидно.

— Ясно. Май не се свениш да притесняваш хората? Както казах, провървя ти, че дойдох навреме.

— Не се ласкай. Бях предвидила всичко. — Отпих от виното.

— Е, радвам се тогава. На мен обаче ситуацията ми се стори патова — уточни Ръдок. — Появата ми изглежда изненада противника ти и ти даде предимство.

— Не се възгордявай, Ръдок.

Истината е, че бях смаяна от посещението му. Независимо дали заплахата ми бе действала, или той бе по-почтен човек, отколкото предполагах, фактът е, че бе дошъл. И не само това — носеше „новина“, както се изрази.

— Откри ли нещо?

— Да.

— Кой те е наел да убиеш мен и мама?

Той повдигна объркано вежди.

— Наеха ме да убия само майка ти. Не и теб.

Внезапно се почувствах като в сън. Седнала в разграбената семейна вила, пиех вино с мъж, признал открито, че се е опитал да убие мама. С човек, който би ме оставил сама, разплакана над тялото ѝ, ако планът му се бе осъществил.

Налях още вино, решила да не мисля, а да пия, защото замислех ли се, щях да се учудя как съм станала толкова безчувствена, че да седя

на масата с този мъж, да си представям Арно и да не изпитвам нищо, да измамя смъртта и да не изпитам нищо.

Ръдок продължи:

— Не знам точно кой ме нае, но знам с кого е свързан.

— И той е?

— Чувала ли си за Краля на просяците?

— Не. С него ли е свързан човекът, който те нае?

— Доколкото разбрах, Краля на просяците е искал да убие майка ти.

Отново ме обзе усещане за нереалност. Мъжът, нает да извърши убийството, ми помагаше да открия поръчителя.

— Въпросът е защо. — Отпих голяма глътка.

— По-бавно. — Той ме докосна по ръката. Застинах, вдигнала чашата пред устните си, и се втрених гневно в дланта му, докато не я отдръпна.

— Не ме докосвай! Никога — озъбих се.

— Съжалявам. — Сведе очи. — Не исках да те обидя. Просто... ми се стори, че пиеш твърде бързо.

— Не си ли чувал слуховете? — попитах иронично. — Говорят, че съм пристрастена към виното. И си знам мярката, благодаря.

— Искам само да помогна, мадмоазел — каза той. — Това е най-малкото, с което мога да се отплатя. Спасявайки ми живота, ти промени светогледа ми. Сега се опитвам да заживея почтено.

— Радвам се за теб. Но ако предполагах, че спасявайки те, си навличам лекции за виното, щях да си спестя усилията.

Той кимна.

— Съжалявам.

Отпих още една глътка, за да го подразня.

— Кажи ми сега какво знаеш за Краля на просяците.

— Че трудно се открива. В миналото асасините са се опитвали да го убият.

Повдигнах вежди.

— Работил си за заклет враг на асасините? Не изгаряш от желание, предполагам, да разгласяваш този факт?

— Да — кимна неловко той. — Бяха тежки времена. Бях отчаян, мадмоазел.

Махнах с ръка.

— Значи асасините са се опитали да го убият? Защо?

— Той е жесток човек. Принуждава просяците в града да му плащат лепта. Прецени ли, че е недостатъчна, кара мъж на име Латуш да ампутира крайниците им, защото добрите парижани са по-щедри към сакатите.

Преборих се с обзелото ме отвращение и отбелязах:

— Това е основателна причина и асасините, и тамплиерите да пожелаят смъртта му, нали? Едва ли е нечий приятел — свих устни. — Или твърдиш, че само добродушните асасини са се опитали да го накажат, докато злите тамплиери са си затваряли очите?

— Не съм в положение да раздавам морални присъди, мадмоазел — отвърна той със заучена тъга в гласа. — Факт е обаче, че ако тамплиерите си затварят очите, значи той е един от тях.

— Глупости! Нямаме нищо общо с противен човек като него. Татко не би позволил да го приемат в Ордена.

Ръдок сви рамене и разпери ръце.

— Ужасно съжалявам, ако думите ми ви шокират, мадмоазел. Не го приемайте като удар срещу целия ви Орден, а по-скоро като простъпка на известни подривни елементи в него.

„Подривни елементи — помислих си, — които заговорничат срещу мама. — Може би същите хора са убили татко? Ако е така, значи аз съм следващата.“

— Искаш да се върнеш в Ордена на асасините, нали? — попитах, наливайки си още вино.

Той кимна.

Усмихнах се широко.

— Е, прощавай за нетактичността, но ако се надяваш да се върнеш отново при събратята си, погрижи се първо за миризмата.

— Каква миризма.

— Твоята миризма, Ръдок. Вонеш! Вонеше в Лондон, вонеше в Руан и вонеш сега. Една баня няма да ти се отрази зле. И малко одеколон може би? Не се обиждай. Редно е да преглътнеш грубостта ми, след като се опита да ме убиеш!

— Не съм обиден, мадмоазел — усмихна се той. — Оценявам откровеността ви.

— Недоумявам обаче защо искаш да се върнеш в Ордена на асасините?

— Какво искате да кажете, мадмоазел?

Приведох се напред, изгледах го с присвити очи и разклатих чашата.

— Искам да кажа, че на твое място бих го обмислила грижливо.

— Но защо?

Махнах небрежно с ръка.

— Сега си свободен. От всичко... — Махнах отново с ръка. — От всичко това. Асасини, тамплиери. Пфу! Имат догми колкото за десет хиляди църкви и два пъти повече фанатизъм. Векове наред воюват помежду си и защо? Човечеството върви напред, независимо от споровете им. Виж Франция. Татко и съветниците му години наред спореха коя е „най-добрата“ посока за страната и в крайна сметка революцията избухна и без празнословията им. Ха! Къде беше Мирабо, когато щурмуваха Бастилията? Гласуваше на тенискорта? Асасините и тамплиерите са като два кърлежа, борещи се за котката — безсмислено и безплодно занятие.

— Но, мадмоазел, какъвто и да е крайният резултат, длъжни сме да вярваме в способността си да предизвикваме положителни промени.

— Само ако сме заблудени, Ръдок — поклатих глава. — Само ако се самозалъгваме.

* * *

Отпратих Ръдок и реших да се подготвя за неканени гости. Които и да са те — метежни грабители, наемници на Карълови, предател от моя Орден. Щях да ги посрещна както подобава.

За щастие в къщата имаше достатъчно вино да се подкрепя за очакването.

25 ЮЛИ 1789

Дойдоха по светло. Прокраднаха се в двора. Чух стъпките им, дебнейки в сумрачното преддверие с преградени прозорци.

Стиснала пистолета, бях готова да ги посрещна. Те изкачиха стъпалата пред вратата, която нарочно държах отворена, а аз дръпнах спусъка и вдигнах оръжието.

Пантите изскърцаха. Върху светлия правоъгълник на пода падна сянка и се удължи, щом фигурата прекрачи прага и влезе в притъмнелия ми дом.

— Елиз — прошепна посетителят и аз смътно осъзнах колко отдавна не съм чувала човешки глас и колко е сладък звукът му. И какво блаженство изпитах, че принадлежи на него!

После си спомних, че можеше да спаси татко, а не го направи. Спомних си, че се е свързал с асасините. Замислих се дали двата факта не са свързани. И дори да не бяха...

Запалих лампа, насочила пистолета към него, доволна да видя как се сепва, когато пламъкът грейва. Няколко секунди двамата се гледахме с безизразни лица. Най-сетне той кимна, сочейки пистолета.

— Любезно посрещане.

Поомекнах малко, загледана в лицето му. Съвсем малко.

— След случилото се трябва да внимавам.

— Елиз, аз...

— Не се ли отплати повече от щедро за милосърдието на баща ми? — попитах остро.

— Елиз, моля те. Нима вярваш, че съм убил мосю Дьо ла Сер? Баща ти... не е човек, за какъвто го смяташ. Моят баща също не беше...

Тайни. Как ги ненавиждах! Скрити истини. Откакто се помнех.

— Знам кой е баща ми, Арно. И знам кой е бил твоят. Неизбежно е, предполагам. Ти — асасин, аз — тамплиер.

Забелязах как прозрението се изписва бавно по лицето му.

— Ти... — подхвана той, ала не довърши.

Кимнах.

— Изненадан ли си? Татко искаше да вървя по стъпките му. Сега ми остава единствено да отмъстя за него.

— Кълна се, че нямам нищо общо със смъртта му.

— О, нима?

— Да. Кълна се в живота си.

Извадих писмото и му го подадох.

— Какво е това? — присви очи той.

— Писмо, което татко е трябвало да получи в деня на смъртта си. Намерих го на пода в кабинета му. Неотворено.

Почти съжалих Арно. Кръвта се оттече от лицето му, щом осъзна какво е направил. Все пак и той обичаше татко. Да, почти го съжалих. Почти.

Той раздвижи устни. Очите му бяха разширени и се взираха в една точка.

— Не знаех... — отрони най-сетне.

— И татко не е разбрал — отвърнах кратко.

— Как можех да се досетя?

— Върви си. — Изпитах омраза към риданието, разтреперило гласа ми. Ненавиждах Арно. — Просто си върви.

И той си тръгна. Залостих вратата след него и слязох по стълбите до кабинета на икономата, където си бях приготвила постеля. Отворих бутилка вино, за да ме приспи.

20 АВГУСТ 1789

Някой ме разтърси. Примигнах, изтръгната от съня, отворих очи и се опитах да ги фокусирам върху мъжа до леглото ми, подпрян на патерици. Приличаше на господин Уедърол, но не бе възможно да е той, защото господин Уедърол бе във Версай и не можеше да пътува с осакатения крак. Аз обаче не бях във Версай, а в Ил Сен Луи в Париж. Чаках — чаках незначайно какво.

— Виждам, че си облечена. Ставай и тръгвай с нас.

Зад него стоеше друг мъж. Пристъпваше неловко пред кабинета на иконома. За секунда помислих, че е Жак от „Мезон Роял“, но не, бе друг, по-млад мъж.

А човекът до леглото ми наистина бе господин Уедърол. Изправих се рязко, прегърнах го през врата и го дръпнах към мен, хлипайки благодарно във врата му.

— Спри. Ще ме събориш от проклетите патерици! — промърмори полузадушен той. — Почакай...

Пуснах го и отсякох неотстъпчиво:

— Не бива да тръгваме. Трябва да съм подготвена, когато дойдат.

— Кой ще дойде?

Улових го за яката, втренчих се в брадатото му, угрижено лице и ми се прииска никога да не се отделям от него.

— Карълови изпратиха убийци, господин Уедърол. Изпратиха двама мъже да ми отмъстят за Мей Каръл.

Раменете му се отпуснаха върху патериците и той ме прегърна крепко.

— Божичко, дете! Кога?

— Убих ги — продължих задъхана. — Убих ги и двамата. Забих дървена греди в лицето на единия — разкикотих се.

Той се отдръпна, вгледа се в очите ми и се намръщи.

— И после го отпразнува със сто бутилки вино, както изглежда.

Поклатих глава.

— Не, само за да заспя, да забравя, че... че изгубих Арно и татко. Да забравя какво направих с Мей Каръл и с двамата мъже, които

дойдоха да ме убият. — Разридах се и се разкикотих едновременно, осъзнавайки смътно, че не се държа нормално, но неспособна да се овладее. — Забих греда в единия...

— Добре, добре. — Господин Уедърол се обърна към другия мъж: — Помогни ми да я заведем до каретата. Ще я носим, ако се наложи. Не е на себе си.

— Нищо ми няма — настоях.

— Ще се справиш — кимна той. — Този младеж се казва Жан Бурнел. И той е новоприет рицар — тамплиер като теб, но за разлика от теб не е Велик майстор и не е пиян. Предан е обаче на семейство Дьо ла Сер и ще ни помогне. Първо обаче се опитай да станеш...

— Куфарът ми — промълвих. — Искам да взема куфара...

* * *

Това се случи преди... е, всъщност не знам преди колко време се случи и ми е неудобно да попитам. Знам само, че ме сложиха в леглото в лесничейската хижа, през първите дни се потях обилно, настоявах, че съм добре, и се гневях, когато ми отказваха да ми наляят малко вино. После спях дълго и главата ми се проясни достатъчно да проумея, че съм била в хватката на неведома болест — „нервна криза“, както се изрази господин Уедърол.

* * *

Най-сетне се съвзех достатъчно, за да стана от леглото и да облека дрехите, изпрани от Елен, която наистина бе ангел и както предполагах, по време на отсъствието ми се бе сближила с Жак. После една сутрин с господин Уедърол излязохме от хижата и тръгнахме мълчаливо към любимото ни място. Стигнахме поляната, където слънцето струеше през клоните като водопад, и се насладихме на топлите му лъчи.

— Благодаря — казах, когато той седна на дънера, а аз — на меката трева, късайки разсеяно зелени стръкчета.

— Благодаря за какво? — попита той с дрезгавия глас, който обичах толкова много.

— Задето ме спаси.

— Задето те спасих от самата теб, имаш предвид.

Усмигнах се.

— Да ме спасиш от мен самата също е спасение.

— Щом казваш. И аз преживях трудности, когато майка ти почина. Потърсих утеха в бутилката.

Спомних си как в „Мезон Роял“ бях усетила миризмата.

— В Ордена има предател — смених темата.

— Обмисляхме го. Писмото на Лафрениер...

— Сега съм сигурна. Наричат го Краля на просяците.

— Краля на просяците?

— Познаваш ли го?

Той кимна.

— Чувал съм за него. Не е тамплиер.

— Така казах и аз. Ръдок обаче твърди друго.

Очите на господин Уедърол заискриха, щом споменах името на Ръдок.

— Глупости. Баща ти не би позволил.

— Точно това казах на Ръдок, но навярно татко не е знаел?

— Баща ти знаеше всичко.

— Ами ако са го приели по-късно в Ордена?

— След смъртта на баща ти?

Кимнах.

— Дори именно заради смъртта на татко — като отплата, че го е убил, като награда.

— Възможно е да си права — съгласи се господин Уедърол. — Казваш, че Краля на просяците е наел Ръдок да убие майка ти, вероятно за да спечели благоволенieto на Враните?

— Да.

— Е, провалил се е обаче. Нищо чудно след това да е чакал друг шанс да се докаже. Убива баща ти и най-сетне получава желаното — достъп до Ордена.

Размислих.

— Може би, но не ми изглежда много вероятно. А и не разбирам защо им е на Враните да убиват мама? Нейните възгледи бяха мост

между двете полюсни идеи.

— Майка ти беше твърде силна, Елиз. Смятах я за заплаха.

— Заплаха за кого, господин Уедърол? Кой стои зад всичко това?

Спогледахме се.

— Слушай, Елиз, крайно време е да стегнеш редиците — отсече той. — Наложително е да свикаш събрание и да покажеш на проклетия Орден кой е водачът и чия ръка върти руля. После трябва да изкорениш съпротивата срещу теб.

Усетих как се вледенявам.

— Имаш предвид, че не е само един човек, а цяла фракция?

— Защо не? През последния месец видяхме как революцията помита безучастен и безразличен крал.

Намръщих се.

— За безучастен и безразличен водач ли ме смяташ?

— Не. Ала вероятно други мислят така.

Кимнах.

— Имаш право. Трябва да сплотя поддръжниците си. Ще свикам събрание в имението във Версай под портретите на мама и татко.

Той повдигна вежди.

— Да не прибързваме, а? Първо е необходимо да се уверим, че ще дойдат. Младият Жан Брюнел ще започне да уведомява членовете на ордена.

— Искам да се свърже и с Лафрениер. Писмото му може да се окаже важна част от мозайката с оглед на информацията, която Ръдок ми предостави.

— Добре, но внимавай.

— Как се сближи с Жан Бурнел?

Господин Уедърол се изчерви.

— Е, няма кой знае какво за разказване.

— Господин Уедърол! — настоях.

Той сви рамене.

— Имам мрежа от информатори, както знаеш. Предположих, че младият Брюнел ще се съгласи да работи с красивата Елиз дьо ла Сер.

Усмихнах се неловко, ала и с известно злорадство.

— Значи ме харесва?

— Това е глазурата на тортата. Предан е на семейството ти и, да, предполагам, че има чувства към теб.

— Разбирам. Възможно е от него да излезе добър партньор.

Господин Уедърол се разсмя.

— Кого заблуждаваш, дете? Ти обичаш Арно.

— Така ли?

— Греша ли?

— Чувствам се оскърбена.

— Възможно е и той да се чувства така. Все пак ти криеше от него доста съществени тайни. Вероятно и той има право да негодува.

— Господин Уедърол се приведе напред. — Помисли какво ви свързва, а не какво ви разделя. Нищо чудно да откриеш, че едното натежава на везните повече от другото.

— Не знам. — Извърнах лице. — Наистина не знам.

5 ОКТОМВРИ 1789

Написах неотдавна, че падането на Бастилията отбеляза края на кралската власт и макар донякъде да е така — подложиха властта на монарха на изпитание и тя не издържа проверката — поне на книга, ако не в действителност, кралят остана върховен владетел.

Новината за завземането на Бастилията обиколи Франция, придружена от друга — че кралската армия ще отмъсти жестоко на революционерите. В селата пристигаха пратеници с ужасната вест, че войската помита страната. Те сочеха към залеза и казваха, че е опожарено село в далечината. Селяните се въоръжаваха в очакване на армия, която така и не идваше. Подпалваха данъчни кантори. Сражаваха се с местната милиция, изпратена да потуши броженията.

Същевременно Националното събрание прокара закон — Декларация за правата на човека и гражданите — за да спре аристократите да облагат селяните с данъци, десятък и ангария. Законът бе написан от маркиз Дьо Лафайет, помогнал при съставянето на Американската конституция. Той повеляваше, че всички хора са равни пред закона. Освен това той превърна гилотината в официален инструмент за смърт във Франция.

* * *

Как обаче да се процедира с краля? Официално той имаше право на вето. Мирабо, с когото татко възнамеряваше да сключи съюз, се надяваше протестите да стихнат и кралят да продължи да управлява както преди.

Ако беше жив, татко сигурно щеше да го подкрепи. Питам се дали съюзът между асасините и тамплиерите би променил положението. Отговарях си, че несъмнено би оказал съществено въздействие и вероятно затова бяха убили татко.

Други, оглавявани от лекаря и учен Жан-Пол Марат, чийто глас се чуваше, макар да не бе член на Събранието, вярваха, че трябва да

отнемат цялата власт на краля и да го преместят от Версай в Париж, където да изпълнява единствено съветническа роля.

Възгледите на Марат бяха най-радикални. За пръв път чувах някой да говори открито за детрониране на краля, макар в детството си да бях подочувала подобни идеи.

С други думи, най-пламенните парижки революционери не бяха предлагали драстичните мерки, предлагани от съветниците на татко във версайското ни имение още през 1778-ма.

Осъзнавайки това, по гърба ми пролазваха тръпки, защото денят на тамплиерското събрание наближаваше. Враните бяха известени, разбира се. Зарекох се обаче да спра да използвам прозвището им, щом ще ставам Велик майстор. Тоест — единайсете от най-близките съветници и сподвижници на татко бяха поканени да присъстват, както и представители на други изтъкнати тамплиерски фамилии.

На събранието щях да им съобщя, че поемам поста на татко. Щях да ги предупредя, че предателите нямат място в Ордена и ако убиецът на татко е сред тях, той ще бъде изобличен и наказан.

Такъв бе планът. И понякога, останала сама, си представях, че срещата ще протече така. Представях си как събранието се провежда във версайското ни имение, както бях казала на господин Уедърол през онзи ден в „Мезон Роял“.

В крайна сметка обаче избрахме по-неутрална територия — Отел дьо Лозюн в Ил Сен Луи. Собственикът му маркиз Дьо Пемодан, рицар-тамплиер, подкрепяше семейство Дьо ла Сер. Тоест — не съвсем неутрална територия, ала поне по-неутрална.

Господин Уедърол настоя да спазвам умерена линия. Хвърляйки поглед назад, съм му благодарна за това.

* * *

Напоследък сякаш всеки ден се случва нещо ново, ала вчера и днес се случи нещо по-важно отпреди — събитие, предизвикано неотдавна от крал Луи и Мария-Антоанета, които бяха пийнали повечко по време на празненство в чест на Фландърския полк.

Разказват, че развеселените кралски величия стъпкали демонстративно революционна кокарда, а други гости я обърнали

наопаки да покажат бялата ѝ страна — отявлен антиреволюционен жест.

Арогантно. Глупаво. Действията на краля и съпругата му ми напомниха тесногръдата аристократка и кочияша ѝ в деня на падането на Бастилията. Поддръжниците на умерената линия — Мирабо, Лафайет и съмишлениците им — навярно бяха разперили невярващо ръце, защото безразсъдността на краля подклаждаше крайните амбиции на радикалите. Хората бяха гладни, а кралят пируваше. И още по-зле — гавреше се със символите на революцията.

Революционните водачи призоваха за поход срещу Версай и хиляди — предимно жени — се стекоха по пътя между Париж и Версай. Обезглавяваха войници, дръзнали да стрелят срещу протестиращите, и както обикновено набучваха главите им на копия.

Маркиз Дьо Лафайет убеди краля да се обърне към тълпата. Мария-Антоанета придружи съпруга си и смелостта ѝ изглежда смекчи донякъде гнева на хората.

После отведоха краля и кралицата в Париж и пътуването им дотам отне девет часа. В Париж въдвориха кралската двойка в двореца „Тюйлери“. Събитието разбуни града както преди три месеца при падането на Бастилията и по улиците наизлязоха войници, санкюлоти, мъже, жени и деца. Река от хора прекосяваше и Пон Мари, когато с Жан Брюнел изоставихме каретата и решихме да стигнем пеш до Отел дьо Лозюн.

— Притеснена ли си, Елиз? — попита ме той с лице, грейнало от възмущение и гордост.

— Наричай ме Велик майстор, ако обичаш — помолих го.

— Съжалявам.

— И не, не съм притеснена. Да предвождам Ордена е мое рождено право. Присъстващите ще открият у мен лидерски плам. Млада съм и съм жена, но смятам да бъда Велик майстор, какъвто Орденът заслужава.

Усетих как Жан се изпъчва, горд от мен, и прехапах устни, както имам навик, когато се чувствам притеснена.

Макар да не го признавах пред Жан, който твърде много приличаше на послушно и влюбено кученце, всъщност нервите ми бяха изопнати до краен предел.

— Иска ми се да дойда — въздъхна господин Уедърол, преди да тръгнем, въпреки че се бяхме разбрали да не ме придружава.

Не пропусна обаче да ми даде напътствия.

— В никакъв случай не очаквай чудеса — подхвана той. — Ако спечелиш благоволението на съветниците и още петима-шестима членове на Ордена, ще успееш да наклониш везните в своя полза. И не забравяй колко закъсня да предявиш рожденото си право. Непременно използвай смъртта на баща си като причина за забавянето, но не се надявай оправданието да е лек за всяка болест. Дължиш извинение на Ордена, така че проявявай смирение, ала отстоявай територията си. Ще се отнесат с уважение към теб, ала си млада и си жена. На всичкото отгоре прояви небрежност. Няма да приемат насериозно призивите да те съдят, но няма и да ги отхвърлят с лекота.

— Да ме съдят? — ококорих се.

— Не споменах ли, че няма да приемат предложението?

— Да, но после каза...

— Знам какво казах — тросна се той. — А ти не забравяй, че няколко месеца остави Ордена без водач. По време на революция при това. Независимо дали носиш името Дьо ла Сер или не. Дали имаш рождено право или не. Този факт не е в твоя полза. Крепи ни само надеждата. Разбра ли? — Той се приведе, облегнат на патериците, да изтупа пращинка от рамото на жакета ми. Аз проверих сабята си и пистолета, после облякох мантия, за да скрия оръжията и тамплиерската пелерина. Прибрах си косата назад и нахлупих тривърха шапка.

— Така мисля — усмихнах се и си поех дълбоко дъх. — Трябва да съм смирена, да не проявявам самонадеяност и да съм благодарна на всеки, изразил подкрепа. — Замълчах. — Колко потвърдиха, че ще присъстват?

— Младият Брюнел получи дванайсет утвърдителни отговора, включително от приятелите ти — Враните. За пръв път Велик майстор свиква събрание по този начин, така че сигурно ще има присъстващи само от любопитство, но това също може да е в твоя полза.

Надигнах се на пръсти, целунах го и излязох в нощта, където ме чакаше каретата. На капрата седеше Жан. Господин Уедърол се оказа прав за увлечението му по мен, но пък младежът се отличаваше с преданост и полагаше неуморни усилия да събере подкрепа за

събранието. Целеше, разбира се, да спечели благоволенieto ми и да ми стане съветник. Разбираем стремеж. Спомних си как се усмихваха и шушукаха Враните по време на церемонията, когато ме приеха официално в ордена, и подозренията, които витаеха сега около тях, включително съмнителната фигура на Краля на просящите.

— Елиз! — извика господин Уедърол от вратата.

Обърнах се. Той ми махна нетърпеливо с ръка да се върна.

Помолих Жан да почака и се втурнах обратно.

— Да?

— Погледни ме, дете — подхвана господин Уедърол. — Помни, че заслужаваш да успееш. Ти си най-добрият боец, когото съм обучавал. Наследила си и будния ум, и обаянието на майка си и баща си. Ще се справиш. Ще поведеш Ордена!

В отговор получи още една целувка. Хукнах пак към каретата.

Обърнах се назад за последно махване за сбогом и видях Елен и Жак на прозореца. Спрях пред вратата на каретата, свалих си шапката и им се поклоних театрално.

Чувствах се добре. Напрегната, ала добре. Време бе да поправа допуснатата грешка и да взема своето.

* * *

С Жан Брюнел прекосихме Пон Мари в мрака, озарен от подскачащите факли на тълпата, и стигнахме Ил Сен Луи. Представих си семейната вила — безлюдна и занемарена наблизо, но я прогоних от съзнанието си. Жан вървеше плътно до мен, пъхнал ръка под палтото си, готов да извади сабята си, ако ни нападнат. Аз се оглеждах с надеждата да зърна сред гъмжилото други рицари от Ордена, насочили се към Отел дьо Лозюн.

Сега ми се струва забавно да го споделя — използвам „забавно“ в ироничен смисъл — но частица от мен жадуваше за многобройна публика — за огромна, историческа демонстрация на подкрепа за семейство Дьо ла Сер. Хвърляйки поглед назад, очакванията ми изглеждат безразсъдни, но... защо не? Татко бе обичан водач от уважавана фамилия. Защо орденът да не отдаде чест и на мен, наследницата на почитаното му име.

Както навсякъде другаде на острова, улиците пред Отел дьо Лозюн бяха пълни с хора. Към вътрешния двор, ограден от висока стена, обрасла с бръшлян, водеше голяма дървена врата с по-малка порта в нея. Озърнах се наляво и надясно, ала сред десетките минувачи не зърнах да приближава нито един, облечен като нас.

Жан ме погледна. Мълчеше, откакто го бях скастрила, и сега ми дожаля за него, особено след като забелязах колко е притеснен и че всъщност се притеснява за мен.

— Готова ли си, Велики майсторе? — попита той.

— Да, благодаря, Жан.

— Тогава ми позволи да почукам.

Отвори ни прислужник, облечен в елегантен жакет и с бели ръкавици. Усетих как се ободрявам при вида на извезания му церемониален пояс. Поне бях избрала подходящо място, където ме посрещат както подобава.

Той се поклони и отстъпи назад, за да влезем в двора. Огледах се и забелязах преградените с дъски прозорци и балкони около занемарената градина, покрита с изсъхнали листа, паднали саксии и изпочупени щайги.

В други времена фонтанът щеше да бълбука благозвучно и деликатно чуруликане на нощни птици да внася умиротворение в изтънчената атмосфера на Отел дьо Лозюн. Вече не.

Сега тук бяхме само аз и Жан, прислужникът и маркиз Дьо Пемодан, облечен в роба и сплел ръце пред себе си. Пристъпи напред да ни поздрави, прегърнахме се и го целунах по бузите. Окуражена от домакина и от прислужника в тамплиерските им одеяния, си позволих да повярвам, че тревогите ми са били излишни. Казах си, че вечерта ще мине добре, и странното затишие всъщност е обичайно за Ордена.

— За мен е чест, Велики майсторе — Пемодан произнесе думите твърде безизразно, обърна се припряно и ни поведе бързо през двора.

Тревогите ми веднага се върнаха, десет пъти по-натрапчиви отпреди. Погледнах към Жан, който сбърчи смутено чело.

— Събраха ли се всички, Пемодан? — попитах, докато вървахме към двукрилата врата, отвеждаща към главната сграда. Прислужникът я отвори и ни въведе вътре.

— Залата е готова за вас, Велики майсторе — отвърна уклончиво той, щом прекрачихме прага и влязохме в сумрачната трапезария с

преградени прозорци и мебели, покрити с чаршафи.

Прислужникът затвори двукрилата врата и остана до нея. Пемодан ни поведе към дебела врата в дъното, украсена с изящна дърворезба.

— Тук ли са обаче тамплиерите? — попитах. Гласът ми прозвуча дрезгаво. Гърлото ми бе пресъхнало.

Той не отговори. Дръпна голямата желязна халка и я завъртя. Тя изщрака и резкият звук отекна като изстрел в помещението.

— Мосю Пемодан... — настоях.

Зад вратата имаше каменно стълбище — виеше се надолу, осветено от мъждукащи факли, забити в стената. Оранжевите пламъци танцуваха върху грубите каменни стени.

— Следвайте ме — каза Пемодан, все едно не ме чуваше. Едва сега забелязах, че държи нещо. Кръст.

И толкова. Търпението ми се изчерпа.

— Спри! — заповядах му.

Той прекрачи още едно стъпало, но аз отметнах мантията, извадих сабята си и опрях острието в тила му. Той застина. Зад мен Жан Брюнел също извади меча си.

— Кой е долу, Пемодан? Приятел или враг? — попитах.

Мълчание.

— Не ме предизвиквай, Пемодан — просъсках и върхът на сабята ми се заби предупредително във врата му. — Ако греша, ще ти поискам прошка, но ми се струва, че тук нещо не е наред.

Пемодан въздъхна дълбоко, сякаш от плещите му се свлича бремето на тежка тайна.

— Защото няма никого, мадмоазел — прошепна.

Вледених се.

— Какво? Никой не е дошъл? — смаях се.

— Никой.

Извърнах се към Жан Брюнел, който очевидно не вярваше на ушите си.

— А маркиз Дьо Килмистер? Жан-Жак Калвер и баща му? Маркиз Дьо Симонон? — заизреждах.

Пемодан отмести врат от острието на сабята ми и бавно поклати глава.

— Пемодан? — настоях. — Къде са поддръжниците ми?

Той разпери ръце.

— Знам само, че тази сутрин санкюлотите са нападнали имението на Калвер. Жан-Жак и баща му са загинали в пожара. За другите не знам нищо.

Кръвта изстина в жилите ми.

— Чистка — казах на Брюнел. — Някой избива поддръжниците ми. — Обърнах се отново към Пемодан: — А долу? Убийци ли ме дебнат там?

Той се поизвърна леко към мен.

— Не, мадмоазел. Долу има само документи, които трябва да разгледате.

Втренчен в мен обаче с широко отворени, ужасени очи, той кимна. Нищожна утеха, предполагам, че у този страхлив мъж е останала капчица преданост, за да не позволи да падна в клопката на главорезите.

Извъртах се рязко, избутах Жан Брюнел нагоре по стълбите, затръшнах вратата и спуснах резето. Прислужникът до двукрилата врата ни изглежда, слиян от внезапния обрат на събитията. С Жан прекосихме тичешком трапезарията. Извадих пистолета си и го насочих към прислужника. Обзе ме желание с един куршум да изтрия самодоволното му изражение, но се задоволих да му махна да отвори вратата.

Той се подчини и с Жан излязохме в тъмния двор. Вратата се захлопна зад нас. Наречете го шесто чувство, ала веднага усетих, че ме грози опасност. След миг нещо пристегна врата ми. Разбрах какво е.

С прецизна точност бяха хвърлили примки от балкона над нас. В моя случай не съвсем прецизна точност — клупът се усука около яката ми и не се стегна веднага, предоставяйки ми ценни секунди за действие. Убиецът на Жан Брюнел обаче се бе представил далеч по-добре и въжето се впи в шията му.

Паникьосан, Брюнел изпусна сабята си. Ръцете му се вкопчиха в пристягащата се примка и от ноздрите му се изтръгна хъркане. Лицето му почервения, а очите му се изцъклиха. Тялото му се изпружи и върховете на обувките му остъргаха плочника.

Замахнах със сабята си към въжето, теглещо го нагоре, но в същия момент моят нападател дръпна рязко настрани и ме отдалечи от него. Безпомощна, видях как Брюнел изплезва език и очите му сякаш

изскачат от орбитите. Улових впримчилото ме въже, погледнах нагоре и забелязах тъмните сенки на балкона, управляващи ни като кукловоди.

Провървя ми обаче — под щастлива звезда си родена, Елиз! — защото макар дъхът ми да секна, яката, заплетена под примката, ми позволи да запазя достатъчно присъствие на духа и да замахна отново със сабята — този път не към недостижимото въже на Жан Брюнел, чиито крака подритваха в предсмъртна агония — а към моето.

Срязал го и се строполих на земята. Борейки се за глътка въздух, се претърколих по гръб, дръпнах спусъка на пистолета, насочих го с две ръце към балкона и стрелях.

Гърмежът отекна в двора и предизвика мигновен отклик — тялото на Жан Брюнел, разкривил лице в страховита смъртна маска, тупна като чувал върху плочника. Двата силуета на балкона изчезнаха от погледа ми. Нападението бе приключило — засега.

От сградата долетяха викове. Чух тропот на тичащи крака. През стъклото на двукрилата врата зърнах прислужника — готова съм да се закълна, че не беше зрителна измама — който ме наблюдаваше, спотаен в сенките. Изправих се, залитайки, и се почудих колко са главорезите. Кукловодите от балкона плюс още двама-трима от подземията вероятно. Вляво се отвори друга врата и към мен се втурнаха двама убийци, облечени като санкюлоти.

О, значи в къщата имаше още двама.

Проехтя изстрел и куршумът изсвистя край главата ми. Нямах време да зареждам отново пистолета. Нямах време за каквото и да било, освен да побягна.

Хукнах към пейка под каменната ограда, заслонена от високо дърво. Подскочих, отгласнах се от пейката, улових се за нисък клон и се покатерих несръчно върху него.

Зад мен долетя вик и втори изстрел. Прегърнах ствола на дървото и в същия момент куршумът се заби в кората между разперените ми пръсти. Под щастлива звезда си родена, Елиз! Започнах да се катеря. Ръцете и ботушите ми се плъзгаха, но със сетни сили се качвах нагоре с надеждата да стигна ръба на оградата.

Криво-ляво успях да се прехвърля върху нея. Погледнах надолу обаче и се възрях в ухилените лица на още двама главорези, дебнещи ме пред портата. Усмиваха ми се широко, сякаш казваха: „Пипнахме те“.

Мислеха, че са под мен, а зад мен са другарите им. Мислеха, че съм в капан, и всичко е приключило.

Ала аз ги сварих неподготвени. Скочих върху тях.

Не съм едра, но носех тежки ботуши и размахвах сабя, а и елементът на изненадата бе на моя страна. Покосих единия, докато се спусках надолу, забивайки острието в лицето му. Завъртях се и ритнах по гърлото втория. Той падна на колене с поморавяло лице, стиснал врата си с длани. Извадих сабята си от лицето на първия и я забих в гърдите на втория.

Зад мен отново се чува викове. Над главата ми се появиха лица, надничащи пред оградата. Побягнах, проправяйки си път през тълпата. Двама преследвачи хукнаха след мен. Продължих да си пробивам път напред, пренебрегвайки ругатните на хората, които разблъсквах. Сنيших се до ниска стена край моста.

— Предател! — изкрещя някой. — Изменник на революцията! Спрете червенокосата жена!

— Хванете я! Хванете червенокосата фуста! — заприглася му вторият преследвач.

— Предателка! — проехтя нов вик.

— Поруга триколяора!

След минута-две призивът се разпространи и към мен се заобръщаха глави. Хората забелязаха за пръв път изисканите ми дрехи и погледите им се насочиха към косата ми. Към червената ми коса.

— Ти си! Дръжте я! Предателката е тук! — изкрещя мъж.

Под мен по реката пълзеше шлеп. Мина под моста, натоварен със стока, покрита с брезент. Не знаех какво превозва, ала се молах да е нещо, омекотяващо падането, когато скачаш от мост.

В крайна сметка се оказа все едно дали стоката е мека или не. Скочих, щом ръцете на разгневените граждани се протегнаха към мен, и залитнах настрани. Улучих кораба, но от погрешната страна — откъм корпуса — и от удара дъхът ми секна.

Смътно осъзнах, че пукотът, който чувам, е от счупените ми ребра. После цопнах в мастиленочерната Сена.

* * *

Успях да се добера до хижата, разбира се. Стигнах брега, измъкнах се от водата и използвах хаоса, възцарил се след пътешествието на краля до Париж, за да взема кон „назаем“. Препуснах по осеяното с отломки шосе. Движех се срещу тълпата — към Версай — и се стараех да яздя възможно най-внимателно заради счупените ребра.

Дрехите ми бяха мокри и зъбите ми тракаха, когато най-сетне спрях пред лесничейската хижа, плъзнах се от седлото и се добрах до вратата. Бях в окаяно състояние, ала мислех единствено, че съм го предала. Предадох баща си.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

12 СЕПТЕМВРИ 1794

Четейки, затаявам дъх, възхитен от храбростта ѝ и учуден как в дневника ѝ съзирам огледален образ на себе си. Господин Уедърол има право (благодаря ти, господин Уедърол, че ѝ помогна да го разбере), защото ние с Елиз наистина си приличахме.

Разликата, разбира се, е, че тя стигна първа до целта. Поведоха я първа по... о, щях да напиша „избрания от нея път“, ала си давам сметка, че не е имала никакъв избор. Елиз бе родена да е тамплиер. Възпитана да оглави ордена, отначало тя бе прегърнала охотно отредената ѝ съдба, защото ѝ предоставяше изход от живота във Версай, изтъкан от интриги, скроени зад ветрилата. После обаче я бяха обзели колебания — дали вечният сблъсък между асасините и тамплиерите, пролял реки от кръв, е постигнал нещо и ще постигне нещо.

Елиз бе заключила правилно, че ме е видяла с Белек. Признавам, че той ми отвори очите и ми помогна да осъзная, че притежавам определени дарби. С други думи, благодарение на Белек станах асасин. Той ме въведе в Братството и ме подтикна да издиря убиеца на Франсоа дьо ла Сер.

О, да, Елиз. Не само ти скърбеше за баща си. Не само ти търсеше виновника за смъртта му. И в това отношение аз имах известно предимство — познанието на моето Братство, „дарбите“, които развих под ръководството на Белек, и фактът, че бях там в нощта на убийството на Франсоа дьо ла Сер.

Навярно трябваше да чакам и да ти отстъпя правото на възмездие. Навярно бях импулсивен като теб. Дали?

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛИЗ ДЪО ЛА СЕР

25 АПРИЛ 1790

Минаха шест месеца, откакто за последно писах в дневника си. Шест месеца, откакто скочих от Пон Мари в мразовитата октомврийска нощ.

Известно време, разбира се, останах на легло, изгаряща от треска, повалила ме два дни след гмуркането в Сена. Горкото ми изнемощяло тяло се затрудняваше да се пребори едновременно с треската и със счупените ребра. Елен твърди, че съм висяла на косъм между живота и смъртта.

Ще приема, че не преувеличава. Лично аз отсъствах духом, ако не телом — халюцинирах, бълнувах нощем, крещях.

Спомням си единствено как се събудих една сутрин и видях угрижените им лица, надвесени над леглото — Елен, Жак, господин Уедърол.

— Треската си отиде — каза Елен и на лицата им се изписа облекчение.

* * *

Няколко дни по-късно господин Уедърол дойде в спалнята ми и седна на ръба на леглото. В хижата не спазвахме строга етикеция. Една от причините да ми харесва животът в нея. Така фактът, че съм принудена да се крия от враговете си, ставаше малко по-поносим.

Известно време поседяхме мълчаливо като стари приятели, които не се страхуват от тишината. Отвън чувахме как Елен и Жак се смеят звънко. Някой притича под прозореца и с господин Уедърол се спогледахме и се усмигнахме многозначително. После той сведе глава и продължи да подръпва брадата си, какъвто навик беше придобил напоследък.

— Как би постъпил татко, господин Уедърол? — попитах най-сетне.

Неочаквано той се засмя.

— Щеше да потърси помощ от другата страна на морето, дете. От Англия вероятно. Какви са отношенията ти с английските тамплиери, ако не е тайна?

Изпепелих го с поглед.

— Какво друго?

— Е, би се опитал да сплоти поддръжниците си. И преди да ме прекъснеш, какво мислиш, че правех, докато ти крещеше и се потеше в леглото? Търсех подкрепа!

— И?

Той въздъхна.

— Не постигнах кой знае какво. Мрежата ми лека-полека занемява.

Свих колене и ги обгърнах с ръце. Прониза ме болка в ребрата, все още незаздравели напълно.

— Какво значи „занемява“?

— Значи, че от няколко месеца изпращам писма и получавам уклончиви отговори. После никой не ми отговаря. Не искат да разговарят с мен — с нас — дори тайно. Казват, че има нов Велик майстор и ерата на семейство Дьо ла Сер е отминала. Хората, които благоволяват да ми пишат, не подписват писмата си. Умоляват ме да ги изгоря, щом ги прочета. Който и да е новият водач, явно ги е наплашил.

— Ерата на семейство Дьо ла Сер е отминала? Така ли казват?

— Да, дете. Положението е сериозно.

Засмях се сухо.

— Не знам, господин Уедърол, дали да се обиждам, или да съм благодарна, когато ме подценяват. Ерата на семейство Дьо ла Сер не е отминала. Кажи им го. Кажи им, че ерата на Дьо ла Сер няма да отmine, докато в тялото ми има капчица живец. Заговорниците мислят, че ще се измъкнат безнаказано. Наистина ли смятат, че няма да им отмъстя за смъртта на татко и за отлъчването на семейството ми от Ордена? Значи заслужават да умрат заради глупостта си.

Старият ми приятел настръхна.

— Знаеш ли какво правиш? Позволяваш на жаждата за мъст да те обсеби.

Свих рамене.

— Наричай го, както искаш. Според мен е ответен удар. Каквато и дума да използваме обаче, не бива повече да бездействам, скрита в училище за момичета, и да се надявам, че някой ще изпрати писмо в тайната ни пощенска кутия. Смятам да отвърна на удара, господин Уедърол. Кажи го на агентите си.

Той обаче умееше да убеждава. А и уменията ми бяха закърнели, тялото ми беше изтощено (ребрата още ме боляха). Затова останах в хижата, а той продължи да пише писма и да се опитва да сплоти поддръжниците ни.

Съобщиха ми, че и последният прислужник е напуснал имението ми във Версай. Копнея да се върна там. Не бива, разбира се, защото не е безопасно. Принудена съм да оставя обичния семеен дом на милостта на грабителите.

Обещах на господин Уедърол да бъда търпелива и съм търпелива. Засега.

16 НОЕМВРИ 1790

Седем месеца писахме писма и в резултат разбрахме само едно — че съюзниците и приятелите ми са бивши съюзници и приятели.

Чистката приключи. Някои ме предадоха, подкупиха мнозина, а трети — по-упоритите, опитали се да ме подкрепят като мосю Льо Фаню — обезвредиха по други начини. Една сутрин прерязали гърлото на Льо Фаню, изнесли го гол и с краката напред от парижки бордей и го хвърлили на улицата. Заради този позор го изключили посмъртно от тамплиерския орден, а съпругата и децата му, които при други обстоятелства щяха да получат финансова помощ, били обречени на нищета.

Льо Фаню обичаше семейството си и беше предан на съпругата си Клер. Не само не би стъпил в бордей, но и предполагам, че би се чудил какво да прави, ако случайно се озове на такова място. Никой не заслужава по-малко сполетялата го участ.

Ето как плати за подкрепата, оказана на семейство Дьо ла Сер. Отнеха му всичко — живота, достойнството, честта.

Разбрах, че всеки член на Ордена, отказвал досега да се подчини, след този случай ще сведе глава, уплашен от грозящия го позор. И, естествено, очакванията ми се оправдаха.

— Искам да се погрижим за децата и съпругата на господин Льо Фаню — казах на господин Уедърол.

— Мадам Льо Фаню погуби децата си и се самоуби — уведоми ме той. — Предпочете смъртта пред позора.

Затворих очи, поех си дълбоко дъх и издишах, опитвайки се да овладеея гнева си. В списъка се прибавяха още невинни жертви.

— Кой е той, господин Уедърол? — попитах. — Кой дърпа конците?

— Ще разберем — въздъхна той. — Не бой се.

Не предприехме нищо обаче. Враговете ми несъмнено смятаха, че са успели да осъществят преврата, и вече не представлявам опасност. Грешаха.

12 ЯНУАРИ 1791

Възстанових уменията си да се сражавам със сабя и дори ги усъвършенствах. Предупредих господин Уедърол, че скоро ще си тръгна, защото тук не постигам нищо. Обясних му, че всеки ден, прекаран в хижата, е загубен и ме отдалечава от ответния удар. Той се опита да ме убеди да остана. Както винаги очакваше отговор на поредното писмо. Искаше да проследи още една следа.

Когато доводите му се изчерпаха, опита да ме заплаши. Тръгна ли, ще разбере какво е да те наложат с потния край на патерица. Бих ли се осмелила?

Продължавам да проявявам (не)търпение.

26 МАРТ 1791

Тази сутрин господин Уедърол и Жак се върнаха от „пощенската станция“ в Шатофор часове след уречения час — толкова късно, че бях започнала да се тревожа.

Обмисляхме да преместим пощенската станция — рано или късно някой щеше да се появи. Поне според господин Уедърол. Въпросът дали да я преместим се бе превърнал в поредното оръжие във войната помежду ни — да остана или не (да остана според него), да тръгна или не (да тръгна според мен). Вече бях възстановила силите си и бездействието ме гнетеше. Представях си как безименните ми врагове тържествуват и със злоради лица вдигат язвителни наздравици в моя чест.

— Това е някогашната Елиз — предупреди ме господин Уедърол. — И по-точно младата Елиз, която идва в Лондон и предизвиква вражда, чиито последици още не сме преодолели.

Имаше право, разбира се. Искях да бъда по-зряла, по-хладнокръвна, по-достойна за водач. Татко никога не прибързваше.

От друга страна, копнеех да направя нещо. Все пак потрезвомислещо и послушно момиче би изчакало да завърши образованието си. Младата Елиз обаче не я свърташе — скочи в карета, пое към Кале и животът ѝ започна. Фактът, че сега бездействам, ме изнервяше и ядосваше. Всъщност още повече подклаждаше гнева ми. А той бе достатъчно силен.

В крайна сметка случилото се тази сутрин ме подтикна да не отлагам повече. С обезпокоително закъснение господин Уедърол най-сетне се върна от Шатофор и аз изтичах в двора да го посрещна.

— Какво стана? — попитах нетърпеливо, помагайки му да слезе от каруцата.

— Честно казано, извадихме голям късмет, че този младеж мрази миризмата на сирене. — Той посочи Жак.

— Какво имаш предвид? — повдигнах вежди.

— Докато ме чакаше пред магазина, се случило нещо странно. По-скоро видял нещо странно. Край входа се навъртало момче.

Бяхме преполовили пътя до хижата, където възнамерявах да сваря кафе на господин Уедърол, преди да ми разкаже всичко. Думите му обаче ме стъписаха и спрях рязко.

— Моля?

— Някакъв гаврош. Просто се шляел наоколо.

Чудо голямо, подсмихнах се, гаврош да се размотава из градски площад. Господин Уедърол обаче смръщи вежди.

— Не просто гаврош, а много любопитен дрипльо. Заговорил Жак, докато ме чакал отвън. Попитал го дали е виждал мъж с патерици да влиза в магазина за сирене тази сутрин. Жак е съобразителен младеж. Отговорил, че не е виждал мъж с патерици, но ще се оглежда. „Хубаво, аз ще се навъртам наоколо“, казало момчето. „Ще получиш монета, ако ми кажеш нещо полезно“. Според Жак младият мошеник е на не повече от десет години. Откъде мислиш взема пари да плаща на информатори?

Свих рамене.

— Някой му плаща, разбира се! Детето работи за тамплиерите, които заговорничат срещу нас, или да не се казвам Фреди Уедърол. Открили са пощенската ни кутия, Елиз. Търсят те и отсега нататък ще я наблюдават.

— Говори ли с момчето?

— Не. На проклет идиот ли ти приличам? Жак влезе в магазина и ми разказа какво се е случило. Излязохме през задния вход и се върнахме вкъщи по дългия маршрут, за да се уверим, че не ни следят.

— И следяха ли ви?

Той поклати глава.

— Въпрос на време е обаче.

— Откъде знаеш? — възразих. — Има твърде много неизвестни. Дали гаврошът е работел за тамплиерите, или е искал да те ограби, да изпроси някой грош, да ти открадне патериците, за да се позабавлява? Дали е забелязал нещо сериозно, което да събуди подозренията им. Дали ще решат, че пощенската кутия наистина е наша?

— Мисля, че знаят — каза тихо господин Уедърол.

— Сигурен ли си?

— Да. Ето защо — той се намръщи, бръкна в джоба на жакета си и ми подаде писмо.

* * *

Мадмоазел Дьо ла Сер,
Оставам предан на Вас и на баща Ви. Трябва да се срещнем, за да Ви разкрия истината за смъртта на Великия майстор и за последвалите събития. Отговорете ми веднага.

Лафрениер

Сърцето ми заби силно.
— Трябва да отговоря — казах бързо.
Господин Уедърол поклати раздразнено глава.
— Нищо подобно няма да направиш — отсече. — Това е капан. Искат да излезеш от укритието си. Ако писмото е от Лафрениер, значи съм маймуна. Клопка е. Отговорим ли, падаме в нея.
— Ако отговорим оттук.
Той поклати глава.
— Няма да ходиш никъде.
— Трябва да разбера! — размахаш писмото.
Той се почеса по главата.
— Няма да ходиш никъде сама — каза след известен размисъл.
Разсмях се.
— Е, кой ще ме придружи? Ти?
Забелязах как сведе глава и се разкаях за проявената нетактичност.
— Съжалявам, господин Уедърол. Не исках да...
Той поклати тъжно глава.
— Имаш право, Елиз, имаш право. Аз съм закрилник, който не е в състояние да закриля.
Станах, приведох се до стола му и го прегърнах.
Настъпи неловко мълчание. В стаята се чуваше само как господин Уедърол току си поема тежко дъх.
— Не искам да тръгваш — призна той най-сетне.
— Налага се — отвърнах.

— Не можеш да се пребориш с тях, Елиз. — Той избърса гневно сълзите. — Много са силни. Не бива да се изправяш сама срещу тях.

Прегърнах го отново.

— Не бива и да бягам повече. Знаеш, че ако са открили пощенската ни кутия, ще предположат, че сме някъде наблизо. Ще очертаят кръг върху карта и ще започнат да ни търсят. А „Мезон Роял“, където Елиз дъо ла Сер е била ученичка, е подходящо укритие, откъдето да подхванат издирването. Ще трябва да заминем — ти и аз. Да отидем другаде, където да подновим безплодните си опити да осигурим подкрепа. И пак ще чакаме да ни намерят. После отново ще се наложи да се преместим. Не. Бягството не е решение.

Той поклати глава.

— Не, Елиз. Ще измисля нещо. Послушай ме. Аз съм ти съветник и те съветвам да останеш тук, докато открием изход от трудното положение. Как ти звучи? Успях ли да те разубедея?

Докато изричах обещанието да остана, усещах горчивия вкус на лъжата. Питам се дали той е предполагал, че ще се измъкна тайно през нощта, когато всички спят.

Всъщност щом мастилото върху листа изсъхне, ще прибера дневника в кожената си чанта и ще тръгна. Ще разбия сърцето му. Съжалявам, господин Уедърол.

27 МАРТ 1791

Докато се прокрадвах безшумно към входната врата, по коридора пробяга призрак.

Прочистих гърло и призракът спря, обърна се и закри устата си с длан. Беше Елен — излизаше от стаята на Жак и се връщаше в своята.

— Съжалявам, че те стреснах — прошепнах.

— О, мадмоазел...

— Необходима ли е тази тайнственост?

Тя се изчерви.

— Не искам господин Уедърол да разбере.

Понечих да възразя, но размислих и се обърнах към вратата.

— Е, сбогом и до скоро.

— Къде отивате, мадмоазел?

— В Париж. Трябва да направя нещо.

— Тръгвате ненадейно посред нощ?

— Господин Уедърол не бива да разбере.

Тя изтича на пръсти до мен и ме разцелува.

— Внимавайте! Върнете се при нас!

Странно. Тръгвам да отмъстя за семейството си, но всъщност хората в хижата са моето семейство. За секунда се запитах дали да не остана. Дали не е по-добре да живея в изгнание с онези, които обичам, вместо да загина, разчиствайки стари сметки?

Не, нямаше да се разколебая. Искях да се освободя от омразата, стегнала сърцето ми.

— Ще се върна. Благодаря, Елен. Знаеш... знаеш колко те ценя.

Тя се усмихна.

— Знам.

Обърнах се, отворих вратата и излязох.

* * *

Докато препусках и се отдалечавах от хижата, не изпитвах щастие. Обзета от въодушевление, че най-сетне не бездействам, и от целеустременост, пришпорвах Скрач към Шатофор.

Стигнах след полунощ и първо влязох в гостилница. Обявих на всеослушание, че се казвам Елиз дьо ла Сер, живея във Версай, но съм се запътила към Париж.

На другата сутрин тръгнах, прекосих Пон Мари и се насочих... към дома си? Нещо такова. По-точно към вилата ни на Ил Сен Луи.

В какво ли състояние щях да я заваря? Не помнех дори дали при последното си посещение съм била грижлива домакиня. Не след дълго разбрах отговора. Не, не съм била грижлива, а жадна домакиня, съдейки по бутилките вино, търкалящи се навсякъде. Потреперих, спомнила си мрачните часове, които бях прекарала тук.

Оставих недосегнати отломките от миналото. Написах писмо на мосю Лафрениер. Поканих го след два дни да се срещнем в Отел Воазен. Отнесох лично писмото до адреса, върнах се във вилата и я опасах с жици, в случай че някой дойде да ме търси. После се настаних в стаята на иконома и зачаках.

29 МАРТ 1791

Тръгнах към Отел Воазен в Льо Маре, където си бях уговорила среща с Лафрениер. Кой щеше да се появи? Това бе въпросът. Приятелят Лафрениер? Предателят Лафрениер? Или някой друг? И ако ми бяха поставили капан, бях ли паднала в него? Или бях взела единственото възможно решение, за да не се крия цял живот от хората, които искат да ме убият?

Дворът на Отел Воазен тънеше в сивкав здрач. Сградата се издигаше пред мен — внушителна навремето и аристократична като посетителите си, ала както революцията бе принудила аристократите да се снишат — а с всеки ден Събранието им отнемаше право след право — Воазен също изглеждаше уплашен от събитията през изминалите две години: прозорците не грееха в светлини, някои бяха счупени и преградени с дъски. Педантично поддържаната градина беше буренясала, по стените се виеше бръшлян, протегнал филизи към черните прозорци на първия етаж. Между паветата никнеха плевели, а ботушите ми отекваха глухо върху камъните.

Обзе ме безпокойство при вида на слепите прозорци, взиращи се към оживения доскоро двор. Зад всеки от тях би могъл да дебне нападател.

— Ехо! — подвикнах. — Мосю Лафрениер?

Затаих дъх, завладяна от мрачно предчувствие. Упрекнах се, че съм уговорила срещата тук, и се замислих, че да очакваш да ти устроят клопка не е същото като да си подготвен за нея.

Господин Уедърол имаше право, а и аз го знаех от самото начало. Наистина беше капан.

Чух звук и се обърнах. От сенките пристъпи мъж. Присвих очи и пръсти, готова да посрещна атаката.

— Кой си ти? — извиках.

Той се спусна напред. Осъзнах, че не е Лафрениер, и в същия момент лунната светлина озари острието, което мъжът измъкна от пояса си.

Навярно щях да извадя навреме сабята си от ножницата. Все пак бях бърза.

Или пък нямаше да успея? Той също действаше бързо.

Оказа се, че няма значение. Въпросът разреши трети човек, изскочил сякаш от нищото. Видях скрито острие да проблясва в мрака и нападателят ми падна, покосен от Арно.

За секунда застинах занемяла, понеже той не приличаше на стария ми приятел. Не само защото носеше асасинска мантия и скрито острие, а и защото Арно вече не беше момче.

Опомних се след миг и осъзнах, че не биха изпратили само един убиец. Сякаш да оправдае предположението ми, зад гърба на Арно изскочи мъж и дългите месеци в хижата, през които тренирах, ми се отплатиха. Стрелях над рамото на Арно, в челото на убиеца зейна трето око и той се строполи мъртъв на плочника.

* * *

Заредих пистолета и попитах:

— Какво става? Къде е мосю Лафрениер?

— Мъртъв е — отвърна Арно. Произнесе го с тон, сякаш историята е по-дълга, отколкото признава.

— Какво? — изгледах го остро.

Преди да успее да ми отговори обаче, в стената до нас рикошира куршум от мускет и ни обсипа с каменни отломки. Зад прозорците над главите ни имаше стрелци.

Арно ме сграбчи за ръката и частица у мен, която все още го мразеше, понечи да се отдръпне, да му каже, че и сама ще се справя. Спомних си обаче думите на господин Уедърол и осъзнах, че все пак Арно е дошъл тук заради мен, а това е най-важното. Не се отскубнах.

— Хайде! После ще ти обясня — каза той.

От прозорците проехтя втори залп. Втурнахме се към портата и излязохме от двора.

Пред нас се стелеше лабиринтът — бурениясал и занемарен, но все още лабиринт. С развята мантия и смъкната качулка Арно тичаше напред, а аз се взирах в него, пренесла се в по-щастливи времена, преди тайните да ни разделят.

— Помниш ли лятото във Версай, когато бяхме на десет? — попитах го запъхтяна.

— Помня как шест часа се лутах из проклетия лабиринт, а ти ми изяде десерта — отвърна той.

— Този път гледай да не се изгубиш — извиках му и хукнах пред него, доловила радостта в гласа си. Само с Арно се чувствах така. Само той озаряваше живота ми. И в този момент — със сърцето и с ума си — му простих.

* * *

Стигнахме средата на лабиринта. Там ни очакваше награда — още един убиец. Той приклекна, погледна нервно първо към Арно, после към мен и аз се зарадвах, че ще отиде в гроба с мисълта, че съм се съюзила с асасините. Надявах се да срещне Създателя, яхнал облак от праведен гняв. В моята история той бе злодеят. В неговата — той бе героят.

Отстъпих назад и оставих Арно да кръстоса оръжие с убиеца, възползвайки се от възможността да се насладя на майсторството му. През годините, когато се обучавах да се бия със сабя, той се бореше с изпитите по алгебра, подготвени от учителя ни. От двама ни аз бях по-опитният боец.

Той обаче бе успял да навакса. Доста бързо при това.

Забеляза колко съм впечатлена и ме озари с усмивка, която би стопила сърцето ми, ако изобщо се нуждаеше от топене.

Продължихме през лабиринта и излязохме на оживената улица. Революцията явно предразполагаше хората да празнуват повече от всякога — всеки ден живееха, сякаш им е последният.

На площада беше пълно с актьори, акробати, жонгльори, кукловоди, пияни гуляйджии и други — поели по техните стъпки. По лицата на повечето сияеха широки усмивки. Видях десетки бради и мустаци, лъснали от бира и вино — мъжете ги отглеждаха в знак на подкрепа към революцията — както и множество яркочервени кепета на „свободата“.

Ето защо тримата ни преследвачи стърчаха сред тълпата като разкървавен палец. Усетих как Арно се напруга, посегнах към сабята

си, но той ме спря, улавяйки ме нежно за лакътя. Всеки друг би изгубил един-два пръста в такъв случай. На Арно бях готова да простя.

— Ела утре да пием кафе. Ще ти обясня всичко.

1 АПРИЛ 1791

Плас де Вож — най-старият и най-внушителният парижки квартал се намираше недалеч от мястото, където предишната вечер се разделихме с Арно. След неспокойната нощ се върнах на другия ден, изопната като струна от нерви, любопитство и едва сдържано възмущение. Бях окрилена, че наближавам целта въпреки злополуката с Лафрениер.

Излязох на площада през една от широките сводести колонади между опасващите го постройки от червена тухла. Нещо ме накара да спра. Огледах се объркано за миг, питайки се какво се е променило. Все пак сградите и пищните колони бяха същите. Нещо обаче липсваше.

После разбрах. Нямаше я статуята в средата на площада — бронзовият Луи XIII, яхнал кон, бе изчезнал. Бях чувала, че революционерите претопяват статуи. Сега виждах доказателството.

Арно ме чакаше, увит в мантията. Огледах го отново на студената дневна светлина, опитвайки се да открия промяната, да проумея как момчето се е превърнало в мъж. По-заострената и решителна брадичка навярно? По-широките рамене и гранитните очи, едновременно проникателни и пленителни? Арно бе красиво момче. Жените във Версай не пропускаха да го отбележат. Момичетата се изчервяваха и се кикотеха в ръкавиците си, когато минаваше край тях, и привлекателната му външност надделяваше над социалните предразсъдъци, че той ни е само повереник. Аз пък харесвах топлото чувство за надмощие, че „Арно е мой“.

Сега обаче у него имаше нещо почти героично. Изпитах чувство за вина, чудейки се дали като прикривахме истинското му потекло, не му бяхме попречили да разкрие възможностите си по-рано.

После съвестта ме загложди, че не съм изпълнила повелята на татко. Ако не бях постъпила егоистично и бях въвела Арно в тамплиерското лоно, сега този мъж, когото изпивах с поглед, навярно щеше да служи на нашата кауза, а не на противниковата.

Сетне обаче, щом седнахме в кафенето, потопени в привидно нормална парижка атмосфера, въпросът, че аз съм тамплиер, а той — асасин — сякаш изгуби значение. Ако Арно не носеше асасинска мантия, щяхме да приличаме на влюбени, наслаждаващи се на ароматното кафе. Той ми се усмихна с усмивката на момчето, с което бях отраснала, и за секунди се изкуших да забравя всичко, и да се потопя в топлите води на носталгията, загърбила съперничествата и повелите на дълга.

— Е? Май не си губил време? — наруших мълчанието най-после.

— Да, търсех човека, убил баща ти. — Той сведе очи и пак се запитах дали крие нещо.

— Не само татко. Той уби повечето ми съюзници и наплаши останалите. Все едно е фантом.

— Видях го.

— Така ли? Кога?

— Снощи. Преди да те намеря. — Той се изправи. — Ела. Ще ти обясня.

Тръгнахме и аз веднага го засипах с въпроси. Арно ми разказа, че снощи всъщност е видял загадъчна фигура в роба. Безименно привидение. Въпреки това способността му да разбулва загадки ми се стори почти зловеща.

— Как, по дяволите, успя? — учудих се.

— Разполагам с уникални умения да събирам информация — отвърна уклончиво той.

Стрелнах го с поглед и си спомних думите на татко за „дарбите“ му. Предполагах, че има предвид „зложби“, ала навярно грешах. Навярно Арно притежаваше нещо толкова неповторимо, че асасините бяха съумели да го „надушат“.

— Добре, не издавай тайните си. Кажи ми само къде го откри.

— Не съм сигурен, че е уместна идея — възрази той.

— Не ми вярваш?

— Сама го каза. Убил е съюзниците ти и е завзел Ордена ти. Той иска да умреш, Елиз.

Изсумтях.

— И какво? Искаш да ме защитиш? Така ли?

— Искам да ти помогна — поправи ме със сериозен тон той.

— Братството разполага с източници, с хора...

— Съжалението не е добродетел, Арно — прекъснах го рязко. — И не вярвам на асасините.

— А на мен? — попита предпазливо той.

Извърнах поглед. Не знаех отговора. Знаех, че искам да му се доверя и всъщност отчаяно копнеех да му се доверя, но сега той бе асасин.

— Не съм се променил толкова, Елиз — настоя той. — Същото момче съм, което разсейваше готвача, докато откраднеш конфитюра. Същото, което ти помогна да прескочиш оградата на овощната градина със злите кучета.

Имаше и друго. Още нещо, което заслужаваше да обмисля. Господин Уедърол с право бе посочил, че съм сама — сама срещу мнозина. Ами ако асасините ме подкрепят? Не бе необходимо да се питам как би постъпил татко. Бях наясно, че той възнамеряваше да сключи примирие с асасините.

— Заведи ме при Братството — кимнах. — Ще изслушам предложението им.

— Предложение е малко пресилено — повдигна вежди Арно.

2 АПРИЛ 1791

Асасинският съвет щеше да се състои в зала в Ил дьо ла Сите в сянката на Нотр Дам.

— Сигурен ли си, че е добра идея? — попитах Арно, когато влязохме в салона, заобиколен от високи каменни арки. В единия ъгъл имаше голяма дървена врата с тежка стоманена халка. До нея стоеше огромен брадат асасин, чиито очи искряха в тъмните дълбини на качулката му. Той кимна безмълвно на Арно, който също му кимна в отговор. За кой ли път се преборих с чувството за нереалност, виждайки Арно в нова светлина — вече зрял мъж и асасин.

— Имаме общ враг — каза той, щом вратата се отвори и влязохме в коридор, осветен от запалени факли. — Съветът ще го разбере. А и Мирабо бе приятел на баща ти, нали?

Кимнах.

— Не точно приятел, но татко му се доверяваше. Води ме!

Първо обаче Арно извади превръзка за очи от джоба си и настоя да я сложа. Аз обаче броях стъпките и завоите, уверена, че ще успея да се върна през лабиринта, ако се наложи.

Най-сетне стигнахме крайната цел и аз долових, че се намираме във влажно подземие, подобно на предишната зала, ала пълно с хора. Чувах гласовете им. Отначало ми се стори, че долитат от галерии над мен, ала после осъзнах, че членовете на Съвета са застанали покрай стените и шепотът им сякаш се процежда в камъка.

— Това ли е...

— Какви ги върши той?

Усетих, че пред нас застава някой, и чух грубоват, дрезгав глас, наподобяващ френския на господин Уедърол.

— Сега пък какво си намислил, непрокопсанико? — изръмжа мъжът.

Сърцето ми заблъска като чук в гърдите, задъхах се. Ами ако сме прекрачили границата? Ако сме отишли твърде далеч? Пак ли щях да чуя: „Убийте червенокосата фуста“? Нямаше да е за пръв път и макар Арно да ми бе позволил да задържа сабята и пистолета си, за какво

щяха да ми послужат, след като съм със завързани очи и изправена срещу десетки противници? Десетки асасини?

Ала не. Арно ме бе спасил от една клопка. Не би ме довел в друга. Вярвах му и го обичах. Той отговори на мъжа, препречил пътя ни, и гласът му прозвуча спокойно и хладнокръвно — балсам за изопнатите ми нерви.

— Тамплиерите са подписали смъртната й присъда — каза той.

— И ти реши да я доведеш тук? — попита властният глас, вероятно принадлежащ на Белек.

Арно обаче не успя да отговори. В залата влезе още някой. Друг глас отбеляза:

— Е, явно имаме гост?

— Казвам се... — подхванах, но новодошлият ме прекъсна:

— О, свали тази превръзка, за бога! Нелепо е.

Смъкнах я и се озовах очи в очи с членовете на Асасинския съвет, които наистина бяха застанали край каменните стени на дълбокото, сумрачно подземие. Оранжевите пламъци на факлите танцуваха по робите и по лицата им, неразгадаеми под спуснатите качулки.

Погледнах към Белек. С гърбав нос и подозрително изражение, той се взираше в мен с нескрито презрение, готов да защити Арно от посегателствата ми.

Предположих, че другият мъж е Великият майстор, почитаемият Габриел Рикети, виконт Дьо Мирабо. В качеството си на председател на Събранието той се бе превърнал в герой на революцията, но напоследък отстояваше умерена линия в сравнение със застъпниците на по-радикални промени.

Бях чувала, че външният му вид е обект на подигравки, ала макар да бе закръглен, кръглолик господин със забележително сипаничава кожа, очите му излъчваха благост и предразполагаща откровеност и аз веднага го харесах.

Изопнах рамене.

— Казвам се Елиз дьо ла Сер — изрекох смело. — Дъщеря съм на Франсоа дьо ла Сер, Велик майстор на тамплиерите. Дойдох да ви помоля за помощ.

Членовете на Съвета сближиха глави и зашушукаха. Новодошлият обаче — Мирабо, разбира се — вдигна ръка да ги накара

да замълчат.

— Продължете, мадмоазел — поощри ме той.

Приближените му пак надигнаха гласове:

— Отново ли ще подхващаме същия спор?

Мирабо ги усмири:

— Наложително е! Ако не виждате предимството дъщерята на Франсоа дьо ла Сер да ви дължи услуга, не ви предричам светло бъдеще. — Обърна се към мен: — Слушам ви, мадмоазел.

— Пфу! — процеди през зъби Белек.

Обърнах се към него и подхванах:

— При нормални обстоятелства не бих преговаряла с вас, господа, но баща ми е мъртъв, както и съюзниците ми в Ордена. За да отмъстя, по принуда се обръщам за помощ към асасините.

— „Преговори“! Как не! Искате да свалим гарда! Да я убием още сега и да им я изпратим като предупреждение — просъска Белек.

— Белек — възпря го Арно.

— Стига! — извика Мирабо. — Най-добре да обсъдим положението насаме. Извинете ни, мадмоазел Дьо ла Сер.

Поклоних се.

— Разбира се.

— Придружи я, Арно! — добави виконтът. — Сигурен съм, че има какво да обсъдите.

* * *

Излязохме, прекосихме отново моста и по оживените улици се върнахме на Плас де Вож.

— Е, срещата оправда очакванията ми — отбелязах.

— Дай им време. Мирабо ще ги вразуми.

Продължихме да вървим мълчаливо и мислите ми се насочиха от Мирабо — Великия Майстор на асасините — към човека, завзел моя Орден.

— Мислиш ли, че ще го намерим? — попитах.

— Късметът все някога ще го изостави. Франсоа-Томас Жермен смяташе Лафрениер за...

Прекъснах го:

— Франсоа-Томас Жермен?

— Да. Бижутерът, който ме доведе до Лафрениер.

Студени тръпки пролазиха по гърба ми.

— Арно, навремето Франсоа-Томас Жермен е бил дясната ръка на татко.

— Тамплиер?

— Бивш. Отлъчили го от ордена, когато съм била малка. Доколкото си спомням, заради еретични възгледи и нещо, свързано с Жак дьо Моле. Не съм съвсем сигурна. Но мислех, че е мъртъв от години.

Жермен. Жак дьо Моле. Пропъдих ги от ума си. По-късно щях да премисля, вероятно с помощта на господин Уедърол.

— Жермен е твърде дееспособен за труп — констатира Арно.

Кимнах.

— Бих искала да му задам няколко въпроса.

— Аз също. Работилницата му се намира на улица „Сент Антоан“. Недалеч оттук.

С възобновена целеустременост прекосихме заслонената от дървета алея, отвеждаща към площад, където навесите на магазините и кафенетата шумоляха, надиплени от лекия летен вятрец, а над главите ни се вееха знамена.

Улицата бе белязана от хаоса — преобърнатата каруца, купчина разбити каци, почернели от сажди павета и, разбира се, трикольори, пърхащи над главите ни, някои от които прокъсани в битка.

Изглеждаше обаче безметежна както навремето. Минувачите бързаха напред-назад, заети с ежедневните си задачи, и за миг ми се стори трудно да си я представя като сцена на драматични събития, променили из основи страната ни.

Арно ме поведе по павираната улица към порта, водеща към вътрешен двор. В него се издигаше внушителна къща. „Вътре — обясни Арно — се намира работилницата, където ще открием майстора на сребро.“ Жермен. Мъжът, организирал убийството на баща ми.

— Миналия път имаше стражи — отбеляза той и спря с тревожно изражение.

— Сега няма — кимнах.

— Да. Но пък оттогава мина доста време. Възможно е сега да няма охрана.

— Или причината е друга.

Внезапно замълчахме и се огледахме предпазливо. Ръката ми стисна дръжката на сабята и с благодарност усетих твърдия допир на пистолета, пъхнат в колана ми.

— Ехо! Има ли някой? — извика Арно в пустия двор.

Не получи отговор. Чувахме шума на улицата зад нас, ала пред нас имението мълчеше и ни наблюдаваше с оцъклените си прозорци.

Той побутна вратата. Погледна ме и влезе. Преддверието пустееше. Тръгнахме по стълбите. Съдейки по оскъдната мебелировка, собствениците му явно го бяха напуснали. В работилницата открихме инструменти за обработка на сребро — поне доколкото се простираха познанията ми — ала нямаше и помен от занаятчията. Огледахме предпазливо помещението, после започнахме да прелистваме документите и да побутваме предметите по рафтовете, несигурни какво всъщност търсим. Надявахме се да попаднем на улика, потвърждаваща предположението ни, че безобидният майстор на сребро е високопоставен рицар-тамплиер.

Защото ако беше, това несъмнено означаваше, че привидно безобидният занаятчия е убил баща ми и се опитва да разруши живота ми.

Ръцете ми се свиха в юмруци при тази мисъл. Сърцето ми се изпълни с омраза, спомнило си болката, която Жермен бе причинил на семейството ми. Никога не бях изпитвала по-непреодолима жажда за мъст, отколкото в онзи момент.

От вратата долетя звук — едва доловимо шумолене на дреха, което обаче ни накара да застанем нащрек. Арно също го чу и двамата се обърнахме едновременно към коридора.

— Не ми казвай, че сме попаднали в клопка — прошепна с въздишка той.

— Клопка е — отвърнах.

* * *

С Арно се спогледахме и извадихме сабите си и в същия момент в стаята влязоха четирима мъже с мрачни лица. Преградиха изхода и се втренчиха злобно в нас. Измачканите им шапки и олющените ботуши им придаваха вид на страховити революционери. Бяха се погрижили никой да не дръзне да ги спре по улиците, ала съзнанията им не лелееха свобода и братство, а...

Смърт. Разделиха се — по двама за мен и за Арно. Единият от мъжете срещу мен — с червен шал около врата — ме измери с очи, скрити дълбоко зад високото му чело. Държеше нож, а другата му ръка се плъзна иззад гърба, стиснала сабя. Сабята му описа заплашителна осморка във въздуха и се насочи към мен. Другарят му последва примера му, показвайки ми опакото на дланта си над плоската страна на меча. Ако наистина бяха революционери, решили да ме ограбят или просто да ме нападнат, щяха да се засмеят подигравателно, подценили ме през няколкото секунди преди мигновената си смърт. Те обаче не бяха самонадеяни самозванци.

Бяха тамплиерски убийци. И знаеха, че Елиз дьо ла Сер не е лесна плячка.

Мъжът, вдигнал високо сабята си, нападна пръв. Замахна към корема ми и премести тежестта си върху водещия крак.

Стоманата иззвъня. Отблъснах острието му настрани и отскочих наляво, предусетила правилно, че мъжът с червения шал ще атакува.

Сабята ми се стрелна светкавично надолу и успя да парира удара му. Поусмирих за миг главорезите, показвайки им, че са ги осведомили правилно — обучавали са ме най-добрите и умея да прилагам наученото. А и бях по-силна от всякога.

Вдясно чувах как звънтят сабите на Арно и противниците му. Проехтя вик. Не беше Арно.

После мъжът с плоската сабя допусна първата си грешка. Отклони поглед да види каква участ е сполетяла другаря му и мимолетното разсейване — частица от секундата, през която отклони вниманието си — му струва скъпо. Спуснах се напред, промуших острието си под гарда му и замахнах нагоре, прерязвайки гърлото му с едно движение на китката.

Мъжът с червения шал беше добър. Съзря шанса, предоставен му от смъртта на другаря му, и скочи напред, готов да нанесе удар с

плоската страна на сабята си, който в най-лошия случай би нарушил равновесието ми.

Не успя. Прибърза, опитвайки се отчаяно да използва предимството си, а аз очаквах нападение от тази страна. Подпрях се на коляно, вдигнах острието си, блеснало от кръвта на сразения ми противник, и го забих в мишницата му между двата пласта на дебелата кожена ризница.

Отляво чух нов писък и четвъртото тяло тупна тежко на пода. Битката приключи. С Арно бяхме единствените оцелели.

Поехме си дълбоко дъх, докато предсмъртното гъргорене затихваше в обезкръвените гърла на главорезите.

Взряхме се в труповете, после се спогледахме и мълчаливо решихме да подновим претърсването на работилницата.

* * *

— Тук няма нищо — отбелязах след известно време.

— Предполагал е навярно, че ще разкрием блъфа му — каза Арно.

— Значи пак изгубихме.

— Не е сигурно. Да продължим да търсим.

Той натисна бравата на врата, която се оказа заключена, и понечи да я подмине, ала аз му се усмихнах широко и я отворих с един ритник. Озовахме се в по-малка стая, пълна с познати символи — сребърни тамплиерски кръстове, красиво гравирани бокали и гарафи.

Помещението несъмнено бе място за срещи на тамплиерите. Върху издигнат подиум в единия му край имаше красиво резбован стол за Великия майстор. От двете му страни бяха столовете за главните му съветници.

В средата на стаята се намираше постамент с издялани кръстове. Върху него бяха натрупани документи. Грабнах купчината листове, които ми се сториха хем познати, хем не на място тук, в стая до занаятчийска работилница, а не в имението на семейство Дьо ла Сер.

Единият представляваше заповед за действие — бях виждала подобен документ, но подписан от баща ми. Под този обаче,

подпечатан с червен восъчен тамплиерски кръст, стоеше името на Жермен.

— Той е. Сега Жермен е Велик майстор. Как се е стигнало дотук?

Арно поклати глава и тръгна към прозореца.

— Кучи син. Трябва да уведоим Мирабо...

Не довърши. Отвън проехтяха изстрели, чу се трясък на стъкло и през счупения прозорец влетя куршум. Заби се в тавана над главите ни и ни обсипа с парчета хоросан. Сنيшихме се — Арно под прозореца, аз — до вратата. В същия момент мускетите изгърмяха отново.

— Върви! Отиди в имението на Мирабо! — изкрещя ми Арно. — Аз ще те последвам след малко!

Кимнах и тръгнах към дома на асасинския Велик майстор — виконт Мирабо.

* * *

Стъмваше се, когато стигнах до вилата му. Първо се стъписах от малобройната прислуга. Къщата изглеждаше странно притихнала — след миг осъзнах, че напомня нашето имение след смъртта на мама.

После ме изненада — сега, разбира се, знам, че двете са свързани — странното поведение на иконома на Мирабо. Посрещна ме с особено изражение, сякаш чертите на лицето му още не са се наместили, и не ме придружи до покоите на виконта. Спомних си гостилница „Глиганската глава“ на Флийт Стрийт. Не за пръв път ме вземаха за дама на нощта, но дори икономът с разводненото лице едва ли бе толкова глупав.

Не, имаше нещо друго. Извадих сабята си и влязох безшумно в тъмната стая със спуснати завеси. Свещите мъждукаха немошно, огънят догаряше в камината, на масата имаше останки от вечеря, а в леглото — заспал мъж.

— Мосю Мирабо? — подвикнах.

Виконтът не отговори, дори не трепна. Широките му гърди, които би трябвало да се повдигат и спускат, също не помръдваха.

Приведох се над него.

Разбира се. Беше мъртъв.

— Елиз, какво става? — Гласът на Арно ме сепна и аз се обърнах рязко към вратата. Изглеждаше невредим, макар и изтощен от очевидно бързата битка.

Обзе ме внезапно чувство на безпричинна вина.

— Намерих го така. Не съм...

Погледът му се задържа върху мен секунда по-дълго от необходимото.

— Вярвам ти. Но трябва да докладвам на Съвета. Те ще разберат, че...

— Не — прекъснах го. — Те не ми се доверяват. Ще бъде първата и последната им заподозряна.

— Имаш право — кимна той.

— Какво ще правим?

— Ще разберем какво се е случило — отвърна решително. Обърна се и огледа вратата и дървената ѝ рамка. — Не изглежда да е разбита — отбеляза.

— Значи убиецът е бил очакван?

— Гост вероятно. Или прислужник?

Помислих си за иконома. Ако той бе виновникът обаче, защо беше още тук? Предположих, че действа в състояние на преднамерено неведение.

Арно забеляза нещо. Взе го и го огледа внимателно. Отначало ми заприлича на декоративна игла за ревер, но той вдигна наводката със сериозно лице, сякаш е важна улика.

— Какво намери? — попитах, но знаех отговора, разбира се. Дадох ми същия символ, когато ме приеха в ордена.

* * *

Подаде ми иглата.

— Това е... оръжието, убило баща ти.

Забелязах познатия надпис върху брошката, после огледах самата игла. Върху нея бе издълбано тясно отворстие, пред което да се сипва отрова и да се излива през двете миниатюрни дупчици в другия край. Находчиво. Смъртоносно.

И несъмнено в тамплиерски стил. Всеки, който го открие — сподвижник на Мирабо, да речем — би предположил, че Великият майстор е убит от тамплиер.

Навярно би предположил дори че аз съм го убила.

— Това е тамплиерският символ — потвърдих. — Притежават го всички, които служат на ордена.

Арно кимна.

— Никого ли не видя, когато пристигна?

— Само иконома. Той ми отвори, но не се качи горе.

Арно огледа внимателно стаята. Нададе тих възглас и се втурна към бюфета. Коленичи, бръкна под него и измъкна чаша, пълна със засъхнала утайка от вино. Подуши я и се намръщи.

— Отрова.

— Дай да видя — взех чашата.

После насочих вниманието си към Мирабо. Отворих очите му да проверя зениците, отворих устата му да огледам езика, притиснах кожата на лицето му с върха на показалеца си.

— Самакитка — прецених. — Трудно се открива, ако не знаеш какво търсиш.

— Често използван от тамплиерите, предполагам?

— От всеки, който иска да убие безнаказано — уведомих го, пренебрегнала намека. — Почти е невъзможно да те разкрият. Миризмата и симптомите наподобяват естествена смърт. Сигурно средство да се отървеш от някого.

— И как се сдобиват убийците с него?

— Расте в градините, но за да убие толкова бързо, е необходимо да е обработен.

— Или купен от аптека.

— Тамплиерска отрова, тамплиерска брошка... Изглежда уличаващо. — Арно ме погледна многозначително и аз му се намръщих в отговор.

— Браво! Откри виновника — похвалих го язвително. — Скроих коварен план да убия единствения асасин, който не желае да ме види мъртва, а после изчакам да ме заловят на местопрестъплението.

— Не е единственият асасин, който не желае да те види мъртва.

— Имаш право. Извинявай. Знаеш обаче, че не съм го направила аз.

— Вярвам ти. Другите от Братството обаче...
— Да открием тогава истинския убиец, преди да ме заподозрат.

* * *

Любопитен обрат на събитията. Арно научи от аптекаря, че отровата е купена от мъж в асасинска роба. Арно проследи дирята и тя ни доведе тук — в църквата „Сен Шапел“ на Ил дьо Ла Сите.

Когато стигнахме до внушителната църква, назряваше буря — не само в буквалния смисъл. Личеше си, че Арно е потресен от възможността в Братството да има предател.

„Свиквай“ — помислих си горчиво.

— Следата свършва тук — отбеляза мрачно той.

— Сигурен ли си?

Той погледна нагоре към тъмния силует между високите кули на църквата. Очертана на фона на небето, фигурата с вееща се мантия се взираше към нас.

— Да, за съжаление.

Подготвих се за пореден път да вляза в битка редом с него, но Арно ме спря, сложил длан върху ръката ми.

— Не — поклати глава. — Трябва да го направя сам.

— Не изглупявай! — опитах се да го вразумя. — Няма да те оставя сам.

— Моля те, Елиз. След смъртта на баща ти асасините... ми дадоха цел. Нещо, в което да вярвам. Сега съм длъжен да застана лице в лице с истината за предателството. Да разбера защо.

Разбирах го. Разбирах го по-добре от всеки. Отпратих го с целувка.

— Върни се при мен — казах му.

* * *

Вдигнах глава и се загледах в покрива на църквата. Видях само камъни и яростно небе. Мъжът не беше там. Не откъснах очи обаче и

не след дълго забелязах две фигури, вкопчени в схватка в опасна близост до ръба на покрива.

Закрих уста с длан. Предупредителен вик към Арно, и бездруго безполезен, замря в гърлото ми. В следващия миг двете фигури паднаха над стряхата, едва видими през дъждовната пелена.

Помислих, че политат към земята, където ще умрат в краката ми, но издаден корниз ги спря.

Сгромолясаха се и чух виковете им. Почудих се дали са оцелели и тутакси получих отговор — те се изправиха бавно и продължиха да се бият, отначало предпазливо, после все по-ожесточено. Скрытите им остриета проблесваха като мълнии в мрака.

— За бога, Белек, настъпва нова ера. Не сме ли надживели безкрайната война? — извика Арно.

Говореше, разбира се, на Белек — втория по ранг в Братството след Великия майстор. Значи той стоеше зад убийството на Мирабо.

— Всичките ми напътствия ли отскочиха от дървената ти глава? — изрева Белек. — Борим се за свободата на човешката душа. Предвождаме революцията срещу тамплиерската тирания.

— Чудно колко къс е пътят от бунта срещу тиранията до безогледните убийства! — възкликна в отговор Арно.

— Пфу! Упорито магаре си, а?

— И още как! — Арно скочи напред и острието му описа осморка.

Белек отстъпи назад.

— Прогледни! — изкрещя. — Поискат ли тамплиерите мир, всъщност търсят начин да се докопат по-близо, за да забият нож в гърлото ти!

— Грещиш — възрази Арно.

— Не си видял колкото мен! Пред очите ми тамплиери са избивали цяло село само за да убият един асасин! Кажи ми, момче, какъв опит си натрупал през дългия си живот?

— Знам, че Великият майстор на тамплиерския орден приюти уплашен сирак и го отгледа като свое дете!

— Възлагах много надежди на теб — разфуча се Белек. — Уповавах се на разума ти!

— Разумен съм, Белек. Просто не мисля като теб!

Двамата кръстосаха шпаги на фона на огромен стъклопис далеч над мен. Осветени и обагрени под водните струи, те сякаш танцуваха над дълбока бездна. Олюляваха се и залитаха ту към мокрия плочник на църковния двор, ту на другата страна — към корпуса на църквата.

Въпросът бе къде ще паднат.

Чу се трясък, витражът се разби на парчета, които скъсаха мантиите им, и те се строполиха отново — този път в църквата. Прекосих тичешком двора и застанах пред залостена порта, откъде виждах вътрешността на църквата.

— Арно! — извиках.

Той се изправи, тръсна глава, сякаш да си проясни ума, и стъклъца се разпиляха по каменния под. Белек сякаш бе потънал вдън земя.

— Добре съм — успокой ме Арно, чул как блъскам портата, за да я отворя и да вляза при него. — Стой там!

Преди да успее да възразя, той се устреми към тъмните дълбини на църквата.

Гласът на Белек долетя отнякъде — незнайно откъде, ала отблизо.

— Трябваше да те оставя да изгниеш в Бастилията! — отрони той и влажните камъни попиха шепота му. — Вярвал ли си някога в Кредото, или от самото начало бе тамплиерски предател!

Предизвикваше Арно. Предизвикваше го, стаен в сенките.

— Не е нужно да свършим така, Белек! — извика Арно и се обърна с присвити очи към непрогледните ниши.

Отговорът дойде и отново се затрудних да определя откъде. Сякаш говореха стените на църквата.

— Зависи от теб! Ако се вразумиш, ще издигнем Братството до висоти, каквито не е достигало от двеста години!

— Да убиваш всеки, несъгласен с теб, е чудесен начин да се издигнеш от пепелищата — възрази иронично Арно.

Чух глас пред мен и видях Белек секунда по-рано от Арно.

— Внимавай! — изкрещях, забелязала как възрастният асасин изскача от сенките, размахал скритото си острие.

Арно се обърна и политна настрани. Приземи се приклепнал, готов да посрещне атаката, и за миг противниците се втрениха мълчаливо един в друг. И двамата бяха окървавени, с разкъсани

мантии, ала ожесточени от битката и решени да я приключат тук и сега.

Белек ме забеляза, впери очи в мен и пак погледна към Арно.

— Е? — повдигна презрително вежди. — Сега разбирам къде се корени злото. Не Мирабо те е отровил, а тя!

Белек се бе сближил с Арно, ала нямаше представа колко силна е връзката между мен и ученика му и колко вярвам в Арно.

— Белек... — предупреди го Арно.

— Мирабо е мъртъв. Тя е последната частица от лудостта. Някой ден ще ми благодариш.

Да ме убие ли възнамеряваше? Или да убие Арно? Или да убие и двамата ни?

Не знаех. Чух само как в църквата отеква звън от стомана, срещнала стомана. Те кръстосаха отново скритите си остриета и затанцуваха бойния си танц. Господин Уедърол имаше право — повечето саблени схватки се решават през първите секунди на битката. Противниците, които наблюдавах сега обаче, не бяха като „повечето“ бойци, а калени асасини. Ученик и учител. И борбата продължи — атака и контраатака, замахване и париране, снишаване и завъртане. Със сетни сили Арно се спусна напред, от гърлото му се изтръгна боен вик и той заби скритото острие в корема на Белек.

Белек най-сетне падна върху каменния под на църквата. Стиснал корема си с длани, погледна към Арно и прошепна:

— Направи го. Убий ме, ако вярваш в правотата си, а не си просто сополанко, заслепен от любов. Убий ме, защото няма да се спра. Ще я убия! За да спася Братството, съм готов да изпепеля дори Париж!

— Знам — каза Арно и нанесе смъртоносния удар.

* * *

По-късно Арно ми разказа какво е видял. Погледна ме изпитателно, сякаш да се увери, че ще приема думите му насериозно, и обясни, че докато убивал Белек, имал видение. Спомних си как татко вярваше, че Арно притежава особена дарба, нещо не съвсем... обичайно. Сега разбрах, че е бил прав. Арно видял двама мъже —

единият в асасинска мантия, а другият — тамплиерски главорез. Биели се на улица. Тамплиерът изглежда щял да победи, ала се появил втори асасин и го убил.

Първият асасин бил Шарл Дориан, бащата на Арно, а вторият — Белек.

Белек бе спасил живота на Шарл Дориан. Ето как в Бастилията познал джобния часовник на Арно — наследство от баща му — и разбрал кой е.

Арно ми описа и друго видение. Мирабо и Белек разговаряли.

— Някой ден Елиз дьо ла Сер ще стане Велик майстор — казал Мирабо. — За нас ще е голямо предимство да ни дължи услуга.

— Ще спечелим по-голямо предимство, ако я убием, преди да се превърне в истинска заплаха — отвърнал Белек.

— Протежето ти гарантира за нея. Не му ли вярваш? — попитал Мирабо.

— Бих му поверил живота си — кимнал Белек. — Не вярвам на момичето. Как да те вразумя?

— Няма как — поклатил глава Мирабо.

И Белек — неохотно според Арно и без никакво задоволство — убил Великия майстор. Арно почувствал, че за ментора му това е неизбежно зло. С натежало сърце асасинът сипал отровата в чаша и я подал на Мирабо.

— Наздраве!

Каква ирония криеше това благопожелание! Мирабо умрял, Белек подхвърлил уличаващата тамплиерска брошка и си тръгнал. Не след дълго, разбира се, на сцената се бях появила аз.

И така успяхме да открием виновника. Успокоих се, че няма да ме набедят за извършител на престъплението. Бях ли направила достатъчно обаче, за да спечеля благоволенieto им? Едва ли.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

12 СЕПТЕМВРИ 1794

Знам какво се случи после, макар да не е записано в дневника ѝ.

Прелистих напред, но не — страниците са откъснати, навярно в пристъп на... какво? Разкажание? Гняв? Нещо друго?

Скъсала е страниците от дневника, след като ѝ казах истината.

Досещах се, че няма да е лесно, защото познавах Елиз, както познавам себе си. В много отношения тя е като мое огледално отражение и знам как бих се чувствал на нейно място. Не може да ме обвините, че отлагах ли, отлагах. Една вечер обаче, след като се нахранихме и на масата остана единствено почти празната бутилка вино, ѝ казах:

— Знам кой е убил баща ти.

— Така ли? Как разбра?

— От виденията.

Погледнах я изпитателно да проверя дали взема насериозно думите ми. Както и преди по лицето ѝ се изписа и доверие, и неверие.

— Краля на просящите ли видя? — попита ме.

Взрях се в нея, осъзнал, че и тя е търсила виновника. Разбира се.

— Значи наистина си готова да отмъстиш?

— Ако си се съмнявал, значи не ме познаваш толкова добре, колкото смяташ.

Кимнах замислено.

— И какво знаеш?

— Че Краля на просящите е организиран покушението срещу мама през седемдесет и пета, а след смъртта на родителите ми са го приели в Ордена. Приели са го, подозирам, като отплата, че е успял да убие татко.

— Знаеш ли защо?

— Защото са организирали преврат, Арно. Мъжът, обявил се за Велик майстор, е отстранил баща ми, за да заеме мястото му. Като лост за въздействие е използвал опитите на татко да сключи примирие с асасините. Това вероятно е последната част от мозайката. Тя е

наклонила везните в негова полза. Краля на просяците безспорно е действал по негова заповед.

— Не само Краля на просяците. Имало е и друг.

Тя кимна с усмивка, в която се четеше странно задоволство.

— Радвам се, Арно. Радвам се, че са били необходими двама да убият татко. Сигурно се е борил като тигър.

— Мъж на име Сивер.

Тя затвори очи.

— Звучи логично — кимна след малко. — Всички са участвали, нали? Враните, имам предвид?

— Кои? — учудих се, защото нямах представа за кого говори.

— Така наричам съветниците на татко.

— Сивер е бил съветник на баща ти?

— О, да.

— Франсоа му е извадил окото, преди да загине.

Тя се разсмя.

— Браво, татко!

— Сивер е мъртъв.

По лицето ѝ пробяга сянка.

— Разбирам. Бих искала честта да се е паднала на мен.

— Краля на просяците също е мъртъв — преглътнах тежко.

Тя ме погледна остро.

— Как така, Арно?

Протегнах ръка към нея.

— Обичах го, Елиз, като роден баща.

Тя обаче се отдръпна, изправи се и скръсти ръце. Лицето ѝ почервения.

— Ти си ги убил?

— Да. И те моля да ми простиш, Елиз.

Отново протегнах ръка към нея, ала тя отстъпи припряно назад и вдигна предупредително ръце да не я докосвам. За секунда — само за секунда — помислих, че ще посегне към сабята си. След кратко колебание обаче се овладя.

— Убил си ги...

— Трябваше — отвърнах, макар тя да не очакваше обяснения. Пристъпваше от крак на крак, сякаш не знаеше как да постъпи.

— Отнел си ми възможността да отмъстя.

— Те бяха просто лакеи, Елиз. Истинският виновник е жив.
— Кажи ми, че си им причинил страдание! — просъска гневно.
— Моля те, Елиз, не си на себе си.
— Арно, осиротях, нападнаха ме, измамиха ме и ме предадоха.
Ще отмъстя, каквото и да ми струва това.
Дишаше тежко. Лицето ѝ пламтеше.
— Не страдаха. Асасините не убиват така. Не извличаме
задоволство от смъртта.
— О? Нима? Значи сега ми изнасяш асасинска лекция по етика?
Е, Арно, знай, че аз също не убивам за удоволствие. Удовлетворява ме
справедливостта.
— Точно това направих. Раздадох правосъдие. Имах възможност.
Възползвах се от нея.
Тя явно се поуспокои и кимна замислено.
— Оставяш ми обаче Жермен — думите ѝ не прозвучаха като
молба, а като заповед.
— Не ти обещавам, Елиз. При подходящ случай...
Тя се подсмихна.
— Тогава ще отговаряш пред мен.

* * *

Известно време не се виждахме, макар да си пишехме. Когато най-сетне събрах полезна информация, двамата с нея посетихме мадам Льовеск, която падна, посечена от моето острие. Приключението продължи с неочаквано и непредвидено пътуване с балона с нагорещен въздух на братята Монголфие. Кавалерството обаче ми забранява да разкрия какво се случи по време на полета.

Достатъчно е да спомена, че в края на пътешествието с Елиз бяхме по-близки от всякога.

Недостатъчно близки обаче да забележа, че смъртта на съветниците на баща ѝ не я успокоява. Елиз бе обсебена от стремежа да се добере до Жермен.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА ЕЛИЗ ДЪО ЛА СЕР

20 ЯНУАРИ 1793

На улицата във Версай бе спряла позната каруца. Познавах и впрегнатия в нея кон. Сkochих от седлото, завързах Скрач за каруцата, разхлабих юздите, дадох му вода и потърках лице в муцуната му.

Обсипах коня си с грижи, отчасти защото го обичам и той заслужава цялото ми внимание, ала и защото отлагах момента да се изправа срещу неизбежното.

Външната стена изглеждаше занемарена. Запитах се кой ли прислужник е отговарял за нея, когато живеехме тук. Градинарите вероятно. Без тях камъните бяха обрасли с мъх и бръшлян, чиито филизи се протягаха нагоре като жилести пръсти.

Сводестата порта в стената също ми се стори едновременно позната и непозната. Оставено на произвола на стихииите, дървото се беше напукало и беше избледняло. Преди вратата вдъхваше респект, сега изглеждаше просто тъжна.

Отворих я и влязох в двора на дома, където бях отраснала.

Разрухата в парижката ни вила би трябвало да ме подготви. Едва не се разплаках обаче при вида на буренясалите цветни лехи и тревясалите пейки. На стъпало под увиснали кепенци седеше Жак. Видя ме и лицето му грейна. Говореше рядко, оживяваше се единствено в присъствието на Елен. Не продума и сега. Посочи към къщата.

Прозорците бяха преградени с дъски, мебелите — преобърнати. Същата тъжна история се повтаряше навсякъде, само че този път се натъжих още повече, защото това бе родният ми дом и всяка счупена саксия, и всеки разбит стол навяхаха спомени. Докато си проправях път през разграбената къща, чух тиктакането на стария дядов часовник — толкова познат звук от детството, че за секунда застинах в пустото преддверие, борейки се с напирещите сълзи.

Бях обзета от разкаяние и носталгия. Навярно и от малко вина.

* * *

Излязох на терасата и се вгледах към моравите — някога грижливо окосени, а сега обрасли с високи плевели. На около двеста метра господин Уедърол седеше на нисък хълм, оставил патериците от двете си страни. Тръгнах към него.

— Какво правиш? — попитах го, щом приближих.

Той се сепна, но бързо се опомни и ме огледа изпитателно.

— Бях се запътил към южната морава, където тренирахме някога. Представях си обаче поляните както преди и как стигам с лекота дотам и обратно. Представите ми обаче не се оправдаха и реших, че няма да ми е толкова лесно.

— Е, и това място е хубаво.

— Зависи от компанията — усмихна се иронично той.

Възцари се мълчание.

— Измъкна се като крадец — констатира господин Уедърол след малко.

— Съжалявам.

— Предположих, че ще го направиш. Познавам те, откакто бе пониска от скакалец. Досещам се какво предстои, когато забележа искрите в очите ти. Е, поне си жива. Разказвай!

— С Арно летяхме с балон с нагорещен въздух.

— Нима? И как беше?

Забеляза, че се изчервявам.

— Много приятно, благодаря.

— Значи вие двамата...

— Така изглежда...

— Е, това е добре. Не бих искал да страдаш от несподелени чувства. А... — Той разпери ръце. — Всичко друго? Научи ли нещо?

— Доста. Мнозина от заговорниците вече платиха за престъпленията си. Знам и кой е заповядал да убият баща ми.

— Казвай!

— Новият Велик майстор, архитектът на преврата, е Франсоа-Томас Жермен.

— Разбира се — процеди през зъби господин Уедърол.

— Каза, че са го отлъчили от Ордена.

— Да. Беше поклонник на Жак дьо Моле, първия Велик майстор на тамплиерите. Дьо Моле загива на кладата през 1314 година, проклинайки всичко и всички. Жак дьо Моле е тъмна особа, ала

навремето споменаваха името му само под сурдинка, защото да подкрепяш идеите му се смятало за ерес. А Жермен... е, Жермен беше еретик. Еретик и съветник на Великия майстор. Изключиха го от ордена, за да прекратят разногласията. Баща ти умоляваше Жермен да се вразуми и го отлъчи с натежало сърце, но...

— Но го отлъчи?

— Да. Заплашиха всички членове на ордена, че ги очаква същото, ако го защитят. Не след дълго го обявиха за мъртъв и от него остана само лош спомен. Поне така мислехме. Оказва се, че сме сгрешили. Жермен е сплотявал поддръжниците си, дърпал е конците зад кулисите, пренаписвал е манифеста. А сега е узурпирал титлата Велик майстор и Орденът се чуди и мае как отначало е подкрепял безрезервно краля, а сега иска смъртта му. Отговорът е, че няма кой да му се противопостави. Шах и мат. — Той се усмихна горчиво. — Трябва да признаем, че не си поплюва.

— Скоро ще си получи заслуженото — сабя в корема.

— Твоята сабя? И как ще го направиш?

— Арно разбра, че Жермен възнамерява да присъства на екзекуцията на краля утре.

Господин Уедърол зяпна.

— Екзекуцията на краля? Значи Събранието вече е издало присъдата?

— Да. И тя е смърт.

Той поклати глава.

— Ще екзекутират краля... Как стигнахме дотук? Предполагам, че последният етап от пътуването започна миналото лято, когато двайсет хиляди парижани подписаха петиция за връщането му на трона. Преди говорехме за революция, сега — за контрареволюция.

Революционерите, разбира се, не биха позволили такъв обрат. На десети август Събранието реши да организира поход срещу двореца в Тюйлери, където кралят и Мария-Антоанета се бяха оттеглили след позорното им прогонване от Версай преди три години.

Шестстотин швейцарски гвардейци от кралската охрана загинаха в битката, защитавайки последната твърдина на краля. Шест седмици по-късно ликвидираха официално монархията.

Междувременно в Бретан и Ванде избухнаха роялистки въстания, а на втори септември прусите завзеха Вердюн,

предизвиквайки паника в Париж, където се понесоха слухове, че роялистките затворници ще бъдат освободени и ще отмъстят жестоко на революционерите. Последвалата касапница, предполагам, бе изпреварващ удар, отнел живота на хиляди затворници.

После изправиха на съд краля, а днес оповестиха присъдата — смърт на гилотината.

— Ако Жермен е там, аз също ще бъда там — заявих.

— Защо? — попита господин Уедърол.

— За да го убия.

— Не мисля, че това е правилният начин, Елиз — присви очи той.

— Знам — отвърнах кротко. — Но нямам избор.

— Кое е по-важно за теб? Отмъщението или Ордена? — попита сприхаво.

Свих рамене.

— Постигна ли първото, второто ще си дойде на мястото.

— Нима? Така ли мислиш?

— Да.

— Защо? Ще убиеш настоящия Велик майстор. Вероятността да те съдят за предателство се равнява на вероятността да те приемат с разтворени обятия. Изпратих молби за помощ навсякъде. В Испания, Италия, Америка. Получих съчувствени недомлъвки, но нито едно обещание за подкрепа. И знаеш ли защо? Понеже тях ги интересува дали френският орден функционира гладко, а не как са те отстранили. Освен това Жермен несъмнено използва активно своята мрежа от връзки. Уверил е събратята ни отвъд океана, че превратът е бил необходим и френският орден е в добри ръце. Бъди сигурна също, че семейство Каръл сипят отрова по твой адрес пред всеки, склонен да ги изслуша. Не може да действаш без подкрепа, Елиз, а е факт, че не разполагаш с подкрепа. Решена си обаче, че нищо няма да те спре. От което заключавам, че не става дума за Ордена, а за отмъщение. Тоест — седя до глупачка, упорстваща да се самоубие.

— Ще получа подкрепа — настоях.

— Откъде, Елиз?

— Надявах се да се съюзя с асасините.

Той повдигна смаяно вежди, после поклати глава.

— Да сключим мир с асасините е като да построиш въздушна кула, дете. Няма да се случи, независимо какво пише в писмата на твоя приятел Хайтам Кенуей. Господин Каръл имаше право. Все едно да поканиш мангуста на следобеден чай с гърмяща змия.

— Невъзможно е да го вярваш!

— Не само го вярвам, ами го и знам, дете. Харесва ми, че се надяваш, но грешиш.

— Татко е мислел другояче.

Господин Уедърол въздъхна:

— Баща ти е искал да постигне временно примирие. Знаел е, че повече не бива да очаква. Всички го знаем. Няма да настъпи вечен мир.

21 ЯНУАРИ 1793

Беше студено. От устите ни излитаха бели облачета и застиваха във въздуха пред нас. Стояхме на Плас дьо ла Конкорд, където щяха да екзекутират краля.

Площадът бе пълен с хора. Сякаш цял Париж, та дори и цяла Франция се бе стекла да види как умира кралят. Докъдето поглед стига, се стелеше море от хора, допреди година готови да се закълнат в преданост на монарха, а сега охотно щяха да потопят кърпичките си в кръвта му. Някои се бяха качили върху каруци, за да виждат по-добре, деца и млади жени седяха на раменете на бащите и съпрузите или любовниците си.

Покрай площада търговци бяха разпънали сергии и не се свеняха да рекламират стоките си — всяка до една „екзекуторски специалитет“. Цареше атмосфера, която мога да опиша само като празнична кръвожадност. Чудно как досега французите не бяха се наситили на кръв. Съдейки по навалищата, очевидно не бяха.

Междувременно екзекуторът обезглавяваше затворник след затворник. Осъдените крещяха и се съпротивляваха, докато ги теглеха към гилотината. Тълпата викаше, жадна за кръвта им. Стихваше в миговете, преди да я пролеят, и надаваше въодушевени възгласи, когато червените струи бликваха.

* * *

— Сигурен ли си, че Жермен ще дойде? — попитах Арно, когато пристигнахме.

— Сигурен съм — кимна той и се разделихме.

Планът бе да открием Жермен, но в крайна сметка предателят сам се показва, покатервайки се върху издигнат подиум, заобиколен от телохранителите си.

„Ето го — казах си, втренчена в него, забравила за миг за гъмжилото край мен. — Това е Франсоа-Томас Жермен.“

Знаех, че е той. Прошарената му коса бе завързана с черна панделка. Носеше мантията на Велик майстор. Почудих се какви ли мисли минават през ума на зяпачите при вида на този достолепен мъж върху платформата. Враг на революцията ли виждат? Или приятел?

Или извърщат погледи, за да не привлекат вниманието му, защото виждат мъж, от когото се страхуват? Жермен определено изглеждаше страховит. Устните му бяха извити свирепо надолу, а очите му — дори отдалеч — тъмнееха пронизващо. Нещо в погледа му вдъхваше ужас.

Кипнах от гняв. В тази мантия бях свикнала да виждам татко. Не биваше да краси тяло на самозванец.

Арно също го забеляза и успя да се промъкне по-близо до платформата. Застана пред стражите, строени пред стъпалата, за да удържат множеството. Заговори ги. Чух викове. Жермен се наведе да погледне Арно и даде знак на войниците да го пуснат да се качи.

Аз застанах на известно разстояние от подиума. Нямах представа дали Жермен ще ме познае, но наоколо имаше други познати лица. Не исках да ме забележат.

Арно пристъпи до Жермен и двамата впериха погледи към гилотината, която се повдигаше и спускаше, повдигаше се и се спускаше.

Напрегнала слух, чух Жермен да го поздравява. Арно кимна в отговор. Надявах се с помощта на вятъра и четейки по устните, да следя разговора им.

— Радвам се, че дойде да видиш прераждането на тамплиерския орден. Все пак присъстваше на зачеването му — каза Жермен.

— Смъртта на мосю Дьо ла Сер...

— Опитях се да го вразумя — продължи Жермен. — Орденът загиваше. Ламтеше за могъщество и привилегии. Бяхме забравили повелите на Дьо Моле да предвождаме човечеството към ера на ред и мир.

Изведоха краля на ешафода. Той се обърна към мъчителите си с изопнати рамене и високо вдигната глава, горд до сетния дъх. Понечи да произнесе реч, несъмнено репетирана в килията, където бе прекарал часовете преди последното пътуване до гилотината. Преди да изрече последните си думи обаче, забиха барабани и заглушиха гласа му. Смел, да, ала безпомощен докрай.

Над мен Арно и Жермен продължаваха да разговарят. Арно очевидно се опитваше да разбере подбудите на самозвания Велик майстор.

— Ти обаче реши да внесеш ред. Като убиеш главния виновник?

„Главния виновник“ — татко. Омразата, която изпитах при появата на Жермен, се засили десетократно. Прииска ми се да забия сабята си между ребрата му и да го наблюдавам как умира върху студените камъни, както бе умрял татко.

— Смъртта на Дьо ла Сер бе само първата стъпка — отвърна Жермен. — Това е кулминацията. Рухването на Църквата и на режима. Смъртта на краля.

— Какво ти е сторил кралят? — попита Арно. — Отнел ти е работата? Или съпругата?

Жермен поклати глава като учител, разочарован от ученик.

— Кралят е символ. Символите вдъхват страх, а страхът подчинява. Рано или късно обаче страхът от символите се изпарява. Както виждаш...

Облегнат на парапета, той посочи ешафода, където събориха на колене краля, лишен от последната възможност да възвърне частица от достойнството си. Брадичката му се отпусна в улея върху дръвника и голият му врата зачака гилотината.

— За тази истина умря Дьо Моле — божественото право на кралете е отражение на слънцето върху злато. И когато Църквата и Короната се превърнат в прах, онзи, който владее златото, ще определя бъдещето.

Глух ропот премина през тълпата и стихна бързо. Настъпил бе мигът. Острието на гилотината блесна и се спусна надолу с глух тропот. Главата на краля отскочи и тупна в кошницата под дръвника.

На площада се възцари гробна тишина. Сетне се надигна шум, който отначало ми се стори необясним. После го познах. Бях го чувала в „Мезон Роял“ — в класната стая, когато учениците осъзнаят колко невъзвратно далеч са отишли и си поемат дъх, разбрали, че няма връщане назад. „Това е, изпросихме си го.“

Жермен прошепна:

— Жак дьо Моле, отмъстен си.

Едва при тези думи си дадох сметка докъде стигат фанатизмът и лудостта му. За Жермен човешкият живот не беше ценен освен с оглед

на амбициите му, което в качеството му на Велик майстор на тамплиерския орден го превръщаше вероятно в най-опасния човек във Франция.

Човек, когото на всяка цена трябваше да спра.

Жермен се обърна към Арно:

— Време е да се сбогуваме. Желая ти приятен ден.

Погледна към телохранителите си и с властен жест посочи Арно:

— Убийте го.

И се отдалечи.

Втурнах се към подиума, прескачайки стъпалата наведнъж. Двама стражи тръгнаха към Арно. Ръката му се пресегна към сабята, ала така и не успя да я извади от ножницата. Моето острие замахна веднъж, дважд и нанесе два гибелни удара по сънните артерии на войниците, които залитнаха напред и челата им докоснаха дъските на платформата.

Действах бързо, но твърде кърваво и недискретно. Отблизо долетя вик — недостатъчно силен и настойчив да паникьоса тълпата, замаяна от екзекуцията, но привлече вниманието на други войници, които се втурнаха към нас.

Стрелнах се напред, опитвайки се да настигна Жермен. Повалих първия нападател, издърпах сабята и се завъртях да посека втория. Господин Уедърол би ме нахокал заради желанието ми да нанесе бързо фаталния удар, независимо дали съм защитена и уязвима за контраатака. Господин Уедърол мразеше показните, непредпазливи нападения.

Арно обаче ми се притече на помощ, убивайки трети страж. Господин Уедърол навярно щеше да ми прости.

За секунди пред краката ни имаше три трупа. Прииждаха още обаче. Зърнах Жермен, който явно бе забелязал как везните се накланят в наша полза и тичаше към каретата, очакваща го на шосето до площада.

Пътят ми бе отрязан. Нямах как да го настигна, но Арно...

— Какво правиш? — изкрещях му. — Догони Жермен!

Отблъснах първия нападател и видях как Жермен се отдалечава.

— Няма да те оставя да умреш — извика в отговор Арно, готов да посрещне войниците, качващи се по стъпалата.

Нямаше да умра обаче. Вече бях открила изход. Погледнах към каретата, видях как вратата се отваря и Жермен понечва да се качи. Размахах диво сабята, прескочих парапета, приземих се лошо на земята, но недостатъчно лошо да загина от сабята на страж, решил, че му се удава възможност да ме довърши и платил за самонадеяността си със стомана в корема.

— Спри! Няма смисъл! — изкрещя ми Арно, забелязал как отряд войници обграждат платформата като жива бариера между мен и...

Жермен. Той скочи в каретата и затръшна вратата. Кочияшът шибна конете с камшика, те изопнаха вратове, напрегнаха хълбоци и препуснаха напред.

Проклятие!

Обърнах се към стражите, готова да ги атакувам, но Арно ме сграбчи за ръката.

— Не, Елиз.

Отскубнах се от него. Войниците пристъпваха към нас с извадени саби. В очите им блестеше увереност, вдъхновена от численото превъзходство. Оголих зъби.

Арно ме сграбчи отново за ръката и ме повлече към безопасността и анонимността на тълпата. Запроправя си път през стъписаните зяпачи към дълбините на човешкото море, далеч от стражите.

Спря едва когато излязохме от площада и свърнахме по безлюдна улица.

— Избяга ни, по дяволите! — излях яда си върху него. — Пропиляхме единствената си възможност.

— Не е единствена — настоя той. Забелязал настървението ми, добави: — Ще открием друга следа...

Кипнах.

— Няма да успеем! Вече знае, че сме по петите му, и ще си отваря очите на четири! Предостави ти се златна възможност да го убиеш, а ти отказа да се възползваш.

Той поклати глава.

— За да спася живота ти — напомни ми.

— Не е твой, та да го спасяваш.

— Какви ги говориш?

— Готова съм да умра, за да отмъстя на Жермен. Ако не ти стига смелост... не ми е нужна помощта ти.

Бях искрена, читателю. Докато пиша тези редове, размишлявам над гневните думи, които си разменихме, и съм сигурна, че изрекох истината — и тогава, и сега.

Навярно не изпитваше към татко толкова дълбока преданост, колкото твърдеше.

Не, не се нуждаех от помощта му.

10 НОЕМВРИ 1793

Започна Терорът.

Гилотинираха стотици „врагове на революцията“, обвинени, че са противници на свободата, запасяват се със зърно, помагат на чужди армии. Нареккоха гилотината „народния бръснач“ и той работеше неуморно, посичайки по две-три глави дневно само на площад „Революция“. Франция тръпнеше от страх пред неумолимото му острие.

Колкото до събитията, по-близки до сърцето ми, чух, че Арно изпаднал в немилост в Братството.

— Отлъчили са го — прочете господин Уедърол, получил дългоочаквано писмо чрез някога ненадминатата си съобщителна система.

— Кого? — попитах.

— Арно.

— Ясно...

Той се усмихна.

— Преструваш се на безразлична, а?

— Не се преструвам, господин Уедърол.

— Още не си му простила?

— Обеща ми, че ако му се удаде възможност, ще я използва. Не изпълни дадената дума.

* * *

— Постъпил е правилно — рече господин Уедърол.

— Моля? — попитах.

Всъщност не „попитах“, а процедих през зъби. Истината е, че от седмици, дори месеци, отношенията ми с господин Уедърол бяха обтегнати. Животът се свеждаше до безкрайно чакане. Всеки ден се тревожихме дали ще открием Жермен първи, или той ще ни изпревари; всеки ден търсехме писма в непрекъснато променящи

местоположението си „пощенски кутии“. Обаче осъзнавахме, че водим изгубена битка.

Не можех да преглътна факта, че Жермен бе толкова близо до сабята ми. Господин Уедърол също се гневеше, но по различни причини. Смяташе ме за твърде безразсъдна и неуравновесена, макар да не го изричаше гласно. Съветваше ме да проявя търпение и да издебна подходящия момент, следвайки тактиката, с която Жермен бе завзел Ордена ни. Господин Уедърол ме упрекуваше, че мисля със сабята си. Опитваше се да ме убеди, че родителите ми никога не биха прибързвали толкова непредпазливо. Използваше всеки възможен трик, а сега включи и Арно в репертоара си.

— Арно е постъпил правилно — повтори той. — Рискувала си да ти прережат гърлото. Чудно как сама не си го прерязала, доколкото те познавам.

Изсумтях възмутено и огледах с ненавист стаята — топла и уютна, ала на мен ми се струваше тясна и задушна. Цялата хижа се бе превърнала в символ на бездействието ми.

— Какво да направя тогава? — попитах.

— Ако наистина държиш на Ордена, най-добре е да предложиш мир. Да предложиш да служиш на Ордена.

Зяпнах.

— Да отстъпя?

— Не, да склочиш мир. Да преговаряш.

— Но те са ми врагове. Не мога да преговарям с врагове.

— Погледни от друг ъгъл, Елиз — настоя господин Уедърол с най-убедителния си тон. — Склонна си да склочиш мир с асасините, а отказваш да преговаряш със своите хора. Така изглежда.

— Асасините не убиха баща ми — просъсках. — Мислиш, че мога да склуча мир с убийците на татко?

Той разпери ръце.

— Исусе, а тя уж смята, че тамплиерите и асасините могат да се сдобрят ей-така! Ами ако всички са като теб, а? „Искам да отмъстя независимо от последствията!“

— Необходимо е време — признах.

Той повдигна вежди.

— Точно това можеш да направиш. Да чакаш. Отвътре ще успееш да постигнеш повече, отколкото отвън.

— И те го знаят! Ще ме посрещнат с усмихнати лица и ножове зад гърба.

— Няма да убият миротворец. Всички ще го заклеят като непочтено дело, а сега на Ордена са необходими спокойствие и единомислие. Не, ако заложиш на дипломацията, ще ти отвърнат с дипломация.

— Не си сигурен.

Той сви рамене.

— Не съм. Вярвам обаче, че да рискуваш да умреш по този начин е далеч по-добре, отколкото да рискуваш да умреш по твоя начин.

Станах и го погледнах смръщено.

— Това ли ме съветваш? Да се помирим с убийците на татко?

Той ме погледна с тъжни очи — възрастен човек с патерици — защото и двамата знаехме как ще свърши разговорът ни.

— Да. Като твой закрилник те съветвам да постъпиш така.

— Тогава се смятай за уволнен — отсякох.

Той кимна.

— Да си тръгна ли искаш?

Поклатих глава.

— Не. Искам да останеш.

Тръгнах си аз.

2 АПРИЛ 1794

Завръщането в имението във Версай бе болезнено, но ме информираха, че Арно е отседнал там, и нямах друг избор.

Отначало се усъмних, че са ме подвели, защото къщата беше дори в по-лошо състояние. Знаех обаче, че Арно е приел тежко отлъчването от братството на асасините и вече го смятат за местния пияница.

— Изглеждаш отвратително — казах му, когато най-сетне го открих в кабинета на татко.

Той ме погледна, после извърна глава.

— Ти изглеждаш, сякаш искаш нещо от мен.

— Интересно заключение, след като потъна вдън земя.

Той изсумтя презрително.

— Показа ми ясно, че вече не се нуждаеш от услугите ми.

Усетих как кипва от гняв.

— Не смей да ми говориш така! Какво да ти кажа, Елиз? Че съжалявам, задето не те оставих да умреш? Прости ми, че бях по-загрижен за теб, отколкото да убия Жермен?

Да, сърцето ми омекна. Малко.

— Мислех, че искаме едно и също нещо.

— Аз исках теб. Съвестта не ми дава мира, че нехайството ми уби баща ти. Целта ми е да поправа грешката и да не позволявам да се повтори. — Той сведе очи. — Сигурно си намислила нещо? Какво?

— Париж се саморазрушава. Жермен е опорочил революцията. Гилотините вече работят денонощно.

— И какво да направя?

— Арно, когото обичах, не би ми задал такъв въпрос. — Махнах с ръка, сочейки бъркотията в кабинета на баща ми. Тук научих какво място ми е отредено в тамплиерския орден, тук разбрах за асасинското потекло на Арно. Сега стаята приличаше на кочина. — Това не ти подхожда. Връщам се в Париж — добавих. — Ще дойдеш ли с мен?

Той отпусна рамене и за миг си помислих, че между нас всичко е свършено. Тайните са отровили чистия кладенец на любовта ни.

Осакатили са амбициите, които другите са имали за нас.

Той обаче се изправи, сякаш е решил. Вдигна глава, погледна ме с подути очи, изпълнени обаче с възродена целеустременост.

— Не още — каза ми. — Първо ще се погрижа за Ла Туш.

А! Алоис ла Туш, новото попълнение в нашия — или трябва да го наричам „техния“ — Орден? Мъж, осакатявал просяци и ръкоположен за тамплиер с благословията на Жермен. Заслужаваше смърт, но все пак.

— Необходимо ли е? — попитах. — Колкото повече се бавим, толкова по-вероятно е Жермен да се измъкне.

— Ла Туш тъпче Версай от месеци. Отдавна трябваше да разреши проблема.

— Добре — кимнах. — Ще отида да намеря превозно средство. Пази се!

Той ме погледна. Усмихнах се и поправих пожеланието:

— Гледай да не те заловят.

3 АПРИЛ 1794

— Париж се промени много, откакто го напусна — казах му на другия ден, когато поехме с каруцата към града.

Той кимна.

— Доста неща трябва да се сложат в ред — кимна той.

— И още не сме открили къде е Жермен.

— Не е съвсем вярно. Разполагам с име.

— Име?

— Робеспьер.

Максимилиан дьо Робеспьер. Не какво да е име! Наричаха го Неподкупния, оглавяваше якобинците и до голяма степен — Франция. Тоест, мъж с огромна власт.

— Каж ми какво знаеш.

— Видях всичко, Елиз. — Той сбърчи чело, сякаш угнетен от спомена.

— Какво значи „всичко“? — попитах предпазливо.

— Виждам неща. Както когато убих Белек. Помниш ли? Виденията ми помагат да разбере какво да предприема.

— Обясни ми по-подробно — подтикнах го, обзета от желание да ми разкрие истината и същевременно от колебание дали искам да я чуя.

— Казах ти, че убих Сивер.

Свих устни. Предпочитах да забравя.

— Тогава също имах видение — продължи Арно. — Видях как баща ти отказва на Сивер да го допусне на тамплиерско съвещание и така посява у него семената на омразата. Видях как Сивер се съюзява с Краля на просяците и двамата нападат баща ти.

— Двама срещу един — процедих през зъби.

— О, баща ти се сражава храбро и успя да извади окото на Сивер, както вече ти разказах. Всъщност би надделял, ако Краля на просяците не се бе намесил.

— Видял си как се случва?

— Да, като насън.

— Така ли разбра, че са използвали тамплиерска брошка?

— Да.

— Как го правиш? — прошепнах.

— Според Белек някои хора се раждат с такава способност. Други я овладяват чрез обучение.

— И ти си от онези, които я притежават по рождение.

— Така изглежда.

— Какво друго знаеш?

— От Краля на просящите научих, че се е опитвал да спечели благоволенieto на баща ти, но той го е отблъснал. Видях Сивер да му дава брошката с обещание „господарят“ му да му помогне.

— Господарят му? Жермен?

— Именно. Тогава обаче не знаех, че е Жермен. Видях човек в мантия да приема Краля на просящите в тамплиерския орден.

Помислих си за господин Уедърол и ме жегна разкаяние, че се разделихме оскърбени. Прииска ми се да споделя с него, че предположенията ни се оказаха правилни.

— Краля на просящите е получил награда, че е убил татко? — попитах.

— Вероятно. Когато убих мадам Льовеск, прозрях планове на тамплиерите да вдигнат цената на зърното. Видях и как баща ти изключва Жермен от Ордена. Жермен крещеше името на Дьо Моле, когато го издърпваха от стаята. Видях как по-късно се свързва с мадам Льовеск и тамплиерите заговорничат да разпространяват унищожителна за краля информация. Жермен каза, че когато екзекутират краля като обикновен престъпник, ще разкрие пред света истината за Жак дьо Моле. Видях и как Жермен представя съмишлениците си на Максимилиан Робеспьер.

8 ЮНИ 1794

Установих, че почти не помня времето, когато улиците на Париж бяха изпълнени с хора. Бях станала свидетел на толкова бунтове и екзекуции, на толкова проляна кръв. Сега градът се бе стекъл отново на Шам дьо Мар. Този път обаче цареше различна атмосфера.

Преди парижаните се готвеха за битка, готови да убиват и да умрат, ако се наложи. Преди те се събираха, за да вдишат миризмата на кръвта от ешафода, а сега бяха дошли да празнуват.

Бяха подредени в колони: мъжете от едната страна, жените — от другата. Мнозина носеха цветя, букети, дъбови клонки и знамена. Всички бяха обърнати към изкуственото възвишение в средата на парка, където се надяваха да видят своя нов водач.

Това бе Фестивалът на абсолюта, организиран по идея на Робеспьер. Други революционни фракции бяха крайни противници на религията, ала Робеспьер разбираше могъществото ѝ. Знаеше, че простолудията се нуждае от вяра и иска да се уповава в нещо.

Мнозина републиканци настояваха за „дехристиянизация“. Робеспьер обаче отстояваше друг възглед. Бе решил да създаде ново верую и култ към нехристиянско божество — Върховното същество. Преди месец той оповести раждането на нова държавна религия с декрет, според който „френският народ приема върховенството на Абсолюта и безсмъртието на душата“.

С Празника на Върховното същество Робеспьер целеше да убеди хората колко прекрасна е идеята му. Нямам представа какви бяха истинските му подбуди. Според Арно обаче той бе марионетка на Жермен. Случващото се днес не обслужваше интересите на народа, а на бившите ми побратими тамплиери.

— Няма как да се доберем до него по време на фестивала — разколеба се Арно. — По-добре да се оттеглим и да изчакаме по-добра възможност.

— Продължаваш да мислиш като асасин — пошегувах се. — Този път аз имам план.

Той повдигна вежди, но се престорих, че не забелязвам ехидното му изражение.

— Нима? Какъв план? — поинтересува се той.

— Мисли като тамплиер.

В далечината проехтяха артилерийски залпове. Тълпата притихна за миг и двете колони тръгнаха към възвишението.

Бяха хиляди. Пееха и крещяха:

— Да живее Робеспьер!

Навсякъде се вееха трикольори.

Колкото повече приближавахме до хълма, толкова по-често виждах белите бричове и двуредните жакети на националните гвардейци. Всички носеха саби, мускети и байонети и се бяха строили като бариера между тълпата и възвишението, където Робеспьер щеше да произнесе реч. Спряхме пред тях и зачакахме.

— А сега какво? — попита Арно.

— Робеспьер е недосегаем. Половината гвардия го пази — посочих войниците.

— Което и казах — сбърчи чело Арно.

Недалеч от мястото, където бяхме застанали, имаше голяма шатра, обградена от бдителни гвардейци. Вътре бе Робеспьер и безспорно се подготвяше за великата реч като актьор преди спектакъл, въплътил се в ролята на царствена, достолепна особа. Всъщност едва ли някой се съмняваше кого символизира Върховното същество — чух мнозина да си шушукат по пътя до „арената“. Вярно, настроението бе празнично, но не липсваше и ропот, макар и приглушен. Осени ме идея.

— Не е чак толкова популярен — казах на Арно. — Чистките, култът към Върховното същество му спечелиха достатъчно врагове. Ако го дискредитираме...

— Особено пред многобройна публика.

— Именно. Представим ли го като опасен безумец, могъществото му ще се изпари като априлски сняг. Необходимо ни е само убедително свидетелство.

* * *

Робеспьер се изкачи на върха на възвишението и подхвана:

— Най-сетне настъпи щастливият ден, когато френският народ ще освети върховенството на Абсолюта. — Запроправях си път през тълпата, която попиваше всяка негова дума, и си помислих: „Той наистина успява. Сътворява нов бог и е сигурен, че ще прегърнем вярата му.“ — Той не създава крале, които да поглъщат алчно човешката раса, не създава свещеници, които да ни впрягат като животни в кралския впряг... — Богът му несъмнено подхождаше на революцията. Не след дълго речта приключи и множеството поздрави водача си с въодушевен рев. Навярно дори скептиците се бяха заразили от всеобщата радост. Ако не друго, Робеспьер поне бе накарал разединеното гражданство да го аплодира в един глас.

Междувременно Арно се беше вмъкнал в шатрата на Робеспьер и търсеше улика, която да компрометира върховния ни лидер. Появи се с писмо, което доказваше безспорно връзката на Робеспьер с Жермен. Прочетох го:

„Мосю Робеспьер,
Постарайте се да не поставяте себичните си амбиции
пред Великото дело. Стремим се не към лична слава, а да
преобразим света според представите на Дьо Моле.

Ж.“

Имаше и списък.

— Списък с имена на петдесетина депутати в Учредителното събрание — обясни Арно. — Всичките написани с почерка на Робеспьер и до един негови противници.

Засмях се.

— Добрите господа ще се заинтригуват много, че са в списъка му. Първо обаче... — Посочих няколко бурета с вино недалеч от нас. — Мосю Робеспьер си е донесъл освежителни напитки. Отвлечи вниманието на стражите. Хрумна ми нещо.

* * *

Изпълнихме добре задачите си. Арно се погрижи списъкът да стигне до знанието на неколцина от най-яроствните критици на Робеспьер, а аз междувременно „кръстих“ виното му.

— Какво сипа вътре? — попита Арно, когато зачакахме зрелището да започне — Робеспьер да подхване нова реч под влиянието на моя специалитет.

— Стрито мораво рогче. В малки дози причинява халюцинации и несвързано бръцолевене.

Арно се усмихна.

— Е, значи ще е интересно.

Оказа се прав. Робеспьер ту бърбеше небивалици, ту заваляше неразбираемо думите, а когато противниците му го предизвикаха, размахали списъка, той не успя да отговори смислено.

Накрая заслиза от възвишението, съпроводен от дюдюкане, и навярно чудеики се как е възможно фестивалът да започне толкова добре и да завърши толкова зле.

Питах се дали усеща намеса в развоя на събитията. Ако беше тамплиер, би трябвало да е свикнал. Както и да е, славата му бе помръкнала. Оставаше само да чакаме.

27 ЮЛИ 1794

Прочетох отново последното изречение: „Оставаше само да чакаме“.

Да му се не види! Чакането ме влудяваше.

Въртях се по голите подове на празната вила, стиснала сабята. Тренирах уменията си и внезапно се озърнах, търсейки с поглед господин Уедърол, който обикновено ме наблюдаваше, облегнат на патериците. Обясняваше ми, че заемам неправилна стойка или усложнявам ненужно стъпките.

— И престани да се перчиш! — добавяше накрая.

Ала той не бе тук. Бяха сама. Опитът би трябвало да ме е научил, че самотата не ми се отразява добре. Оставаше ми твърде много време за размисли и спомени.

Сама се превръщах в рана, посипана със сол.

Ето защо днес надминах себе си.

* * *

Всичко започна с новина, която ме изтръгна от бездействието, и със среща с Арно. Съобщих му, че са арестували Робеспьер.

— Отправил заплаха за чистка срещу „враговете на държавата“. Сутринта ще го екзекутират.

Трябваше да говорим с него преди това, разбира се, но в затвора „Фор л’Евек“ се натъкнахме на истинска касапница. Бяха избили ескорта на Робеспьер, навсякъде имаше трупове, но от самия Робеспьер нямаше и помен. От ъгъла долетя стенание и Арно коленичи до страж, подпрян на стената с окървавени гърди. Посегна да разкопчае мундира на войника, да открие раната и да я превърже.

— Какво стана? — попита той.

Пристъпих по-близо да чуя отговора. Докато Арно се опитваше да помогне на стража, аз прескочих локва кръв и сведох ухо до устните му.

— Комендантът отказа да приеме затворниците — разкашля се умиращият мъж. — Докато чакахме заповед, ни нападнаха отряди на Парижката комуна. Отведоха Робеспьер и другите осъдени.

— Къде?

— Натам — посочи той. — Едва ли са стигнали далеч. Половината град се е обърнал срещу Робеспьер.

— Благодаря.

Би трябвало да помогна да превържем раните му, разбира се. Не биваше да хукам да търся Робеспьер. Постъпих лошо.

Ала последвалото бе още по-лошо.

* * *

Робеспьер се бе опитал да избяга, но както се случваше често напоследък, с Арно осуетихме плановите му. Открихме го в Отел дьо Вил, изпреварвайки войските на Конвента.

— Къде е Жермен? — попитах го.

— Не бих ви казал за нищо на света.

И аз го направих. Това ужасно нещо — доказателството, че съм се променила до неузнаваемост и оттук нататък не мога да предотвратя промяната, защото съм стигнала твърде далеч.

Измъкнах пистолета от колана си и макар Арно да вдигна ръка да ме спре, насочих дулото към Робеспьер, прицелих се в него през мъгла от омраза и стрелях.

Изстрелът проехтя като топовен залп в стаята. Куршумът се заби в брадичката му, която изхрущя и увисна. От устните и венците му шурна кръв и обагри пода. Той закрещя и се загърчи, ококорен от ужас и болка, стискайки с длани разбитата си и кървяща уста.

— Пиши — наредих му.

Надвесен над листа, той плъзна едва-едва перото по него, а от лицето му шурна още повече кръв.

Пренебрегнала ужасения поглед на Арно, грабнах листа и се втренчих в нечетливата дума.

— Храма! Как не се досетих!

Войниците на Конвента приближаваха. Чувахме трополящите им ботуши. Погледнах към Робеспьер.

— Надявам се да се насладиш на революционното правосъдие, мою — казах му на изпроводяк.

С Арно излязохме от стаята, загърбили хлипащия Робеспьер и част от моята човечност.

* * *

Тези неща... Представям си, че ги върши друг човек — „друго аз“, над което не упражнявам власт и чиито действия мога само да наблюдавам с безучастно любопитство.

Това, предполагам, свидетелства не само че не изпълних съветите на господин Уедърол и на родителите си, а и че съм заболяла от някаква нелечима зараза на разсъдъка. Единственият изход е да изрежа инфектираната част от разума си и да се надявам ампутацията да ме пречисти.

Не я ли преживея обаче...

Ще приключвам с дневника. Поне за тази нощ. Трябва да напиша няколко писма.

ОТКЪС ОТ ДНЕВНИКА НА АРНО ДОРИАН

12 СЕПТЕМВРИ 1794

Тук, предполагам, е мой ред да подхвана историята.

На другия ден се срещнахме пред храма. Тя изглеждаше изпита и бледа и сега знам защо.

Преди хиляда години Тампъл дю Маре бил построен по образа на римския Пантеон. Над сводестата фасада — копие на прословутия купол — се издигаха високи стени. През задната порта от време на време влизаха и излизаха единствено каруци, натоварени със сено. Иначе сградата пустееше.

Елиз веднага настоя да се разделим, но аз се поколебах. Нещо в очите ѝ ме смущаваше — сякаш частица от нея беше изчезнала.

Инстинктът явно не ме е подвел. Тогава обаче сметнах странното ѝ изражение за решимост и целеустременост. А и след като прочетох дневниците ѝ, не вярвам да е предвкушвала смъртта. Предполагам, че е била готова да убие Жермен или да умре.

И вероятно е загърбила страха, забравяйки, че понякога, колкото и да си целеустремен и ловък в боя, именно страхът те запазва жив.

Преди да се разделим и да влезем в дълбините на храма, тя ме погледна многозначително:

— Ако ти се удаде сгоден случай да убиеш Жермен, използвай го.

* * *

Така и стана. Открих Жермен в храма — тъмна фигура сред влажните сиви камъни, самотен силует, стаен сред колоните.

И се възползвах от сгодния случай.

Той обаче се оказа твърде бърз. Извади меч. Навремето бих се надсмял над такова оръжие и бих го сметнал за фокусничество. Ала опитът вече ме е научил да не гледам отвисоко на всичко, което не разбирам. Жермен размаха странната сияйна сабя, от която изскачаха мълнии, и дори не си помислих да се разсмея. Върхът на оръжието му

заискри и към мен се стрелнаха ослепителни лъчи, притежаващи сякаш независима воля.

— Е? Блудният асасин се завърна! — извика Жермен. — Предположих кой е виновникът, когато Ла Туш спря да изпраща лептата си. Доста вреди ми причини.

Изскочих от укритието на колоната. Скритото ми острие просия в полумрака.

— Робеспьер също е твое дело, нали? — попита той, когато застанахме лице в лице.

Усмихнах се в отговор.

— Както и да е. Терорът му изпълни предназначението си. Изляхме и оформихме стоманата. Охлаждането ще я кали.

Спуснах се напред в опит не да отблъсна, а да повредя сабята му. Успеех ли някак да го разоръжа, битката щеше да потръгне в моя полза.

— Защо си толкова нетърпелив? — попита той. — Жаждата за мъст ли те прищпорва? Толкова свършено ли те е изваял Белек, че и сега изпълняваш волята му? Или те подтиква любовта? Дъщерята на Дьо ла Сер ли ти завъртя главата?

Скритото ми острие се стовари върху сабята му и тя проблесна гневно, сякаш ранявам плът.

Жермен обаче успя да запази равновесие и да впрегне отново силата ѝ, този път смайвайки дори мен. Мълнията ме отблъсна назад и остави овъглено петно върху плочника, а Великият майстор просто изчезна.

От дълбините на храма долетя грохот, подет от каменните стени. Изправих се на крака и тръгнах към криптата. Спуснах се по влажното стълбище и вляво от мен Елиз изникна от мрака на катакомбите. Умно. Няколко секунди не ни стигнаха да нападнем Жермен от двете страни.

(Сега осъзнавам, че тези секунди са дребната, жестока ирония на времето, отнела живота на Елиз.)

— Какво става? — попита тя, оглеждайки почернялата и огъната порта към криптата.

Поклатих глава.

— Жермен има някакво оръжие. Никога не съм виждал такова. Избяга.

Тя почти не ме погледна.

— Не мина край мен. Сигурно е долу.

Повдигнах вежди, ала я последвах по няколкото стъпала до подземие.

Нямаше никого. Пипнешком потърсих тайна врата и открих лост между камъните. Дръпнах го и вратата се отвори с глухо стържене. Пред нас се ширна просторно сводесто подземие, обрамчено от колони и тамплиерски саркофази.

Вътре стоеше Жермен. Беше с гръб към нас, ала явно ни очакваше. Веднага осъзнах, че сабята му е възстановила могъществото си, и понечих да предупредя Елиз. Тя обаче ме изпревари. Втурна се напред с гневен вик.

— Елиз! — изкрещях.

Жермен се обърна рязко, вдигна лъчистата сабя, от нея изскочи змиевидна мълния и ни принуди да потърсим укритие.

Той се засмя.

— А! Мадмоазел Дьо ла Сер също е тук! Каква среща!

— Не се показвай — прошепнах на Елиз. — Говори му.

Тя кимна и се сниши зад саркофага. Махна ми да вървя и същевременно подвикна на Жермен:

— Да не би да мислеше, че този ден няма да настъпи? Въобразяваше си, че престъплението ще ти се размине безнаказано, защото Франсоа дьо ла Сер няма синове?

— Искаш мъст значи — присмя се той. — Тесногръда си като баща си.

— А жаждата ти за власт? Не е ли егоцентрична? — отвърна тя.

— Власт ли? Не, едва ли си толкова глупава. Не ми трябва власт. Искам да въдворя ред. На нищо ли не те е научил баща ти? Орденът не проявяваше далновидност. Вторачи се в титлите — държавническите и църковните. Падна в капана, който сам измисли, за да води масите.

— Ще те убия! — извика Елиз.

— Не ме чуваш! Няма да възпреш хода на историята дори да ме убиеш. Братята ни тамплиери ще видят, че институциите рухват, и ще се приспособят. Ще се оттеглят в сенките и най-сетне ще станем тайните господари, за каквито сме предназначени. Убий ме, ако можеш! Няма да промениш нищо, освен ако не изобретиш магическа пръчка, с която да обуздаеш революционерите и да създадеш нов крал.

Изскочих от укритието си откъм сляпата точка на Жермен, ала за нещастие не успях да го довърша с острието си. Сабята му изпращя яростно и избълва синьо-бяла орбита, която не само изсвистя като топовен гърмеж, но и порази като гюлле свода около нас. В миг ме погълна каменна вихрушка и се оказах в клопката на паднала колона.

— Арно! — извика Елиз.

— Не мога да помръдна — изкресях в отговор.

Жермен явно не бе съумял да овладее напълно оръжието си и да се предпази от силата му. Видях го как се изправя, кашляйки. Присви очи и се опита да ни различи през прашната пелена. После се олюля и явно се почуди дали да ни довърши. Размисли, обърна се и побягна към дълбините на подземиято, озарен от яростно разискреното си оръжие.

Елиз погледна отчаяно към мен, после насочи очи към отдалечаващия се Жермен и пак се взря безпомощно в мен.

— Ще избяга — извика ми, разгневена от безизходното положение.

Прочетох нерешителността, изписана ясно по лицето ѝ. Двоумеше се — да остане и да остави Жермен да се измъкне, или да го догони.

Всъщност нямаше никакво съмнение какво решение ще вземе.

— Ще го настигна — заяви тя.

— Няма да успееш да го убиеш, Елиз. Не и сама. Чакай ме. Елиз!

Тя обаче бе изчезнала. Стиснах зъби, освободих се от хватката на камъка, изправих се на крака и хукнах след нея.

И ако бях стигнал няколко секунди по-рано (както споменах, всяка стъпка по пътя към смъртта ѝ бе въпрос на секунди), щях да наклоня везните на битката, защото Жермен се защитаваеше ожесточено, свирепото му лице бе разкривено от усилието, а сабята му — бях решил, че е като живо същество — сякаш предчувстваше, че собственикът ѝ е на крачка от поражението... И с оглушителен трясък, последван от ослепителна експлозия, тя се разби в ръцете му.

Силният взрив ме запрати назад, но първата ми мисъл бе за Елиз. Двамата с Жермен бяха в окоото на бурята.

През прахоляка зърнах червената ѝ коса. Лежеше бездиханна под колона. Коленичих до нея и взех главата ѝ в скута си.

Очите ѝ засияха. Мисля, че ме видя в секундата преди да умре. Видя ме и светлина озари очите ѝ за последен път. После помръкнаха.

* * *

След известно време отпуснах нежно главата на Елиз върху плочника, затворих очите ѝ и се изправих. Прекосих покритата с отломки зала и се изправих над Жермен. От устата му бълбукаше кръв, наблюдаваше ме с гаснещ поглед.

Коленичих. Без да откъсвам очи от неговите, вдигнах сабята си и го убих.

Когато Жермен умря, ми се яви видение.

(Спомням си за кой ли път изражението на Елиз, когато ѝ разказвах виденията си — нито неверие, нито пълно доверие.)

Този път видението бе по-различно: Някак си присъствах в него, както никога преди.

Бях в работилницата, където Жермен — далеч по-млад — майстореше тамплиерска брошка. Притисна слепоочията си и замърмори, сякаш вътрешният глас не му даваше мира.

„Какво ли му нашепва?“ — запитах се и в същия момент зад гърба ми долетя глас и ме сепна.

— Браво. Уби злодея. Чувстваш ли се удовлетворен?

Обърнах се и видях друг Жермен — по-стар, какъвто го познавах.

— О, не съм тук — обясни той. — Ала не съм и там. В момента кръвта ми изтича на пода в храма. Бащата на разума обаче явно ни предоставя възможност да поговорим.

Внезапно сцената се промени и се озовахме в тайното подземие на храма, където се състоя битката. Криптата обаче изглеждаше непокътната и нямаше и следа от Елиз. Отново се бях пренесъл в миналото и виждах как младият Жермен пристъпва към олтар, където лежат ръкописи на Дьо Моле.

— Не разбирах виденията, които ме преследваха — чух гласа на възрастния Жермен. — Видения на високи златни кули, на градове, блеснали като сребро. Мислех, че полудявам. После открих това място — тайника на Жак дьо Моле. Ръкописите му ми отвориха очите.

— И какво разбра?

— Разбрах, че някак си, през вековете, съм свързан с Великия майстор Дьо Моле. Избран съм да прочистя Ордена от развалата. Да прочистя света и да възстановя истината, завещана ни от Бащата на разума.

Сцената отново се промени. Този път се озовах в зала, където високопоставени тамплиери осъдиха Жермен и го отлъчиха от Ордена.

— Съвременниците рядко оценяват пророците — обясни ми той. — Прокуждането и унижението ме принудиха да преразгледам стратегията си, да потърся нови средства, за да постигна целта.

Сцената пак се промени. Картини от Терора се занизаха пред очите ми — гилотината се вдигаше и спускаше като неуморно тиктакащ часовник.

— Независимо от цената? — попитах.

— Новият ред никога не настъпва, без да се разруши старият. И ако у хората се насади страх от неограничената свобода, толкова по-добре. Вкусят ли хаоса, те си припомнят защо мечтаят да се подчиняват.

После сцената пак се промени и се върнахме в подземие. Този път секунди преди експлозията, отнела живота на Елиз. По лицето ѝ прочетох усилието да нанесе съкрушителния удар. Помолих се мислено да е разбрала, че е успяла да отмъсти за баща си, и това да ѝ е донесло умиротворение.

— Пътищата ни се разделят тук — каза Жермен. — Не забравяй, че напредъкът е бавен, ала неизбежен. Успя само да отложиш необратимото. Една смърт не може да спре течението. Навярно не моята ръка ще насочи човечеството по правилния път, но някой друг ще ме замести. Мисли за това, когато си спомняш за нея.

„Непременно“ — зарекох се безмълвно.

През седмиците след смъртта ѝ един въпрос не ми даваше мира. Как бе възможно да познавам Елиз по-добре от всекиго, да съм прекарал с нея повече време от всекиго, а това да се окаже безполезно накрая, защото всъщност съм се заблуждавал, че я познавам.

Познавах момичето, ала не и жената. Наблюдавах я как расте, но не успях да се насладя на разцъфналата Елиз.

И сега никога няма да успея. Бъдещето ни изчезна безвъзвратно. Сърцето ме боли за нея. Скърбя за изгубената любов, за отминалите дни и за предстоящите, които никога няма да настъпят. Скърбя за Елиз, която въпреки недостатъците си бе най-добрият човек, когото познавам.

Скоро след смъртта ѝ мъж на име Ръдок дойде да ме посети във Версай. Около него се носеше облак от парфюм, който не прикриваше отвратителната му телесна миризма. Донесе ми писмо с надпис: „*Да се отвори, в случай че умра*“.

Печатът бе счупен.

— Прочел си го? — попитах.

— Да, сър. С натезало сърце изпълних волята ѝ.

— „*Да се отвори, в случай че умра*“? — изрекох, предаден от чувството, разтреперило гласа ми.

— Да, сър. След като получих писмото, го прибрах в скрина с надеждата да не го видя никога повече.

Втренчих се в него.

— Преди да умре ли го прочете? Кажи ми истината. Защото ако си го прочел преди това, си можел да предотвратиш смъртта ѝ.

Ръдок се усмихна тъжно.

— Нима? Не мисля, господин Дориан. Войниците пишат такива писма преди битка, сър. Фактът, че размишляват върху тленността си, не ги предпазва от неизбежния край.

Разбрах, че го е прочел преди смъртта ѝ.

Намръщих се, разгънах листа и започнах да чета:

Ръдок,

Прости ми, че започвам без любезни предисловия, но се опасявам, че обмислих чувствата си към теб и стигнах до следното заключение — не те харесвам много. Съжалявам и предполагам, че откровението ми ще прозвучи грубо, но ако четеш писмото ми, или си пренебрегнал желанието ми, или съм мъртва, а и в двата случая не си заслужава да следваме грижливо етикецията.

Независимо какви чувства изпитвам към теб, оценявам усилията ти да поправиш стореното и предаността ти ме трогна. Затова те моля да покажеш писмото на любимия ми Арно — който е асасин — и се надявам той да го приеме като свидетелство за промяната, настъпила у теб. Понеже се съмнявам обаче, че думите на покоен тамплиер ще са достатъчни да спечелиш благоволението на Братството, имам и нещо друго за теб.

Арно, моля те да предоставиш писмата, за които след малко ще стане дума, на мосю Ръдок, за да ги предаде на асасините с надеждата да го приемат отново в Ордена. Мосю Ръдок ще разбере, че така изразявам доверието си към него и убедеността си, че ще изпълни волята ми.

Арно, сега се обръщам към теб. Моля се да се върна жива след сблъсъка с Жермен, да взема писмото от Ръдок, да го скъсам и да не помислям повече какво съдържа. Ако го четеш обаче, това означава първо, че Ръдок е оправдал доверието ми и второ, че съм мъртва.

Има какво да ти разкажа от гроба и с тази цел ти оставям дневниците си. Последният е в кожената ми чанта, предишните — в тайник заедно с писмата, които споменах. Ако когато отвориш куфара ми, стигнеш до тъжното заключение, че не съм запазила твоите писма, знай, че ще намериш отговора в дневниците ми. Ще откриеш и огърлица, подарена ми от Дженифър Скот.

Следващият лист липсваше.

— Къде е? — обърнах се към Ръдок.

Той разпери ръце.

— Втората страница съдържа указания къде се намират писмата, които са моето изкупление. И... хмм... простете ми дързостта, но ако ви я дам, няма да разполагам с никакво средство за въздействие и с гаранция, че няма да ги използвате за собствена изгода. Тоест — да спечелите благоразположението на Братството вместо мен.

Посочих писмото на Елиз.

— Мадмоазел Дьо ла Сер ме моли да ти се доверя. Аз пък ще помоля теб да ми се довериш. Давам ти дума, че ще получиш писмата.

— Това ми стига. — Той се поклони и ми подаде втория лист от писмото.

Прочетох го до края:

„Сега, разбира се, лежа в гроба до онези, които обичам. Сега съм до родителите си.

Най-много обаче обичам теб, Арно. Надявам се да разбереш колко те обичам. Надявам се, че и ти ме обичаш. И ти благодаря, че ми позволи да позная това неповторимо чувство.

Твоята любима Елиз“

— Пише ли къде са писмата? — попита Ръдок с надежда в гласа.

— Да — уверих го.

— И къде са, сър?

Погледнах го, видях го през очите на Елиз и разбрах, че някои неща са твърде важни да му ги поверявам.

— Чел си писмото. Знаеш.

— В „Обителта на отчаянието“? Звучи ли ви познато?

— Да, Ръдок, звучи ми познато. Досещам се къде са писмата и знам къде да отида. Остави ми настоящия си адрес. Ще се свържа с теб, когато ги открия. Обещавам в знак на признателност за стореното да ти помогна да спечелиш благоволенieto на асасините.

Той поизопна рамене.

— Благодаря ти... братко.

* * *

В каруцата на пътя седеше млад мъж. Вдигнал крака и скръстил ръце, той ме изгледа с присвити очи изпод широкополата си сламена шапка, нашарена от слънчевата светлина, проправяща си път между зелените клони над главата му. Оказа се, че чака мен.

— Вие ли сте Арно Дориан, сър? — попита ме.

— Да.

Очите му се стрелнаха към ръката ми.

— Носите ли скрито острие?

— Мислиш, че съм асасин?

— Не сте ли?

С рязко щракване острието изскочи изпод ръкава ми и просия, озарено от слънцето. Прибрах го още по-бързо.

Младият мъж кимна.

— Казвам се Жак. Бях приятел на Елиз. Тя бе добра господарка на съпругата ми Елен и близка довереница на... мъж, който живее с нас.

— Италианец? — изпитах го.

— Не, сър — усмихна се той. — Англичанин. Казва се господин Уедърол.

— Заведи ме при него — отвърнах с усмивка.

Жак подкара каруцата, а аз препуснах след него по пътя край реката. На другия бряг се простираше обширна морава, която водеше до „Мезон Роял“. Погледнах сградата с тъга и удивление. Тъга, защото ми напомняше за нея. Удивление, защото не приличаше никак на сатанинската картина, обрисувана в писмата ѝ.

Продължихме напред, заобикаляйки училището. Очевидно се бяхме насочили към лесничейската хижа, за която Елиз бе споменавала.

Не след дълго стигнахме до ниска сграда сред поляна и няколко порутени бараки, недалеч от нея. На стълбата пред верандата стоеше възрастен мъж с патерици.

Не бях виждал патериците, разбира се, ала познах смътно човека с бялата брада, когото бях зървал като дете в имението във Версай. Той принадлежеше към „другия“ живот на Елиз, на живота ѝ с Франсоа и Жули. По онова време няхах нищо общо с него. Той с мен — също.

Вече съм прочел обаче дневниците на Елиз и оценявам какво място е заемал в живота ѝ. За кой ли път се смайвам колко малко съм знаел всъщност за нея и отново скърбя за изгубената възможност да открия „истинската“ Елиз — Елиз, освободена от тайните и от отредената ѝ съдба. Понякога си мисля, че това бреме върху плещите ѝ ни е обрекло на гибел от самото начало — мен и нея.

— Здравей, синко — поздрави ме с дрезгав глас мъжът на верандата. — Много време мина. Не мога да те позная!

— Господин Уедърол — кимнах и скочих от седлото.

Завързах коня и приближих до него. Ако тогава знаех каквото знам сега, щях да го поздравя като французин — с прегръдка — и щяхме да споделим общата скръб. Все пак бяхме двамата мъже, най-близки на Елиз. Не го направих обаче — за мен той бе просто позабравено лице от миналото.

Обстановката в хижата изглеждаше спартанска. Господин Уедърол се облегна на патериците и ме подкани да седна до масата. Помоли млада жена — Елен, предположих — да ни свари кафе. Усмихнах ѝ се и тя ми отвърна с реверанс.

И на нея обърнах по-малко внимание, защото не бях чел дневниците на Елиз. По онова време пристъпвах плахо в другия живот на Елиз и се чувствах като натрапник, чието място не е там.

Жак също влезе, свали въображаема шапка и поздрави Елен с дълбок поклон и целувка. Атмосферата в кухнята бе ведра, уютна. Нищо чудно, че на Елиз ѝ е харесвало тук.

— Очаквахте ли ме? — кимнах към Жак.

Господин Уедърол седна срещу мен.

— Елиз ми писа, че вероятно ще дойдеш да вземеш куфара ѝ — отвърна замислено. — А преди няколко дни мадам Льован ни съобщи, че са я убили.

Повдигнах вежди.

— Писала ти е? И не си заподозрял, че има нещо нередно?

— Синко, имам дърво под мишниците, но не и в главата. Заподозрях, че още ми се сърди, а не че крои опасни планове.

— Била ти е сърдита?

— Разменихме си гневни думи. Разделихме се оскърбени. Оттогава не сме разговаряли.

— Разбирам. И аз съм изпитвал върху гърба си гнева на Елиз. Не е приятно.

Спогледахме се с усмивка. Господин Уедърол сведе очи и зажима, потънал в сладостно-горчиви спомени.

— Да. Доста своенравна беше. — Погледна ме отново. — Това я уби, нали?

— Какво знаеш?

— Чух, че благородничката Елиз дьо ла Сер се замесила в разпра с известния майстор на сребро Франсоа-Томас Жермен. Кръстосали саби и дуелът погубил и двамата. Така ли е?

— Да. Нападна го като фурия. Трябваше да е по-предпазлива.

Той поклати глава.

— Предпазливостта не ѝ беше присъща. Добре ли се сражаваше?

— Като тигър. Истинска гордост за спаринг партньора си, господин Уедърол.

Той се засмя тъжно.

— Навремето бях спаринг партньор и на Франсоа-Томас Жермен. Не ме гледай така! Предателят Жермен шлифова уменията си срещу дървената сабя на Фреди Уедърол. По онова време бе немислимо тамплиер да се обърне срещу тамплиер.

— Немислимо? Защо? Когато беше млад, тамплиерите не бяха ли толкова амбициозни? Или ножът в гърба не се тачеше като средство за личен напредък?

— Не — усмихна се господин Уедърол. — Просто бяхме помлади и възприемахме по-идеалистично другарите си.

* * *

Ако се срещнем отново, навярно ще си кажем повече. Тогава обаче се оказа, че двамата най-близки мъже на Елиз нямат много общи теми за разговор. Усетих, че търсим с мъка думите, и помолих да видя куфара.

Господин Уедърол ми посочи къде е и аз го сложих върху кухненската маса. Прокарах пръсти по монограма ЕДЛС и го отворих. Вътре бяха писмата, дневниците и огърлицата.

— И още нещо — каза господин Уедърол, излезе от стаята и се върна след малко с къса сабя. — Първата ѝ сабя — обясни ми и я пусна в куфара с презрително изражение, сякаш би трябвало веднага да се досетя. Сякаш тепърва ще научавам много за Елиз.

Имаше право, разбира се. Сега осъзнавам, че вероятно съм изглеждал малко надменен при първата ни среща, все едно посещавам хора, които не заслужават близостта с Елиз. Вече знам, че е точно обратното.

Излязох да натоваря съдържанието на куфара в торбите на седлото, за да ги отнеса във Версай. Тръгнах към коня си в ясната, озарена от луната нощ. Разкопчах катарамата и в същия момент надуших нещо. Нещо натрапчиво. Парфюм.

* * *

Решил, че потегляме, конят изпръхтя и зари с копито. Аз го потупах успокоително по врата и вдъхнах дълбоко да се уверя, че обонянието не ме подвежда. Облизах пръст, вдигнах го и установих, че вятърът духа откъм гърба ми. Огледах поляната. Дали момиче от училището е дошло тук по незнайна причина? Или майката на Жак?

Не, познах парфюма и зърнах човека — бялата му коса сияеше като сребро на лунната светлина.

— Какво правиш тук? — попитах го.

Ръдок излезе иззад дървото, където се криеше, и повдигна вежди.

— Е... ами, исках да се уверя, че няма да изгубя трофея си.

Поклатих раздразнено глава.

— Значи не ми вярваш?

— А ти на мен? Доверяваше ли ми се Елиз? Доверяваме ли се на някого всички ние, които живеем в тайни общества?

— Хайде. Влизай вътре — посочих хижата.

* * *

— Кой е този?

Обитателите на хижата, подготвили се за сън, се появиха отново — Елен по нощен халат, Жак по бричове, господин Уедърол — все още облечен.

— Казва се Ръдок.

Не мисля, че съм виждал по-изумително преобразяване. Лицето на господин Уедърол почервения и на него се изписа неудържима ярост. Той впи свиреп поглед в новодошлия.

— Господин Ръдок ще си вземе писмата и ще си отиде — обясних.

— Не ми каза, че ще ги дадеш на него — изръмжа господин Уедърол.

Помислих си, че ми е омръзнало от него и колкото по-бързо приключим, толкова по-добре.

— Вие двамата май таите стара вражда — отбелязах.

Господин Уедърол не продума, смръщил вежди. Ръдок се усмихна глуповато.

— Елиз гарантира за него — уведомих господин Уедърол. — Смята, че се е променил, и му е простила греховете.

— Моля те, дай ми писмата и ще си вървя — избъбри Ръдок, без да откъсва очи от буреносното лице на господин Уедърол.

— Добре, щом искаш. — Господин Уедърол пристъпи към куфара. — Повярвай ми обаче, че ако Елиз не бе пожелала така, щеше да си ги вадиш от гърлото.

— И аз я обичах по свой начин — възрази Ръдок. — Тя ми спаси живота два пъти.

Господин Уедърол спря до куфара.

— Два пъти, а?

Ръдок закърши ръце.

— Да. Спаси ме от бесилото и от Карълови.

Господин Уедърол кимна замислено.

— Да, помня, че те спаси от бесилото. Но от Карълови...

Сянка помрачи лицето на Ръдок.

— Е, предупреди ме, че Карълови са по петите ми...

— Познаваше ги, нали? Семейство Каръл? — попита невинно господин Уедърол.

Ръдок преглътна.

— Бях чувал за тях, разбира се.

— И офейка?

— Както би направил всеки на мое място.

— Именно — кимна господин Уедърол. — Постъпи правилно, пропускайки веселбата, факт е обаче, че те не възнамерявах да те убият.

— Добре де, Елиз ми спаси живота веднъж. Не е ли достатъчно?

— Освен ако наистина не са смятали да те убият?

Ръдок се подсмихна нервно и трескаво огледа стаята.

— Току-що каза, че не са.

— Ами ако не съм прав? — настоя господин Уедърол. Почудих се какво, по дяволите, е намислил.

— Прав си, прав си — изхленчи Ръдок.

— Откъде знаеш?

— Моля? Не разбирам...

По челото на Ръдок изби пот. Усмивката му изглеждаше крива и тревожна. Очите му се насочиха към мен, сякаш търсеха подкрепа. Не я получи. Аз наблюдавах. Наблюдавах внимателно.

— Мисля, че по онова време си работел за Карълови. Сметнал си, че са решили да ти затворят устата. Нищо чудно да е било така. Мисля, че ни даде лъжлива информация за Краля на просяците, или той е действал по поръчение на Карълови, когато те е наел да убиеш Жули дьо ла Сер. Така мисля...

Ръдок поклати глава. Опита се да си придаде изумено или възмутено изражение. В крайна сметка по лицето му се изписа паника.

— Не. Работя за себе си.

— Но имаш амбиция да се върнеш отново в Братството? — намесих се.

Той поклати отново глава.

— Не. Излекувах се. И знаеш ли кой ми помогна? Благоуханната Елиз, разбира се. Тя мразеше ордениите ви. Два кърлежа, борещи се за котката, така ви нарече. Заблудени души, за такива ви смяташе. И имаше право. Каза ми, че без вас ще съм по-добре. И за това имаше право. — Той ни се озъби. — Тамплиери? Асасини? Вървете по дяволите! Приличате на старици, хванали се за косите в разпра за стари догми.

— Щом не искаш да те приемат отново в Братството, писмата не са ти нужни — отбелязах.

— Никак — настоя той.

— Защо си тук тогава?

Осъзнал, че е стигнал твърде далеч и няма връщане назад, той измъкна чевръсто два пистолета от колана си. Преди да успее да реагирам, сграбчи Елен, насочи единия пистолет към главата ѝ, а другия — към нас.

— Карълови ви поздравяват — каза той.

Елен проплака. Слепоочието ѝ побеля от натиска на дулото. Тя погледна умолително към Жак, който се бе снишил, готов да скочи, борейки се с порива да освободи Елен и да убие Ръдок и с опасението да не би да го стресне и да я простреля.

— Кои са Карълови? — попитах.

— Семейство от Лондон — отговори Ръдок, без да изпуска от поглед Жак, който се взираше яростно в него, изопнат като струна. — Отначало се надявах да насочат френските тамплиери по избран от тях път, но после Елиз уби дъщеря им и разногласието придоби личен характер. И те, разбира се, постъпиха като всеки любящ родител, който разполага с много пари и мрежа от убийци — разпоредиха да ѝ бъде отмъстено. И не само на нея, но и на закрилника ѝ. Несъмнено ще платят щедро и за писмата.

— Елиз имаше право — отрони господин Уедърол. — Не вярваше, че Враните са се опитали да убият майка ѝ. Да, излезе права...

— Съгласен съм — кимна почти тъжно Ръдок, сякаш му се иска Елиз да е тук, за да оцени момента. И на мен ми се прииска тя да е тук, за да се насладя как го разкъсва на парчета.

— Е, всичко приключи — казах на Ръдок. — Разбираш не по-зле от нас, че няма начин да убиеш господин Уедърол и да си тръгнеш жив оттук.

— Ще видим — поклати глава той. — Отвори вратата и се отдалечи от нея.

Не помръднах. Той ме погледна предупредително и изтръгна болезнен вик от Елен, притискайки още по-силно дулото на пистолета в слепоочието ѝ. Отворих вратата и отстъпих на няколко крачки от нея.

— Ще ви предложи сделка — подхвърли Ръдок и повлече пленницата си към черния правоъгълник.

Жак не откъсваше очи от него, изгаряйки от желание да го докопа. Господин Уедърол кипеше от гняв и обмисляше трескаво положението. Аз наблюдавах и чаках, разгъвах и сгъвах пръсти, готов да извадя скритото острие.

— Неговия живот за нейния — продължи Ръдок, сочейки господин Уедърол. — Оставете ли ме да го убия, ще освободя момичето.

Лицето на господин Уедърол притъмня. Цялото му тяло излъчваше ярост.

— По-скоро сам ще си отнема живота, отколкото да позволя да ме убиеш.

— Ти решаваш. Така или иначе, преди да тръгна, трупът ти ще е на пода.

— А какво ще стане с момичето?

— Ще я пощадя. Ще я взема с мен, докато се отдалеча. Ще я пусна, щом се уверя, че не ме следите.

— Какво ни гарантира, че няма да я убиеш?

— Защо да я убивам?

— Господин Уедърол, няма начин да го оставим да отведе Елен — намесих се.

— Господин Дориан — прекъсна ме той. — Оставете ме да чуя лъжата от неговата уста, защото са му обещали възнаграждение не само за закрилника на Елиз, нали? Ще ти платят за закрилника и за камериерката ѝ, нали, Ръдок? Не възнамеряваш да освободиш Елен.

Ръдок задиша тежко. Възможностите му намаляваха с всяка изминала секунда.

— Няма да си тръгна с празни ръце, рискувайки да ме откриете и да ме убиете — заяви.

— Имаш ли избор? Или ще ни нападнеш и ще умреш и ти, или ще прекараш живота си като жигосан да умре.

— Ще взема писмата — каза Ръдок. — Дайте ми писмата и ще пусна момичето, щом избягам.

— Ще получиш писмата, но Елен няма да излезе от хижата — отсякох.

Почудих се дали осъзнава иронията, че ако не бе тръгнал след мен, ако просто бе изчакал във Версай, щях да му поднеса писмата на тепсия.

— Ще ме хванете. Още щом я освободя.

— Няма. Давам ти дума. Вземи писмата и си върви.

— Дай ми ги — реши той.

Господин Уедърол бръкна в куфара, извади купчина писма и ги вдигна.

— Ти. — Ръдок посочи Жак. — Прибери писмата в торбата на седлото ми. Доведи ми коня пред вратата и подгони коня на асасина. Побързай, ако не искаш възлюбената ти да умре.

Жак погледна първо към мен, после към господин Уедърол. Кимнахме му и той се втурна навън.

Зачакахме. Елен ни наблюдаваше притихнала над ръката на Ръдок, който ме държеше на прицел и не обръщаше особено внимание на господин Уедърол, сметнал, че той не го заплашва.

Жак се върна и впери тревожно очи в Елен.

— Готово ли е всичко? — попита Ръдок.

Прочетох плана на Ръдок в погледа му. Видях го толкова ясно, все едно го изрече дума по дума. С първия изстрел щеше да убие мен, а с втория — Жак. После да довърши Елен и господин Уедърол със сабята.

Навярно и господин Уедърол го видя. Или бе подготвил тактиката си от самото начало. Не знам, но щом Ръдок блъсна Елен напред и насочи пистолета към мен, ръката на господин Уедърол изскочи от куфара, измъкна мигом сабята на Елиз от ножницата и я улови за острието.

Тя беше много по-дълга от кама. Помислих си, че не би успял да улучи целта, но той, разбира се, владееше до съвършенство изкуството да хвърля нож. Сабята се завъртя във въздуха, аз се сниших и чух куршумът да изсвистява край ухото ми. Извадих скритото острие, готов да скоча и да го забия в Ръдок, преди да стреля отново.

В лицето на Ръдок обаче бе забита сабя. Очите му се стрелнаха в противоположни посоки, главата му се люшна назад и той залитна, забивайки втория куршум в тавана. После се строполи мъртъв на пода.

По лицето на господин Уедърол се изписа мрачно задоволство, сякаш е усмирил призрак.

Елен се втурна към Жак и после четиримата застинахме, взирайки се един в друг и в тялото на Ръдок, неспособни да повярваме, че всичко е приключило и сме оцелели.

След като се опомнихме, изнесохме Ръдок отвън, за да го погребат на другия ден. Аз улових коня си и продължих да товаря

торбите на седлото. Елен ме докосна по ръката. Взрях се в очите ѝ, зачервени от сълзите, ала искрени.

— Господин Дориан, ще се радваме да останете. Може да пренощувате в стаята на Елиз — каза тя.

Оттогава живея там — далеч от погледите и вероятно далеч от ума на асасините.

Прочетох дневниците на Елиз, разбира се, и осъзнах, че макар да не бяхме заедно за дълго след детските години, аз все пак я познавам по-добре от всеки друг, защото с нея си приличаме — сродни души със сродни преживявания и почти еднакъв път през живота.

Само че, както казах преди, Елиз тръгна първа по него и първа осъзна, че между асасините и тамплиерите трябва да се възцари единство. Най-накрая в дневника ѝ открих писмо.

Скъпи Арно,

Ако четеш тези редове, доверието ми в Ръдок е било оправдано или пък алчността му е надделяла. Във всеки случай дневниците ми са у теб.

След като ги прочетеш, ще ме разбереш по-добре, надявам се, и ще прецениш по-снизходително решенията ми. Вече знаеш, надявам се, че споделях мечтите ти за примирие между тамплиерите и асасините, и в този смисъл имам едно последно желание, любов моя. Моля те да се опиташ да убедиш Братството в правотата на нашите възгледи. И когато ти отвърнат, че са нереални и наивни, напомни им как с теб доказахме, че различията в доктрините са преодолими.

Моля те, направи го за мен, Арно. И мисли за мен. Както аз ще мисля за теб, докато отново сме заедно.

Твоя любима Елиз

„Моля те, направи го за мен, Арно.“

Седя тук сега и се питам дали имам сили. Питам се дали някога ще бъда силен като нея. Надявам се.

Издание:

Автор: Оливър Боудън

Заглавие: Ордена на Асасините. Единство

Преводач: Емилия Карастойчева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Експертпринт“ ЕООД

Редактор: Лилия Анастасова

Художник: Димитър Стоянов - Димо

ISBN: 978-954-389-337-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1409>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.